

Giới thiệu Viết Lại Giấc Mơ Ở Hattusa

Viết Lại Giấc Mơ Ở Hattusa là một truyện xuyên không đầy cảm động kể về tình yêu của Nari và Zahan. Từ nhỏ nàng đã sống trong cô nhi viện, và người từng bước đưa cô vượt ra khỏi cuộc sống đầy buồn tẻ chính là anh.

Nhưng tại sao, giấc mơ của nàng chỉ vừa mới thành hình, lại vỡ tan như chưa từng tồn tại. Trái tim của nàng đã ngừng đập ngay thời khắc anh ngã xuống trước mặt nàng, cơn mưa trắng xóa giăng mờ trời đất. . . cuốn giấc mơ đã vỡ tan của nàng đi xa.

Ông trời lại thương xót cho chuyện tình của họ, cho họ trùng sinh vào một thế giới khác, để họ một lần nữa có thể đến được với nhau, nhưng tình yêu luôn phải đối lại bằng sự hi sinh. Mời các bạn đón đọc truyện để cảm nhận về chuyện tình ngọt ngào này.

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giấc Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Hạnh phúc mong manh

Nari thu dọn đồ dùng cá nhân cho vào túi xách, khi đã xác định mình không để quên bất kỳ thứ gì. Nari mới đứng lên rời khỏi bàn làm việc, cô bước ra hành lang thì chợt điện thoại rung lên.

Nari đưa tay vào túi xách lấy chiếc điện thoại ra rồi nhấc máy, từ đầu dây bên kia truyền đến giọng nói ấm áp quen thuộc. "Nari, em đã tan ca chưa?" Là Zahan, cô mỉm cười bước nhanh hơn một chút, nhẹ giọng trả lời anh: "Em đã tan ca rồi! Anh đang ở đâu?."

Zahan ngược nhìn tòa nhà trước mặt, trong đầu anh như hiện ra hình ảnh cô vừa nói chuyện, vừa bước vào trong thang máy di chuyển xuống dưới: "Anh chờ em ở cửa!."

Nari đáp: "Vâng!". Rồi ngắt máy, ấn nút đóng cửa thang máy lại. Khi Nari bước ra khỏi cánh cửa của công ty, cô nhìn thấy anh đang đứng tựa người vào chiếc xe phía sau, hai tay dút vào túi quần.

Nhìn thấy cô, anh mỉm cười đứng thẳng người lên, vẫy tay ra hiệu với cô. Nari vội vã băng sang đường để đến bên anh, vì quá vội vã cô đã không nhìn thấy chiếc xe tải bị mất lái, đang lao về phía mình.

Zahan hoảng sợ nhìn chiếc xe tải lao thẳng vào cô, anh hét lên kinh hoàng: "NARI!". Theo bản năng anh nhào đến bên cô, ôm trọn lấy cô trong vòng tay mình.

"Rầm!."

Zahan và Nari bị hất tung lên không trung, rồi rớt mạnh xuống mặt đường. Dù là thế nào, Zahan vẫn ôm chặt cô trong tay, lúc này tâm trí anh chỉ tràn ngập một điều: "Nari! Em nhất định không thể xảy ra chuyện."

Hai tháng sau kể từ ngày xảy ra tai nạn đó, Nari vẫn không thể trở lại được với cuộc sống bình thường, một cuộc sống không có Zahan bên cạnh. . . Cô xin nghỉ việc ở công ty, thu xếp đồ đạc vào balo, lên đường đi du lịch một mình.

Trong đám tang của Zahan, đối diện với cỗ quan tài lạnh lẽo, Nari đã không hề khóc. Suốt hai tháng qua, cô đã không thể rơi bất kỳ một giọt nước mắt nào, bạn bè, người thân của cô và ngay cả bố mẹ của Zahan, đều lo lắng cô không thể vượt qua được.

Ngày hôm ấy, đáng lý ra sẽ là ngày hạnh phúc nhất trong đời Nari. Bên trong túi quần của Zahan, có một chiếc hộp nhỏ bằng nhung, chứa chiếc nhẫn cưới anh tự tay thiết kế cho cô, chỉ cần ngỏ lời cầu hôn, để lòng nó vào tay của Nari. . .

Chuyến đi của Nari trải dài khắp nơi trên trái đất, mỗi nơi cô đến, mỗi việc cô làm đều giống như cô đang tìm kiếm thứ gì đó. Một ngày cô đặt chân đến di tích thành Hattusa, thủ đô một thời huy hoàng của đế chế Hittite hùng mạnh.

Đặt tay lên bức tường đồ nát, một cảm giác quen thuộc đến kỳ lạ lan tỏa trong lòng Nari, nhắm mắt lại cảm nhận từng hơi thở của quá khứ. Nari nghe thấy giọng nói của anh: "Inari! Inari, hãy về bên ta nào. . .". . .Anh . . . Anh đang gọi ai vậy? Người anh đang gọi không phải là cô.

Nhưng cô vẫn mở bừng mắt đuổi theo tiếng gọi: "Zahan! Anh ở đâu? Zahan!.", đáp lại lời cô chỉ có tiếng gió gào thét bạt ngàn. Cô vấp ngã, té nhào trên đất đá đồ nát, đau! Thật sự rất đau!.

Để mặc cho nước mắt tuôn rơi không có điểm dừng, Nari trút mọi nỗi đau chất chứa trong tim mình ra ngoài. Cô dừng lại ở đây, tìm kiếm anh như vậy là quá đủ, cô chấp nhận sự thật tàn khốc, Zahan đã vĩnh viễn biến mất trên cõi đời. . .

Trở về khách sạn, trời đột nhiên đổ cơn mưa lớn, màn mưa dày đặc trút xuống xóa mờ trời đất. Nari bung chiếc ô màu xanh, che lấy cơ thể mình, rồi bước đi trên lề đường lát đá.

Ở một ngã tư cô đứng lại, đợi đèn tín hiệu dành cho người đi bộ chuyển sang màu xanh. Khi đèn chuyển màu, Nari lại cất bước chân mình lên, như một định mệnh đã sắp đặt sẵn.

Vẫn một chiếc xe tải mất lái lao về phía cô, lần này không có Zahan bên cạnh, cũng không có tiếng hét nào của anh.

"Rầm!."

Chiếc ô màu xanh rơi chổng chơ trên đất, cả người Nari thấm đẫm máu và nước mưa. Cô không cảm thấy đau đớn, chỉ mỉm cười rồi nhắm mắt lại: "Zahan, em đến tìm anh!."

Ta vẫn còn có thể thở, vẫn nghe được tiếng ai đó đang hát, không phải ta đã chết rồi sao?. Là ai đang hát vậy, giọng ca ngọt ngào trêu mến như khúc hát ru.

Ta cựa mình một chút, bỗng tiếng cười vang lên khe khẽ: "Chàng nhìn xem, con lại đang cử động khi nghe thiếp hát!.". Một giọng nói khác trầm thấp hơn cũng vui mừng không kém: "Thật vậy ư?".

Đầu của ta vỡ òa một tiếng, sao lại trở thành đứa trẻ còn trong bụng mẹ thế này? Cựa quậy một chút, ngạc nhiên liên tiếp dồn đến. . . Chấp nhận thực tại rằng mình vẫn nằm trong bụng mẹ và chưa ra đời. . .

Ông trời muốn trêu đùa ta sao, để cho ta lại một lần nữa được sinh ra trên cõi đời này, vậy có để cho ta một lần nữa gặp lại Zahan hay không... Bàn tay thô ráp xoa nhẹ lên đỉnh đầu ta qua bụng mẹ, cảm nhận tình yêu thương ở thực tại không chút giả tạo... Là cha ta...

"Nếu là con gái thì tốt quá, sẽ khiến các anh trai của nó trưởng thành hơn, và con gái thì sẽ giống nàng, Haila!", cha ta đã nói như vậy, một giọng cười dịu dàng hòa cùng lời ông nói, "Thiếp cũng mong đây sẽ là một bé gái!"

"Niềm hạnh phúc đơn giản như vậy bao trùm gia đình nhỏ, ta cuộn người trong bụng mẹ đợi ngày được sinh ra. Nếu có thể làm lại từ đầu thì hay quá...chỉ có điều cuộc sống này sẽ không còn Zahan...bù lại ta có cả cha lẫn mẹ, tình thân ấm áp len lỏi vào trái tim..."

Vào một ngày đầu xuân ấm áp, tại dinh thự của tổng tư lệnh cấm vệ quân, em trai của Quốc Vương, một sinh linh mới đã chào đời. Đứa bé sinh ra không hề khóc, nó nở nụ cười xinh đẹp chào đón mọi người.

Hạnh phúc tưởng chừng đã trọn vẹn, bỗng nhiên tiếng kêu của nữ quan cất dứt mọi ảo tưởng, "Phu nhân! Phu nhân!" Chính phi Halia của tổng tư lệnh cấm vệ quân qua đời, trên môi bà nở nụ cười mãn nguyện, vì đã mang đến bên người bà yêu nhất món quà cuối cùng.

Vị tướng quân cả đời oai phong trên lưng ngựa, chém giết kẻ địch không gợn tay. Nay ôm linh cữu của người vợ quá cố, khóc đến tan nát cõi lòng. Halia, người con gái đã từng vì yêu ông mà hi sinh cả mạng sống, từ nay đã không còn trên thế gian.

Ta được nhữ mẫu bế trên tay nhìn mọi thứ xung quanh, hạnh phúc sao lại mong manh như vậy? Vừa cho ta một gia đình trọn vẹn, lại cướp đi người mẹ đã sinh ra ta... giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt nhỏ của ta...Rất đau!

Vương phi của Quốc Vương nghe tin tức phu nhân Halia đã mất, lập tức vội vàng chạy đến phủ tướng quân. Halia chính là em gái ruột của bà, người em gái nhỏ bé luôn theo sau bà từng bước chân.

Nỗi tang thương dân trào không kiềm nén, vương phi Hinti bật khóc nức nở trước giường của phu nhân Halia. Hai đứa bé trai đi sau bà nhẹ nhàng tiến lại an ủi. "Mẫu hậu! Người đừng quá đau lòng, người như thế này phu nhân sao có thể an tâm nhắm mắt!"

Lúc này, ta đã nhìn thấy người mà ta đã đánh mất, đang đứng ngay trước mặt ta...Zahan! Zahan.. Anh có nghe em gọi không? Ta vùng vằng trong tay nhũ mẫu, cất lên những tiếng khóc ức nghẹn. Zahan! là em đây Nari đây.

Vương phi nghe thấy tiếng đứa bé khóc, bà lau nước mắt trên mặt mình rồi hỏi, "Đây là bé gái Halia đã sinh ra sao?" Cha của nàng bất động không trả lời, ông chỉ ôm cái xác không hồn trong tay không để ý đến mọi thứ.

Anh trai của nàng, tiến lên thưa: "Bẩm vương phi! Đây là em gái của con, do mẫu thân đã sinh ra!". Vương phi nhẹ nhàng ôm lấy đứa bé từ tay nhũ mẫu, vỗ về nó nín khóc... Đôi mắt xanh của Halia như được sao chép y hệt trên khuôn mặt đứa trẻ.

"Hãy ráng sức an ủi cha con, về phần em gái con, ta sẽ mang con bé về hoàng cung...Đứa bé con quá nhỏ...Vậy mà Halia đã..." Nói đến đây bà lại chực trào nước mắt, hai đứa con vẫn theo sau lưng bà này giờ lại lên tiếng. "Kia mẫu hậu! Người đừng làm em bé khóc theo!"

Vương phi gạt đầu, vội vàng lau đi những giọt nước mắt, bà nâng cao đứa bé trong tay mình. Halia, con gái rất giống em, vô cùng xinh đẹp, chị sẽ thay em chăm sóc con gái thật tốt.

Rồi bà lại nhớ ra, đã từng hỏi Halia về tên của đứa trẻ sắp chào đời, lúc ấy Halia đã mỉm cười vuốt ve bụng mình, trả lời bà: "Sẽ gọi con bé là Inari!".. Vương phi ôm đứa bé vào lòng, thủ thi đỗ dành nó."Từ nay con sẽ là Inari nhé! Con gái của ta!.."

Bà quay đầu nhìn về phía Halia lần cuối, rồi mang theo cả ba đứa trẻ về hoàng cung, nỗi đau này quá lớn làm sao có thể nguôi ngoai. Halia... em ra đi... bỏ lại chúng ta ở đây... em thật tàn nhẫn.

Bà trở về báo tin cho Quốc Vương Suppililiuma, ông đánh rơi bàn thảo trên tay. Nàng...đã chết rồi sao? Kể từ đó, con gái duy nhất của chính phi Halia và tổng tư lệnh cấm vệ quân, được vương phi và quốc vương đích thân nuôi nấng. Nàng được đặt tên là Inari, sống bên cạnh vương phi, cùng lớn lên với hai vị hoàng tử Kail và Zannanza.

Hạnh phúc có quá mong manh hay không nhỉ? Ta vẫn luôn tự hỏi mình...đã đánh mất nay tìm lại được. Kiếp trước ta chỉ là một cô nhi, cả đời phấn đấu để có được mọi thứ, khi ta đang hạnh phúc nhất, lại cướp đi mọi thứ của ta.

Kiếp này lại gặp anh một lần nữa...em sẽ không để anh vì em mà một lần nữa hi sinh ban thân đã Zahan... Tuyệt đối không thể!

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Kế thừa

Author: Lakshmi

Trên đồng cỏ xanh ngắt, dưới tán cây xum xuê, có hai cô bé con đang trú nắng, ánh nắng xuyên qua tầng lá tạo nên vô số hình thù trên thảm cỏ. Hinti chăm chú đọc quyển sách về các nguyên tố tự nhiên, còn em gái cô, Halia, lại đang gác đầu lên chân cô mà ngủ say.

Gió thổi đến lay động vạt cỏ, một chú chuồn chuồn bay lại lượn lờ xung quanh hai chị em Hinti. Cuối cùng nó quyết định đậu xuống cái mũi nhỏ của Halia, giấc mơ đẹp bị cắt ngang, Halia hắt xì một cái, giật mình tỉnh dậy làm chú chuồn chuồn bay mất.

Cô chán nản vươn vai thật rộng, ngáp dài ư ồ ải, "Halia! Dậy rồi à? Mau xem lại bài đi, nếu không thầy giáo sẽ lại mắng em cho coi!.", Hinti gấp cuốn sách trên tay, dịu dàng nói. Halia nhìn chị gái của mình, đôi mắt màu xanh da trời trong trẻo ánh lên nét tinh nghịch, cô nhào người đến ôm chầm lấy chị mình, "Hinti! Hinti xinh đẹp của em, chị biết rằng em ghét nhất phải đọc sách cơ mà. Dù sao chị cũng đã đọc rồi, vậy nói lại một lượt cho em nghe đi, như vậy là được!."

Hinti thở dài bất lực, ai bảo Halia rất thông minh chỉ cần đọc qua sẽ nhớ, nhưng cô bé chẳng bao giờ có đủ kiên nhẫn mà đọc hết quyển sách, chỉ toàn học bài qua lời của Hinti. "Lửa muốn bùng cháy cần phải có không khí, gió càng thổi mạnh lửa càng cháy to. Quan hệ giữa gió, không khí và lửa là không thể tách rời. Lửa cần có gió để tồn tại và tiếp thêm sức mạnh, thiếu đi gió, lửa rất mau lụi tàn và cháy rất nhỏ. . ." Hinti nhắc lại bài học cho Halia nghe, cô em gái chăm chú lắng nghe không sót một từ.

"Chị là gió em là lửa, chị thấy không? Gió và lửa không thể tách rời được, lửa không thể bùng cháy mạnh mẽ nếu thiếu gió. Em cũng vậy, sẽ chẳng thể tồn tại nếu thiếu chị, Hinti à!." Halia mỉm cười nhìn Hinti, Hinti gõ nhẹ lên đầu em gái, "Chỉ giỏi nịnh thôi!". Halia ôm cái đầu nhỏ lẽ lười chọc Hinti bật cười, em gái cô nói đúng, năng lực mà pháp của hai chị em cô, Hinti là gió và không khí, còn Halia lại là lửa.

Gió hỗ trợ và mãi mãi bảo vệ để lửa luôn rực cháy, cũng giống như cô luôn chăm sóc bảo bọc Halia trong vòng tay mình. . . Ký ức đó đã tan nhanh như khi nó vừa xuất hiện, đứa trẻ trước mặt Hinti bây giờ không phải là Halia, mà chính là Inari, con gái của em bà.

Nhìn đứa trẻ mới mấy tháng tuổi chơi đùa với những ngọn lửa nhỏ bùng phát trên ngón tay mình, nó không hề bị bỏng bởi ngọn lửa do chính nó tạo ra. Inari kế thừa sức mạnh mà pháp từ Halia, là một pháp sư điều khiển lửa!

Hinti triều mến xoa đầu đứa trẻ, còn rất bé đã bộc lộ khả năng thiên phú, xem ra sức mạnh còn vượt xa cả Halia. Đứa bé này. . . Inari, con đúng là bản sao hoàn hảo của mẹ con. . .

Từ khi còn rất bé, ta đã cảm thấy bản thân mình vô cùng khác lạ, vương phi Hinti nói, ta là một pháp sư điều khiển lửa giống như mẫu thân của ta vậy. Nhưng có điều bà không hề biết, ngoài việc điều khiển lửa. . ta còn bộc phát những khả năng kỳ bí khác, mà ta luôn cố gắng che giấu.

Nhưng hạnh phúc đối với ta luôn luôn ngắn ngủi, sự chăm sóc và bảo bọc của vương phi Hinti cũng thế. Ba năm ngắn ngủi, bà chỉ ở bên ta được vón vẹn ba năm. Ngày hôm ấy, khi đang chơi cùng với quả cầu nhỏ, ta đã vô tình đánh rơi nó, quả cầu lăn tròn trên mặt đất. . . còn ta lại cứ mãi mê đuổi theo nó. . .

Đến khi ta đuổi kịp và nhặt lại được quả cầu. . . Ta nhìn thấy bà ngồi đó, dựa vào gốc cây với khuôn mặt tái nhợt, . . quả cầu nhỏ lại rơi xuống, những cái chuông vang lên chói tai. . . Lần này, ta không nhặt lên nữa,. . . cố gắng lay gọi bà dậy. . .

Mùa đông năm ấy, cả hoàng cung bao trùm trong sự mất mát và đau buồn, vương phi Hinti của quốc vương đã qua đời vì bạo bệnh, để lại ba đứa trẻ bơ vơ không ai chăm sóc. Người được tôn làm vương phi tiếp theo chính là công chúa đến từ Babylon, mẹ của hoàng tử thứ sáu Juda Haspasrupi, vương phi thứ ba của đế quốc Hittite, Nakia.

Công chúa nhỏ vội vã chạy vào cung điện, mái tóc trắng như mây trời và đôi mắt trong veo màu xanh biếc, làm sao có thể không nhận ra nàng, công chúa Inari cơ chứ. Người hầu hai bên không dám ngăn nàng lại, chỉ hấp tấp chạy theo trông chừng để nàng không vấp ngã.

Inari cứ chạy vòng vèo khắp cung điện cho đến khi tìm được Zannanza và Kail dưới tán cây trong vườn, cô quay đầu lại nói với đám người theo sau mình: "Ồ yên đây nhé!". Nói xong quay đầu chạy về phía bọn họ, người hầu nhất loạt tuân lệnh, đứng yên tại chỗ không quấy rầy ba người.

Zannanza và Kail đều đã nghe thấy tiếng bước chân của nàng, cả hai cùng quay đầu lại nhìn Inari, và rồi họ hét to: "Cẩn thận!".

"Phịch!."

Tiếng hét còn chưa dứt, Inari đã vấp phải hòn đá mà ngã nhào, Zannanza và Kail cùng nhau lao đến bên cô bé, ôm cô lên từ mặt đất đầy bụi: "Inari! Em sao rồi? Đã nói em bao nhiêu lần đừng có chạy nhảy kia mà!..".

Kail đặt Inari ngồi lên một tảng đá dưới tán cây, kiểm tra khắp một lượt xem cô có bị thương hay không, Inari xua tay với bọn họ: "Em không sao! Thật sự không sao!". Zannanza phui mấy chiếc lá bắm trên đầu Inari xuống, "Có việc gì mà em lại chạy như thế!..".

Inari bặm môi nhìn hai người trước mặt, hôm nay không phải ngày vương phi mới kế nhiệm sao? Nàng không muốn hai người họ buồn rầu cho nên cố tình đến xem họ ra sao. . . vết thương lòng do vương phi Hinti qua đời còn quá mới. . . ngay cả nàng cũng chưa thể chấp nhận. . .

"Inari! Anh biết em đang nghĩ gì! Đừng lo cho bọn ta, chúng ta không sao cả." Kail nhìn vào mắt cô bé, làm sao anh lại không hiểu cô đang nghĩ gì cơ chứ. Zannanza xoa đầu nàng, "Em gái ngốc! Chúng ta sẽ không vì việc này mà đau lòng đâu. Đất nước không thể không có Tawananna, việc lập vương phi kế nhiệm là điều dễ hiểu. . . Bọn ta còn đang lo em sẽ không kịp thích ứng. . .".

Inari lắc đầu "Em không sao! Em thực sự không sao cả!..", mặc dù nàng mang thân xác của đứa trẻ mới ba tuổi, nhưng linh hồn đã là một người trưởng thành. Còn trước mặt nàng, Kail và Zannanza mới thực sự là những đứa trẻ, Kail mới 10 tuổi, còn Zannanza vừa lên 9. Làm sao nàng lại không lo lắng cho họ kia chứ! Nhất là anh, anh coi vương phi Hinti như người mẹ ruột, dành cho bà niềm kính trọng và yêu thương sâu sắc.

Giờ bà ra đi khiến anh mất đi chỗ dựa, Zannanza! Inari không muốn nhìn thấy anh đau lòng. . . Inari ngẩng đầu nhìn họ: "Mẫu hậu từng kể cho em nghe về câu chuyện giữa gió, không khí và lửa. Là ba yếu tố không thể tách rời để tồn tại. . . Có không khí thì lửa mới cháy, gió thổi lên thì lửa mới rực sáng. . . Ba chúng ta cũng vậy. . . Inari mong muốn mình cũng giống như không khí, làm chỗ dựa vững chắc nhất để lửa tồn tại.". Kail nghe được lời cô bé con nói, cõi lòng lạnh giá như được sưởi ấm lên, một tay anh ôm lấy Inari, tay còn lại anh ôm lấy Zannanza vào lòng.

"Chúng ta mãi mãi sẽ như lời em nói, tồn tại vĩnh viễn không tách rời!" Kail nói những lời tận đáy lòng mình, quét gọn nỗi đau thương trong lòng. . . Anh còn phải có nhiệm vụ quan trọng hơn phải làm, bảo vệ Inari và Zannanza an toàn, vì đó là điều mẫu hậu anh luôn mong muốn.

Inari bị vòng tay của anh làm nghẹt thở, cô hô hấp vô cùng khó khăn, "Kail. . . em. . . không. . . thờ được !!!!!". Đến lúc này Kail mới buông hai người ra, Zannanza vội vàng vỗ lưng cho nàng, giúp nàng bình ổn lại hơi thở của mình.

Ba đứa trẻ ngồi cạnh nhau nhìn ngắm bầu trời rộng, số phận đã gắn kết họ lại với nhau thật chặt, bất kỳ ai cũng không thể phá vỡ mối liên kết ấy. Zannanza đột ngột hỏi: "Anh nghe nói, phụ vương cho gọi em đến sao?..", câu hỏi của anh làm Kail cũng phải quay đầu nhìn nàng.

Nàng quơ đôi tay nhỏ, gật đầu xác nhận: "Phải! Phụ vương đã cho gọi em!..", Kail nắm lấy bàn tay của cô: "Phụ vương đã nói gì với em?". Inari quay sang nhìn Kail: "Ngài hỏi em rằng, em muốn tiếp tục ở lại trong cung hay là muốn trở về phủ tướng quân!..".

Zannanza ngạc nhiên nhìn Kail, anh không hề nghĩ phụ vương lại muốn tách Inari ra khỏi bọn họ, Kail đón lấy ánh mắt của anh, gật đầu hỏi tiếp: "Vậy em đã trả lời ra sao?". Inari mỉm cười tinh nghịch, "Em nói, vương phi đã gọi em là con gái, mà em cũng đã gọi ngài là phụ vương. Vậy tại sao một người cha lại muốn đuổi con gái mình ra khỏi nhà?".

Ngay cả Kail cũng bất ngờ vì câu trả lời của Inari, phải! Nàng nói không hề sai chút nào, nơi đây là nhà của nàng, nàng còn phải đi đâu nữa cơ chứ? Zannanza vuốt mái tóc của Inari, anh rất vui khi nàng ở lại, trong lòng anh không muốn phải rời xa Inari một chút nào, không hề muốn. . .

Bản thân Inari cũng cảm nhận được hơi ấm tình thân mà hai người anh dành cho nàng, nàng mỉm cười trong trẻo: "Em đói rồi, mau đi ăn thôi!..", vươn hai bàn tay nhỏ bé lên cao, Inari hét to. . .

Năm tháng dần trôi qua nhanh chóng, mới nháy mắt những đứa trẻ đã lớn nhanh như thổi, khắp kinh thành Hattusa không ai không biết đến ba người bọn họ. Cặp song hùng của Hittite Kail và Zannanza, còn có nữ thần ánh sáng Cahya là công chúa Inari, huyền thoại về một đế chế hùng mạnh bắt đầu từ đây. . .

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Giác mơ

Author: Lakshmi

"Mỗi người đều có một giấc mơ muốn hoàn thành, giấc mơ của các anh là gì? Có thể nói cho em biết được không?". . . Inari đã từng hỏi Kail và Zannanza như vậy, khi mà cả ba người còn là những đứa trẻ. Kail quay người nhìn ra cửa sổ, anh từ tốn trả lời nàng: "Anh muốn xây dựng một đế chế hùng mạnh, mà ở đó người dân có thể ăn no mặc ấm, an cư lạc nghiệp. Một nơi chỉ tràn ngập hạnh phúc và hòa bình, để làm được điều đó, anh cần phải cố gắng hơn nữa mới có thể biến giấc mơ ấy thành sự thật."

Inari nín thở khi nghe Kail trả lời, nàng biết giấc mơ của anh là hoàn toàn hợp lý, một hoàng tử được nuôi dưỡng dưới vòng tay của vương phi Hinti, làm sao lại không có ước mơ như vậy được cơ chứ. Và nàng tin tưởng rằng, Kail có đủ nghị lực và khả năng để thực hiện giấc mơ này của mình.

Zannanza nhìn theo bóng lưng của Kail, ánh mắt của anh lóe lên tia ngưỡng mộ và kính trọng, anh nói như thì thầm trong hơi thở: "Còn giấc mơ của anh chính là giúp anh ấy biến giấc mơ ấy thành sự thật. . .". Inari ở rất gần anh, nàng nghe được toàn bộ lời anh nói, nàng quay đầu lại nhìn anh.

"Vậy còn giấc mơ của em là gì hả, Inari? Nói ra đi nào, anh đang rất tò mò muốn biết!". Kail đột ngột xoay người lại hỏi nàng, Inari khẽ mỉm cười: "Giấc mơ của em à! Điều đó thì. . . em sẽ không nói ra đâu!". Inari tinh nghịch lướt nhanh người ra khỏi phòng, trước khi Kail và Zannanza kịp nhận ra, nàng chạy mất để lại tiếng cười trong trẻo ngân vang.

Mười năm trôi qua nhanh như chớp mắt, Inari đã trở thành một thiếu nữ tự lúc nào, mái tóc trắng muốt như mây trời và đôi mắt vẫn xanh biếc xinh đẹp. Nhưng những nét trẻ con đã biến mất thay vào đó là sự chững trạc và thận trọng, Inari đã trưởng thành hơn trước rất nhiều.

Zannanza cũng như các hoàng tử khác khi đến một độ tuổi nhất định, đều phải rời khỏi kinh thành Hattusa và nhận sự ủy thác của quốc vương, đến coi sóc bảo vệ các thành phố trọng yếu của đế quốc Hittite. Riêng Kail và hoàng thái tử được quốc vương giữ lại kinh thành, còn ban cho Kail phủ đệ cho riêng mình, sự ưu ái gần như ngang hàng với thái tử.

Trong một lớp học ở miền quê nghèo, những đứa trẻ ê a đánh vần chữ cái trên bảng, Inari đứng trên bục giảng, từ tốn dạy đám trẻ cách phát âm. Giữa cái nắng gắt gao của mùa hè cháy bỏng, tiếng đọc của đám trẻ mang theo sự nhiệt tình phá vỡ cả cái nóng gay gắt nhất.

Inari kết thúc buổi học của mình, nàng dặn dò: "Các em nhớ phải về nhà làm bài tập nhé! Đừng ham chơi mà quên học bài!". Lũ trẻ con rối rít gật đầu, chúng lớn tiếng chào nàng: "Tạm biệt người, thưa công chúa!", rồi chạy ào ra khỏi lớp.

Inari nhìn theo bóng dáng của lũ trẻ con, khi ánh mắt của nàng chạm phải bóng hình ngoài cửa lớp, Inari chợt khựng lại: "Zannanza!?!?". Zannanza nhìn nét mặt kinh ngạc của nàng, anh chậm rãi bước vào lớp học: "Không chào đón anh sao?!", đôi mắt màu nâu lóe lên tia vui vẻ, Inari lắc đầu một cái rồi phì cười: "Nhanh thật! Mới đó mà đã tìm ra em rồi!".

Zannanza tiến lại trước mặt Inari, cúi đầu xuống nhìn nàng: "Em vừa chạy khỏi hoàng cung là hoàng huynh đã gửi thư cho ta rồi, huynh ấy bảo ta phải trông chừng em cẩn thận. Rốt cuộc lại bị em xoay vòng vòng hơn hai tháng, mới tìm ra được em ở chỗ này! Inari, về thôi!". Nàng bước ra khỏi lớp học, nhìn thấy chiến xa và quân lính đã đợi sẵn bên ngoài, thở dài một lượt, nàng quay lại nhìn Zannanza: "Em vẫn chưa muốn quay về, việc dạy học và vụ mùa lúa theo phương thức mới chưa hoàn thành. Zannanza, em thật sự chưa thể quay về. . ."

Zannanza nhắm mắt lại để không phải trông thấy bộ dạng tội nghiệp của nàng, mỗi lần nàng làm bộ dạng này, anh đều mềm lòng chiều theo ý nàng, nhưng lần này thì không được. "Inari! Em nhất định phải trở về Hattusa, những việc em muốn làm ở đây, cứ giao lại cho ta. Dù sao đây cũng là đất chịu sự cai quản của ta, chẳng lẽ ta lại không hiểu nó cần gì hay sao?. Vậy nên em cứ yên tâm đi!". Vừa nói anh vừa bế Inari lên chiến xa rồi phi tốc hành về thành.

Ở đó đoàn người hộ tống do tam hoàng tử Kail gửi đến đang chờ sẵn, bằng mọi giá phải đón cho bằng được Inari về Hattusa. Inari biết mình không thuyết phục được anh, nên đành im lặng mặc cho anh đặt mình lên chiến xa.

Zannanza nhìn Inari trầm tĩnh trong lòng mình, thật ra anh cũng không muốn để nàng trở về Hattusa, gần hai tháng qua anh luôn âm thầm dõi theo nàng từ xa, vì anh muốn nàng ở lại gần anh hơn chút nữa. . . Zannanza gạt bỏ suy nghĩ ấy ra khỏi đầu mình, Inari là ai kia chứ? Nàng là công chúa thuộc hoàng tộc, là niềm tự hào của Kail và anh, là nữ thần ánh sáng Cahya trong lòng dân chúng, và là người. . . thích hợp nhất để làm chính phi của Kail. . .

Ước mơ của hoàng huynh muốn xây dựng một đế chế hùng mạnh, dù cho có hùng mạnh đến đâu, mà bên cạnh Kail thiếu đi một người có thể chia sẻ gánh nặng. Thì đế quốc trong mơ kia cũng không thể tồn tại dài lâu! Inari chính là người đó, xứng đáng nắm tay Kail hoàn thiện giấc mơ của anh.

Inari nhớ anh, mỗi đêm nàng thường mất ngủ, mà giật mình tỉnh giấc, . . . không còn ai vỗ về trấn an giấc ngủ cho nàng. . . như Zannanza đã từng an ủi khi nàng gặp ác mộng. Nàng chạy từ Hattusa xa xôi đến chỗ anh, chỉ để đổi lại hai tháng được gần anh hơn một chút, chỉ cần ở gần anh là được rồi. Khi Zannanza đưa nàng về thành, nàng gặp ngay một đoàn người đang đợi sẵn, nhìn cờ hiệu trên tay quân lính, đủ biết đây là dấu hiệu của tam hoàng tử Kail.

Ilvani đích thân đỡ nàng từ chiến xa xuống, anh cung kính cúi người với Zannanza: "Trời không còn sớm! Xin cáo biệt ngài chúng tôi sẽ lên đường ngay!". Zannanza gật đầu với Ilvani: "Cho ta gửi lời hỏi thăm đến hoàng huynh! Bảo vệ chu toàn cho công chúa, Ilvani!", ánh mắt của anh lướt qua chỗ Inari đang đứng.

Ilvani trả lời: "Điều này là đương nhiên thưa ngài!", nói xong anh quay lại ra lệnh cho đoàn người xuất phát, Inari bước lên xe ngựa nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng hình Zannanza khuất dần sau màn bụi giăng mờ trời đất do vó ngựa gây ra. Nàng thì thầm trong hơi thở: "Tạm biệt, Zannanza!", cũng như nàng, Zannanza cứ đứng nguyên ở đấy, cho đến khi đoàn người mất bóng hẳn. . . hoàng huynh, em giao trái tim của em cho người bảo vệ. Anh nhất định phải bảo vệ nàng thật tốt!. . .

Ilvani gõ nhẹ lên thành xe, Inari chẳng nói gì cả, Ilvani thở dài một hơi rồi tự ý bước vào cỗ xe: "Inari!", anh gọi tên nàng. Inari buông cuốn sách trên tay, ngẩng đầu nhìn anh, "Ilvani! Anh đang dùng thân phận nào để đối diện với em vậy? Là quân sư của hoàng huynh hay anh họ của em đây?..".

"Inari! Em còn giận anh sao? Nếu chỉ vì giận anh mà em lại chạy khỏi Hattusa như vậy thật không nên, điện hạ đã rất lo cho em đấy!" Ilvani cau mày nhìn nàng, trong ánh mắt của anh lóe lên sự thấu hiểu. Inari chồm tới nắm lấy cái đuôi tóc dài của anh, tức giận gằn giọng: "Em nhắc lại lần nữa! Em bỏ nhà đi bụi không phải vì giận ai cả, mà là vì quá BUỒN CHÁN!!!!".

Ilvani không thêm để ý đến lời nàng nói, anh lại tiếp tục: "Một công chúa, em không nên tự tiện rời khỏi phủ hoàng tử mà không báo cho chúng ta. . .". Inari nhăn mặt trước bài thuyết giảng về bốn phận của một công chúa, nàng đưa tay ra ngăn lại: "Nếu anh định nói với em thế nào là trách nhiệm của mình, thì xin anh hãy thôi đi! Em là người hiểu rõ hơn ai hết trách nhiệm của mình cần phải làm gì. Giờ chấm dứt đề tài này ở đây! Em không muốn nghe nữa!..".

Nói xong nàng hất cái tóc của Ilvani ra ngoài, rồi lui vào góc xe im lặng đọc sách, nàng không muốn tranh cãi với anh lúc này. Nàng muốn được yên tĩnh trước khi đối diện với mọi người ở Hattusa, . . . sẽ là một ngày rất dài sau khi trở về. . .

Giấc mơ của nàng là gì nhỉ? Giấc mơ mà nàng ấp ủ phải thực hiện bằng mọi giá. . . Bảo vệ anh được bình an. . . Đoàn người cứ như thể tiến nhanh về Hattusa, thủ đô của đế quốc Hittite hùng mạnh. Nơi những trang sử vàng chói lọi sẽ được viết lên tại nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giấc Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tìm kiếm

Chương 4: Tìm kiếm

Author: Mai Tuyết Vân (Lakshmi)

Xe ngựa của Ilvani nhanh chóng thông qua sự kiểm tra của lính gác cửa, tiến thẳng vào thành Hattusa. Cỗ xe dừng lại trước phủ hoàng tử, rèm xe được Ilvani vén lên. Anh quay lại nói với người con gái phía trong: "Công chúa! Chúng ta đến nơi rồi!"

Inari khoác chiếc áo choàng che phủ cả cơ thể, bước xuống xe tiến vào trong, vừa đặt chân qua cửa phủ hoàng tử. Thì một cái bóng lao vụt đến ôm chầm lấy nàng, làm cho tấm áo choàng rơi xuống đất, cái bóng vui mừng reo lên: "Công chúa! Người đã về rồi, Tito rất lo lắng cho người."

Ilvani đứng phía sau lưng hai người họ, không hài lòng đằng hắng một tiếng, Tito vội vàng buông Inari ra. Còn Inari thì mặc kệ Ilvani đằng sau, vui vẻ kéo tay Tito vào trong nhà: "Inari xin lỗi, đáng lý ra không nên bỏ chạy một mình. Lần sau nếu có đi, nhất định tôi sẽ mang cả cậu theo."

Tito chưa kịp trả lời nàng, thì một tiếng nói truyền đến khiến Inari giật mình: "Còn có lần sau ư?". Inari đông cứng cả người lại, vội nở một nụ cười rạng rỡ rồi quay người lại, lao nhanh đến ôm chầm lấy người vừa nói kia: "Kail!".

Kail lạnh mặt nhìn Inari đang ôm vai của mình, anh hừ một tiếng rồi bế luôn nàng lên tay, hỏi: "Chơi vui không?". Inari nghe câu hỏi của anh, nàng biết anh đang giận, nhẹ giọng trả lời anh: "Hoàng huynh, anh biết rất rõ, em không đến đó để chơi mà."

"Zannanza vẫn khỏe chứ?" Kail đặt Inari xuống chiếc ghế dài, bản thân lại ngồi xuống bên cạnh nàng, thoải mái cởi áo choàng đưa cho Tito

tại ngôi trường bên cạnh hàng, chiếc mặt cười đã thoáng qua cho họ
cất. "Rất khỏe, vô cùng khỏe, hoàng huynh không cần phải lo lắng!"
Inari cau mày lại trả lời Kail, anh đưa tay nâng cái cằm nhỏ của nàng
lên: "Là ta đã ra lệnh cho

đệ ấy đón em về, hai tháng rong chơi đã đủ rồi. Vì ta mắc
chính sự ở Hattusa nên không thể đi đón em, nên cho
Ilvani đi thay ta. Em đừng trách Zannanza và Ilvani
nữa."

Inari biết mình làm vậy là rất trẻ con, nhưng họ cứ xem
nàng là con nít đến bao giờ đây? Đi đến đâu cũng cần có
người bảo vệ, chăm sóc, thật sự điều này khiến nàng không
thở nổi. Họ lo lắng cũng là điều đương nhiên, vì trong cơ
thể nàng đang chứa đựng hai loại năng lực khiến người
khác thêm khát, và có thể gây hại cho nàng.

Đó chính là tiên tri và chữa lành, với sức mạnh điều
khiến lửa đã không có gì lạ, vì cả Kail hay vương phi
Nakia hiện tại đều là những pháp sư. Nhưng với cả hai
năng lực kia. . . thật sự không đoán trước được tương lai
nếu chuyện này lộ ra, Inari sẽ bị kéo vào cuộc tranh đoạt
như thế nào.

Tuy nhiên, có được sức mạnh cường đại cũng phải trả một
cái giá lớn, đó chính là sức mạnh vô hạn bào mòn tuổi thọ
của chủ nhân nó. Mạnh mẽ uy lực không thể chống lại,
nhưng cũng mang sự nguy hiểm chết người. Kail và
Ilvani hiểu rõ năng lực của nàng nhất, họ đều cảm nàng
sử dụng hai năng lực kia. . . cái giá phải trả chính là mạng
sống của nàng. Họ không hề muốn đánh cược chút nào!

Inari gật đầu với Kail, anh mỉm cười hài lòng hôn lên
vàng trán của nàng: "Thật sự thì ta rất nhớ em đấy,
Inari." Inari rùng mình sau câu nói của Kail. "Làm
sao anh có thể nhớ em được Kail? Không phải anh rất

bận rộn sao? Nào là đi thăm quận chúa Sakia, tiểu thư Eyzuel, hay quận chúa Saito, . . . Anh còn thời gian nhớ đến em kia à? Anh thật là đa năng, Kail.”

Inari làm bộ dạng ngạc nhiên nhìn Kail, hai mắt nàng mở thật lớn, che giấu sự trêu chọc bên trong. Quả nhiên, Kail bị bộ dạng này của nàng chọc cho tức giận, anh gọi Olvani đến: “Olvani, từ ngày mai, tăng gấp đôi thời gian học của Inari. Nếu công chúa kháng nghị, lập tức xử phạt Tito.” Olvani liếc nhìn nàng đang trợn mắt nhìn mình, mỉm cười thưa: “Vâng!”

Inari nhảy xuống khỏi ghế, quay mặt lại nói với Tito: “Sao cậu có thể theo hầu một hoàng tử tàn bạo như thế hả, Tito? Đi nào, chúng ta đi ăn để khỏi phải nhìn thấy người tàn bạo này nữa.” . Nói rồi không đợi Tito phản ứng, đã kéo luôn cậu bé đi ra ngoài, để lại Kail và Olvani nở nụ cười bất lực.

Nếu để người khác nhìn thấy bộ dạng này của nàng, không biết hình tượng nữ thần ánh sáng Cahya có bị sụp đổ hay không nhỉ? Kail nhìn theo bóng dáng của nàng, con người dần se lại, một tay anh vuốt nắn Inari lớn lên.

Thay thế vị trí của mẫu hậu mà dạy dỗ nàng, Inari chính là niềm tự hào của anh, càng ngày càng giống mẫu hậu, càng ngày càng khiến anh. . . Không thể rời mắt. Điều kiện anh dung để tuyển chọn chính phi rất khắc khe, hoàn toàn bị ảnh hưởng bởi hình ảnh mẫu hậu trong ký ức.

Người con gái thông minh, biết lo cho dân hơn bản thân mình, tự lập và có khả năng lãnh đạo, sức mạnh để có thể làm mọi thứ. Đặt lợi ích của đế quốc lên hàng đầu, mà

không bị rơi rớt một yêu tố cá nhân nào ảnh hưởng đến việc trị vì quốc gia. Anh đã luôn tìm kiếm người con gái như vậy, từ những cô gái xung quanh mình, nhưng. . .

Tại sao anh lại không có một chút cảm giác nào, bọn họ đều không đủ điều kiện để đáp ứng những tiêu chuẩn của anh, chỉ có nàng mà thôi. Inari lớn lên trong vòng tay anh, anh không muốn trói buộc nàng, anh muốn làm bầu trời trải rộng, nâng đỡ cánh chim nàng bay xa.

Dù anh đã là một người đàn ông trưởng thành, nhưng nàng mới chỉ là cô bé nhỏ tuổi, nàng sẽ hiểu thế nào là yêu đây?. Nàng có thông minh đến mức nào, trong mắt anh nàng vẫn chỉ là đứa trẻ, . . . tâm tình của nàng như mảnh thủy tinh, rất có thể vỡ tan nếu anh chạm vào. . . Vậy Kail sẽ chờ, chờ nàng lớn thêm chút nữa, . . . và anh sẽ tiếp tục tìm kiếm. . . Hy vọng anh sẽ tìm ra. . .

Inari về phòng mình, nàng đóng cửa phòng lại sau lưng, thở một hơi thật dài, cơn choáng váng ập đến không báo trước, Inari ngã ngay xuống đất bất tỉnh. Trong cơn mơ của nàng, một người con gái nhỏ nhắn, tóc đen, mắt đen, làn da trắng mịn, người con gái của định mệnh, sẽ đến đây và thay đổi số phận của mọi người.

Kể cả Kali, Zannanza và nàng cũng sẽ không thoát khỏi định mệnh, nàng nhìn thấy cô gái ấy đứng cạnh nàng, cùng nàng nối kết mọi người với nhau, sức mạnh của cả hai trải rộng khắp nơi.

Bốn người bọn họ, tạo nên tương lai rực rỡ không thể đo đếm, nàng còn nhìn thấy. . . cô gái đó sẽ là người nắm tay Kail trị vì đế quốc một nita phương đông này. Còn nàng, nàng chỉ lẩn lẽ đũa phía sau nhìn Zannanza sau đám

*ngắm cô gái kia. . . Trái tim nàng nhói đau, đây chính là
lời tiên tri nàng nhìn thấy. . . tình yêu của nàng sẽ đi về
đâu đây?*

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Nhiệm vụ

Chương 5: Nhiệm vụ

Author: Mai Tuyết Vân

Tito mang đồ ăn sáng đến cho Inari, nàng uể oải nâng chiếc bánh mì lên miệng, cắn một miếng. Ilvani nói không hề sai, năng lực đáng sợ này thật sự là quả bom nổ chậm. Mỗi lần nàng không khống chế được bản thân, mà sử dụng năng lực tiên tri một cách vô thức, cả cơ thể như bị rút cạn sức lực.

Tito nhận ra vẻ mệt mỏi của nàng, cậu bé đưa đến cho Inari một ly sữa nóng, "Công chúa, người cảm thấy không khỏe sao?". Inari nhận lấy ly sữa từ tay cậu, nở nụ cười bình thản, "Tôi không sao, chỉ là vừa trở về nên còn hơi mệt."

Kail bước vào phòng ăn trong khi nàng đang uống ly sữa, anh ra hiệu cho Tito, cậu bé khom người lui đi chuẩn bị đồ ăn. Anh ngồi cạnh nàng, từ tốn đợi Inari uống hết ly sữa, đến khi nàng nhận ra: "Kail?! Anh đến từ lúc nào vậy?". "Chào buổi sáng Inari." Anh vuốt gọn lọn tóc bên má trái của nàng, trả lời một cách trêu chọc.

Inari im lặng, vừa lúc này Tito đã quay trở lại, trên tay cầm theo khay thức ăn cho Kail, đi bên cạnh cậu còn có Ilvani. Tito đặt khay thức ăn xuống trước mặt Kail, rồi cung kính lui ra sau lưng Inari chờ hầu, Kail liếc nhìn sang Ilvani, "Mới sáng sớm đã có chuyện gì vậy, Ilvani?". Inari cũng chuyển ánh mắt sang chỗ Ilvani đang đứng, lại có chuyện gì nữa đây?

"Điện hạ! Quốc vương và vương phi cho gọi công chúa Inari." Ilvani cúi người cung kính thưa, Kail nhướng đôi lông mày lên nghi hoặc. "Tại sao phụ vương và vương phi lại muốn gặp em?" Inari hỏi, Kail nhìn nàng, ánh mắt của anh lóe lên tia âm trầm: "Có thể là vương phi Nakia đã phát hiện ra việc em rời khỏi Hattusa, bà ta lo ngại anh đang sai em làm một việc gì đó, gây bất lợi cho bà ta. Cho nên bà ta muốn kiểm chứng xem, em thật sự đã rời đi hay vẫn còn ở Hattusa này."

Inari gật đầu hiểu ý của Kail, hơn ai hết, nàng là người hiểu rõ nhất việc vương phi Nakia luôn nghi kỵ Kail. Bà ta luôn để mắt đến những hành động của Kail, cho dù là nhỏ nhặt nhất. Bao nhiêu năm qua, vương phi Nakia dùng quyền lực của mình từng bước chèn ép muốn loại bỏ anh

Nhưng dù bà ta có làm gì, Kail vẫn luôn ung dung bình thản đối đầu với bà ta, thật sự anh chính là cái gai trong mắt vương phi. Inari đứng dậy, nàng muốn đi chuẩn bị một chút, gặp mặt quốc vương và vương phi thì không thể xuề xòa được. Kail cũng đi theo nàng, anh rất muốn xem thử bà ta tính giở trò gì ra đây.

Trong phòng nghị sự, trên vị trí tối cao, quốc vương và vương phi Nakia đang ngồi, trước mặt họ, Inari cùng với Kail cũng vừa mới đến, đang cúi chào theo nghi lễ. Quốc vương nhìn Inari một cái, rồi mở miệng nói: "Ta nghe Kail

nói, con bệnh gần hai tháng qua không xuống khỏi giường.

Nay bệnh tình đã đỡ hơn chưa, Inari?". Inari đứng

thẳng người đáp: "Đạ, con đã khỏe hơn rất nhiều rồi, xin

phụ vương đừng lo lắng."

Nàng nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của vương phi Nakia, khi vừa nhìn thấy nàng xuất hiện. Có lẽ bà ta không ngờ được sự có mặt của nàng ở đây, tin tức của bà ta cũng chậm quá đây. Quốc vương cũng đã mở miệng hỏi thăm, bà ta thân làm vương phi lại không hỏi han gì có lẽ sẽ kỳ quái, Nakia liền phụ họa: "Khỏe rồi là tốt, con phải giữ gìn sức khỏe hơn nữa. Một công chúa, quá yếu ớt cũng không phải là chuyện tốt. Kail, con cần chăm sóc hoàng muội của con nhiều hơn nữa, để con bé bệnh gần hai tháng mới báo cho chúng ta biết. Con cũng quá vô tâm rồi!"

Kail gật đầu tỏ vẻ đã biết, một lời cũng không nói với vương phi Nakia, anh mở miệng: "Phụ vương, nếu không còn việc gì nữa, xin phép được đưa Inari về phi. Em ấy vừa khỏe lại cần nghỉ ngơi nhiều hơn!". Quốc vương nhìn anh rồi trả lời: "Khoan đã, Inari, con theo ta, ta có việc muốn nói với con!", nói xong trước sự ngạc nhiên của mọi người, ông đứng dậy rời khỏi phòng nghị sự.

Inari đưa mắt nhìn sang Kail, nhận được cái gật đầu của anh, nàng mới lướt theo quốc vương ra ngoài. Kail nhìn

theo bóng lưng của nàng, nơi bắt an trong lòng lại trao dâng, phụ vương muốn nói cái gì với nàng đây?

Quốc vương bước vào phòng riêng, ông ra lệnh cho mọi kẻ hầu lui xuống, chỉ còn lại một mình Inari ở lại cạnh ông. Ông ngồi xuống chiếc ghế, gọi Inari: “Inari, con đến đây.”, Inari bước lại gần ông, ngồi xuống dưới tấm thảm bên cạnh chân của ông.

Ông dịu dàng xoa đầu cô, khẽ thở dài: “Zannanza, thằng bé. . . Có khỏe không hả, Inari?”. Inari gật đầu, “Zannanza vẫn khỏe, thưa phụ vương! Anh ấy cũng rất nhớ người”, việc nàng rời khỏi Hattusa, ngay cả vương phi cũng biết thì không lý nào ông ấy lại không biết.

“Vậy thì tốt! Inari, con. . . Có thể hứa với ta một việc được hay không?” Ông nhìn sâu vào đôi mắt màu xanh biếc của nàng, đưa ra yêu cầu. Nàng trả lời không chút do dự, “Con hứa.”, ông gật đầu hài lòng giao phó nhiệm vụ cho nàng.

Inari rời khỏi hoàng cung, trong đầu luôn ngập tràn những lời nói của quốc vương. Ông muốn cô phải rời Hattusa. . . Đi tìm một người tên là Nerasofiti, nói với người ấy rằng: “Cần xin sự tha thứ từ người, Nerasofiti.” Nhưng tại sao lại là nàng, nếu muốn phụ vương có thể sai người khác kia mà. . .

Mặc dù những câu hỏi vẫn đang xoay vòng trong đầu nàng, nhưng nàng cũng đã hứa với ngài rồi. Bằng mọi giá, nàng phải thực hiện nó cho bằng được, . . . Điều rắc rối là làm sao nàng có thể thuyết phục Kail cho phép nàng rời đi như vậy.

Phụ vương đòi hỏi việc này phải giữ bí mật,. . . nàng phải làm sao đây?

Kail kỳ lạ vì thái độ của Inari từ khi trở về từ hoàng cung, anh hỏi gì nàng cũng không nói. Về đến phủ hoàng tì, đã giam mình ngay vào phòng, rồi cuộc phụ vương đã nói cái gì với nàng đây?

“Tito, trong thời gian tôi không có ở đây, trong phủ có xảy ra chuyện gì không?” Inari ngồi trên kệ của sổ, đùa nghịch sợi dây tua rua trên tay. Tito đang dọn dẹp lại chồng sách vở của Inari sau buổi học vừa nãy với Ilvani, nghe được câu hỏi của nàng, cậu ngẩng đầu lên: “Cũng không có gì đặc biệt thừa công chúa, điện hạ và đại nhân Ilvani vẫn sinh hoạt và làm việc như bình thường.”

“Vậy à, không có tôi ở đây, mọi thứ vẫn diễn ra bình thường nhỉ!” Inari nở nụ cười trên môi, nhướn người treo sợi dây tua rua lên cửa sổ. Tito dọn dẹp xong thì bước lại chỗ nàng ngồi, giúp nàng treo hết những sợi dây còn lại lên: “Không đâu, khi người không ở đây, phủ hoàng tì rất im lặng, dường như không ai dám gây ra bất kỳ tiếng động nào dù là nhỏ nhất. Tính tình của điện hạ cũng sẽ thất thường hơn một chút, đại nhân Ilvani lại càng nghiêm khắc hơn ngày thường gấp đôi.”

“Sẽ nhanh thôi, phủ hoàng tì này sẽ tìm được nữ chủ nhân đích thực, đến lúc đó thì mọi việc sẽ đâu vào đó.” Inari lại kết thêm một chuỗi hạt châu, những viên thủy tinh lấp lánh trên đầu ngón tay của nàng. Tito nghe câu nói ấy, cậu mỉm cười vui vẻ: “Công chúa! Người nói rất đúng, chỉ cần người trở thành nữ chủ nhân đích thực, đến lúc đó. . .”

“Tito, từ này về sau đừng bao giờ nói những câu như thế nữa.” Inari cắt ngang câu nói của Tito, nàng thắt nút cuối cùng cho chuỗi hạt châu, rồi đưa nó cho Tito. “Công chúa. . .” Tito cầm lấy chuỗi hạt, cậu ngạc nhiên nhìn nàng, Inari khẽ mỉm cười, bước xuống khỏi bậc cửa sổ: “Quá khứ, hiện tại và tương lai, tôi mãi mãi không bao giờ trở thành nữ chủ nhân thật sự của phù tam hoàng tộc được. Đó chính là sự thật duy nhất, Tito!”

Tito im lặng, chăm chú treo chuỗi hạt cuối cùng lên cửa sổ, ánh mặt trời ban trưa chiếu xuyên qua các chuỗi hạt, tạo thành vô số thứ ánh sáng lấp lánh. . .

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Âm mưu

Chương 6: Âm mưu

Author: Mai Tuyết Vân

Không ai biết ngày hôm đó quốc vương đã nói gì với công chúa, vì bất kể là ai trong hai người đều không hề nói ra. Vương phi Nakia lo lắng, quốc vương có thể muốn gì từ Inari đây? Bọn họ đang có âm mưu gì chống lại bà sao? Lần trước Inari mất tích đã rất kỳ lạ, sau đó xuất hiện ở chỗ của Zannanza.

Ba người bọn chúng không lúc nào chịu ngồi yên, ngôi vị quốc vương phải thuộc về con trai bà, hoàng tử Juda. Trong lúc Nakia điên cuồng lo lắng, ở phủ hoàng tử cũng xảy ra chiến tranh ngầm, giữa công chúa Inari và hoàng tử Kail.

Kail xem qua công văn do Ilvani đưa đến, chợt đưa mắt nhìn sang rổ trái cây Tito vừa đặt lên bàn. Anh cúi đầu xuống xét duyệt công văn, nhưng vẫn nói: “Tito, mang rổ trái cây đằng kia đến cho Inari, đợt trái lần này rất ngon. Chắc chắc Inari sẽ rất thích!”. Tito cúi đầu vâng lệnh, bưng rổ trái cây lên và đưa đến phòng của nàng.

Cậu bé gõ cửa phòng, “Công chúa, em là Tito đây, em mang đến cho cô trái cây theo lệnh của hoàng tử. . .”, Tito vừa nói vừa đẩy cửa phòng vào. Vừa bước qua cánh cửa, Tito lập tức đánh rơi cái rổ trên tay xuống

đất, trong phòng binh lính canh gác đang bị trời và nhét giẻ vào miệng. . . Còn Inari thì lại không thấy bóng dáng ở đâu. . .

Kail nhíu mày khi nghe binh lính báo cáo lại sự việc, năng lực điều khiển lửa của nàng ai cũng biết. Nhưng điều đáng nói ở đây, chính là Inari sử dụng nó rất thành thạo và thường xuyên. . . Chính điều này đã giúp nàng vượt qua khỏi bọn họ mà chạy ra ngoài.

"Lui hết đi, giữ kín chuyện công chúa rời khỏi phủ!" Kail xua tay với bọn họ, những người lính cúi gằm đầu rời đi. Kail xoa vầng trán đang co giật, nghiêng đầu hỏi Ilvani, "Hôm nay có phải là ngày trăng tròn phải không?". Ilvani cúi đầu cung kính: "Dạ phải, thưa điện hạ!"

Kail lập tức đứng dậy, rút lấy chiếc áo choàng trên thành ghế, bước vội ra ngoài, "Chuẩn bị xe ngựa cho ta!". Ilvani cũng nhanh chóng đuổi theo sau, ngựa đã được chuẩn bị sẵn, cả hai phóng mình lên ngựa rồi khởi hành.

Inari cuộn mình trong chiếc áo choàng thêu hoa sen tinh tế, nàng dùng khăn trùm đầu che kín khuôn mặt mình. Kiểm tra những vết thương cho những người nghèo bị ốm nặng, chữa lành chứng băng thần lực của mình. Vì nàng chỉ chữa trị vào những đêm trăng trong hằng tháng, nên người dân đã truyền tụng nàng là hiện thân của nữ thần ánh sáng Cahya.

Công việc bắt đầu như mọi lần, Inari sẽ cầu nguyện trong thần điện kín, và sau đó sẽ lên ra ngoài bằng đường hầm bí mật. Khi đã ra đến bên ngoài, nàng vội vã giấu mình vào bóng tối, rồi đến bên những người bị bệnh nặng không thể chữa khỏi bằng thuốc thường.

Không ai thấy mặt của nàng, không ai biết nàng từ đâu đến, người ta chỉ biết, mỗi khi công chúa Inari tiến vào thần điện mỗi ngày trăng tròn hằng tháng. Thì khi ấy, nữ thần Cahya sẽ xuất hiện chữa lành bệnh cho mọi người, từ đó, nàng được xưng tụng là nữ thần ánh sáng Cahya.

Đêm nay cũng không ngoại lệ, Kail không muốn nàng sử dụng thần lực, nên đã cấm nàng ra khỏi phủ nữa bước.

Nhưng Inari là ai kia chứ, nàng làm sao chịu ngồi yên làm theo ý anh được, bất chấp mọi thứ kể cả sử dụng ma pháp chống lại binh lính. Nàng vẫn rời khỏi phiá và đến thần điện, chưa có ai hay bất kỳ việc gì làm anh bất lực như nàng. . . chỉ có nàng là anh không thể kiểm soát.

Trong lúc Kail đang phi hết tốc lực về phía thần điện, thì Inari đã ra ngoài và đang chữa bệnh cho một đứa bé bị lao phổi. Từng dòng sức mạnh tuôn trào từ cơ thể nàng, xoa dịu những vết thương của đứa bé, . . cảm nhận sự sống của bản thân dần bị rút đi, . . Nhưng trái tim của thằng bé lại đập rất mạnh, báo hiệu một sự sống mới đã bắt đầu. . .

Nàng ngất đi trong vòng tay của Kail, hơi thở yếu ớt như sợi chỉ mỏng, có thể đứt bất kỳ lúc nào. Zannanza, Kail. . . Tất cả họ trong tương lai sẽ chẳng ai cần đến nàng đâu, vì người con gái của định mệnh sẽ xuất hiện, thay thế vị trí của nàng trong lòng họ. . .

Và Zahan sẽ không còn yêu nàng như kiếp trước nữa, kiếp này trong mắt anh chỉ có hình bóng cô gái ấy. Nhỏ nhắn, đáng iu nhưng mạnh mẽ vô cùng, đã đặt vào tay Kail quyền trị vì đế quốc rộng lớn nửa phương đông này. . . Phải, Inari rất đau. . . thật sự rất đau. . .

Khi nàng tỉnh dậy, khuôn mặt của Kail không nóng không lạnh nhìn nàng, “Em muốn chết sao? Tại sao lại dùng hết thần lực trong người cơ chứ? Inari, ta đã nói với em bao nhiêu lần, ma thuật không phải là trò đùa. Cái gì cũng có cái giá của nó, mà cái giá em phải trả chính là mạng sống của em đó!”

Nàng nở nụ cười yếu ớt, “Kail, em đã nhìn thấy một giấc

mơ, nói đúng không hơn thì em đã nhìn thấy lời tiên tri về chúng ta. . . Kail. . .”. Kail cắt ngang lời nàng nói: “Ta không muốn nghe lời tiên tri đó của em.”, nhưng nàng vẫn kiên quyết lắc đầu nói ra giấc mơ của nàng cho anh nghe.

“Tương lai em nhìn thấy anh đứng trên thành trì Hattusa ngắm nhìn ánh mặt trời đỏ rực, thủ đô của đế quốc Hittite hùng mạnh quỳ rạp dưới chân tôn anh làm chủ nhân của nó. Người con gái đứng bên cạnh anh rất chói lòa, vẻ đẹp của một nữ thần nước chảy. Anh đã nắm tay cô gái ấy, cùng anh cai trị đế quốc trải dài hơn một nửa phương đông này. Còn có Zannanza, anh ấy. . . đứng phía sau lưng anh là cánh tay đắc lực nhất, ánh mắt chưa từng nhìn về phía em. . . tình yêu ánh lên trong đôi mắt của Zannanza. . . em nhìn thấy rất rõ. . .”

Giọng nói của nàng càng ngày càng nặng nhọc, như trút hết sức lực vào từng câu chữ. Nỗi đau chát chúa trong tim nàng thể hiện rất rõ ràng, nàng yêu Zannanza, Kail sẽ sờ nhìn nàng, “Em không thể sống thiếu Zannanza được đâu, Inari! Em đi đi, ta không giữ em lại nữa. Hãy đi đi!”. Câu cuối cùng dường như Kail đã hét lên với nàng, anh xô cút ra ngoài, đến cuối cùng. . . Nàng vẫn không phát ra tiếng. . .

Inari ngược mắt nhìn lên tấm màn, nàng nhẹ giọng nói với Tito: “Tito, cậu có ở đó không?”. Tito nghe được nàng gọi, cậu nhanh chóng tiến lại bên cạnh nàng, “Công chúa!”. Inari hạ lệnh, “Thu dọn mọi thứ, chúng ta rời khỏi Hattusa.” Mục đích khiến anh chấp nhận để nàng rời khỏi phiá tam hoàn g tíc đã đạt được, bây giờ phải lên đường thôi. . . Kail. . . Em thật sự xin lỗi anh.

Dù nàng viện cớ để rời khỏi Hattusa, nhưng những gì nàng nói với anh là sự thật, nàng đã lo sợ về tương lai nàng nhìn thấy. Nước mắt đã từng rơi ướt đầm cả chiếc gối trong giấc mơ, tình yêu nàng đợi chờ, chạy theo để tìm kiếm, . . . nay lại mong manh đến mức chỉ cần chạm vào là tan.

Nàng biết dù nàng có sợ hãi, thì mọi thứ vẫn sẽ diễn ra như vậy, vì lời tiên tri chưa bao giờ nói dối nàng. Vì lời tiên tri đó được đánh đổi bởi từng phút giây nàng đang thở. . . hoàn toàn là sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giấc Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lưu Lạc

Chương 7: Lưu lạc.

Author: Mai Tuyết Vân

Kail rời khỏi phủ của mình, anh khoác áo choàng lên người, mang theo Kikkuri rồi phóng xe ngựa đến chỗ ở của tiểu thư Gzuel. Như mọi ngày, Gzuel đón anh bằng nụ cười dịu dàng, đỡ lấy áo choàng của Kail rồi treo nó lên giá, khi cô quay người lại. . . Không có cái ôm và nụ hôn nồng nhiệt như trước, Kail ngồi trên bệ cửa sổ, khuôn mặt tràn đầy sự suy tư.

Gzuel rót một ly rượu bưng đến cho anh, Kail đón lấy ly rượu từ tay nàng, nốc cạn, Gzuel lại đứng lên, im lặng rót rượu cho anh. Khi vò rượu thứ ba đã cạn, nàng ngồi tựa đầu vào chân anh, vâng phục như một nữ tỳ nhỏ bé. Kail như choàng tỉnh, anh cúi người nhìn nàng, Gzuel đáp lại anh bằng nụ cười thấu hiểu, "Xin lỗi nàng Gzuel, đêm nay ta không có tâm trạng để làm những việc khác."

Gzuel không bất ngờ gì khi nghe anh nói như vậy, đây cũng đâu phải lần đầu anh như thế. Nếu không thấu hiểu, không lắng nghe, không làm chỗ dựa xoa dịu cho anh, thì làm sao nàng trở thành người phụ nữ được yêu chiều nhất của anh. "Ngài đang lo lắng cho bệnh tình của công chúa Inari ư?", Gzuel nắm lấy bàn tay của anh, nhẹ giọng hỏi.

Ngoài công chúa ra, còn ai có thể làm cho hoàng tử Kail bận lòng được cơ chứ? Quan trọng hơn cả nàng, quan trọng hơn cả những cô gái có vinh dự được Kail sủng ái, chính là Inari. Ngài có thể vì một lời nói vô tâm của Inari sẵn sàng

để nàng chờ cả đêm mà không hề báo trước. Không ai trong các nàng thay thế được vị trí của Inari, vẫn biết có thể ngài chỉ chờ đợi để Inari lớn lên mới tìm đến các nàng. Nhưng . . . Ezuel vẫn bất chấp yêu ngài mù quáng. . .

“Inari không cần ta nữa.” Một câu thốt ra như càn cửa thêm vào nỗi lòng của anh, Ezuel lại im lặng, mang đến vò rượu thứ tư cho anh. Đêm nay, không có những nụ hôn nồng cháy, cái ôm nghệt thở hay những lời nói tán tỉnh yêu thương. Ở lại đây chỉ còn nỗi niềm không nói thành lời, vì một người con gái khác không phải nàng.

Kail trở về phiá khi bầu trời còn tối đen như mực, anh hạ thấp giọng gọi Kikkuri: “Kikkuri, mở cổng nhẹ tay thôi, đừng làm Inari thức giấc.”. Kikkuri cúi người vâng lệnh, hết sức nhẹ nhàng mở cổng phiá, xe ngựa từ tốn lăn bánh vào bên trong. Kail xuống khỏi xe ngựa, rào bước về phía phòng ngủ của nàng, đã hình thành thói quen từ bao nhiêu năm nay. Trước khi anh đi ngủ, luôn phải vào phòng kiểm tra xem nàng có đạp chân ra hay không, lần này cũng vậy. . .

Nhưng khi anh đẩy cửa phòng ra, trên chiếc giường to lớn ấy, không hề có bóng dáng anh đang chờ mong được nhìn thấy. “Tito! Tito đâu?” Tiếng hét của Kail lật tung cả phiá hoàng tì lên, những người hầu đổ xô đến theo tiếng hét của anh. Kail giận tái mặt hỏi những người quỳ dưới đất: “Công chúa Inari đâu?”.

Bọn họ cúi thấp đầu,瑟瑟 run rẩy trước cơn giận dữ của anh, một người đáp đầu trả lời anh: “Bẩm hoàng tì, ngay sau khi ngài rời khỏi phiá không lâu, công chúa cũng rời

khỏi phải rồi ạ.”. “Choang!” Bức tượng đặt bên cạnh chiếc cột bị Kail đâm vỡ ra thành trăm mảnh, “Không có sự cho phép của ta, ai dám để nàng rời đi.”

“Thật ra chính ngài đã ra lệnh cho công chúa phải rời đi!” Olvani chậm rãi bước đến gần Kail, anh ra lệnh cho mọi người lui ra ngoài. Kail nhìn anh, đôi mắt càng toát lên vẻ giận dữ: “Ta ra lệnh cho nàng rời đi khi nào?”, Olvani bình thản nhắc lại nguyên văn lời hỏi của anh: “Em không thể sống, thiện Zananza được đâu, Inari! Em đi đi, ta không giữ em lại nữa. Hãy đi đi!”. Kail chấn động thực sự, anh đã bảo nàng đi và nàng đã ra đi theo ý anh muốn, . . . Inari!

Tito lo lắng vì sức khỏe của Inari chưa bình phục hẳn, cậu cứ liên tục hỏi nàng: “Công chúa, hay là nghỉ ngơi một chút đi, người có cảm thấy khát nước không?”. Inari trợn mắt nhìn Tito, nàng vươn đôi vai bé nhỏ: “Này Tito, ta đã dặn cậu không được phép gọi ta là công chúa nữa mà. Cậu quên rồi sao? Với lại ta không khát nước, ta cũng đã khỏe rồi!”

Inari mỉm cười tinh nghịch, hành trình đi tìm người tên Nerasofiti cũng đã bắt đầu, để thuận tiện cho việc đi lại, nàng chọn cách trà trộn vào đám con buôn. Đoàn người chậm rãi tiến vào sa mạc, đi thẳng đến biên giới giữa Hattusa và Ai Cập. Những cơn cát vàng đập vào mắt, gió tốc lên cuốn cát bay từng hàng, ánh mặt trời chói lóa chiếu xuống.

Inari nhắm mắt lại, tâm trí nàng bay vút đến Hattusa, có lẽ giờ này anh đã phát hiện ra sự mất tích của nàng. Anh

có tức giận không nhỉ? Chắc là có rồi, nhưng. . . Inari sẽ trấn tĩnh được anh thôi. Rồi anh sẽ hiểu làm nàng đến tìm Zannanza, việc anh đến chỗ Zannanza sẽ giúp nàng kéo dài thời gian để đi càng xa càng tốt. . . Đến lúc anh phát hiện ra tất cả vở kịch nàng dựng lên để che mắt anh, chắc chắn anh sẽ nổi cơn thịnh nộ, không dễ dàng gì tha thứ cho nàng đâu.

Cái nóng này, không là gì với nàng cả, mang trong người sức mạnh của lửa, nhiệt độ ở sa mạc chỉ là trò trẻ con với nàng. Tito luôn đi sát bên cạnh Inari, cậu không nhiều lời, cũng không hỏi nàng bất kỳ điều gì cả. Vì cậu hoàn toàn tin tưởng ở nàng, một chút nghi ngờ cũng không có.

Với lại hoàng tử đã từng hạ lệnh, chăm sóc tốt cho Inari chính là bổn phận của cậu. Giữa những cồn cát của sa mạc nóng bỏng, một tia sáng lóe lên thu hút ánh mắt của Inari. Cô ra hiệu đoàn luôn dừng lại, trưởng đoàn đến bên cạnh cô, cúi đầu hỏi: “Tiểu thư! Có chuyện gì vậy ạ?”

Nàng chỉ về phía phát ra tia sáng lấp lánh, “Ta muốn đến xem một chút, người cứ đứng ở đây chờ ta là được.”. Trưởng đoàn cung kính đợi, còn nàng lại cười lạc đà phóng về phía đó.

Thì ra thứ phát ra ánh sáng lấp lánh đó lại là một chiếc đồng hồ cát, chủ nhân của nó đang bị chôn vùi dưới lớp cát vàng. Nàng cùng với Tito kéo người đó lên khỏi lớp cát, toàn thân người này đầy những vết thương chí mạng, sự sống chỉ còn tính bằng hơi thở.

Inari cứu hãn ta, mang lại sự sống cho hãn, giành giật hãn từ tay tử thần, nhưng nàng lại không biết rằng, người nàng cứu, trong tương lai sẽ trở thành địch thủ số 1

*nàng vua em, trong tương lai sẽ trở thành vị nữ hoàng
của Kail và Zannanza. Phải đó chính là Lamu
Ramses, tức Pharaoh Ramses I, là vị pharaoh đã đặt
nền tảng cho thời kỳ hoàng kim rực rỡ nhất trong lịch sử
Ai Cập cổ đại.*

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đi tìm

Chương 8: Đi tìm

Author : Mai Tuyết Vân

Zannanza chỉ huy quân lính xây lại hệ thống mương đào dẫn nước vào ruộng cho dân. Bản thân anh cởi áo choàng đưa cho quan hầu cận, nhay xuống con mương đào đất cùng với người dân và binh lính.

Không khí làm việc vô cùng phấn khởi và vui vẻ, ai ai cũng chung tay làm việc, mong muốn mau chóng hoàn thành con mương này. Mồ hôi tuôn ra trên trán anh, anh mặc kệ cho chúng chảy tràn trên khuôn mặt mình, bỗng có ai đó đưa một mảnh khăn đến trước mặt anh.

Anh hơi dừng lại, nhận lấy rồi ngẩng đầu lên, vị hoàng huynh mà anh tôn kính nhất đang đứng trước mặt anh: "Kail!". Zannanza nhảy lên bờ đất, không ngại ngùng gì mà ôm chầm lấy anh, cả hai anh em cười to sảng khoái, thân thiết ôm lấy nhau.

Kail vỗ vào bả vai cậu em, "Công trình này làm rất tốt, bản vẽ quy hoạch là do em làm sao?", anh nhìn quy mô công trình mà nói với Zannanza. Người dân và binh lính nhìn thấy anh, họ đều quỳ xuống hành lễ với Kail, anh phất tay ra hiệu cho họ tiếp tục công việc.

Zannanza hơi khựng lại một chút, rồi mỉm cười nói: "Bản vẽ là do Inari làm, sao em có thể đủ kiên nhẫn để vẽ một cách tỉ mỉ như thế chứ?". Kail vừa nhìn đã biết đây chính là kiệt tác của nàng, nhưng anh vẫn muốn hỏi Zannanza, "Vậy à? Zannanza, ta muốn gặp Inari, nàng ấy đang ở đâu?"

Khi nghe được câu hỏi của Kail, anh sửng sốt, chính tay anh đã đưa nàng đến bên đoàn hộ tống của Ilvani. Chẳng lẽ trên đường nàng trở về đã xảy ra chuyện gì ư? "Hoàng huynh, không phải Inari đang ở Hattusa ư? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?". Kail cũng sửng sốt trước câu trả lời của anh, "Cô bé không đến tìm em sao?", Zannanza lắc đầu không hiểu.

Ngay lúc này đây, trong lòng Kail vô cùng bồn chồn, nàng có thể đi đâu được cơ chứ? Nếu không đến tìm Zannanza, thì Inari đã đi đâu được?

Anh quay sang Kikkuri bên cạnh, giơ tay ra lệnh, "Bảo tin tức cho Ilvani ngay, bảo cậu ta nếu không tìm được Inari thì đừng về gặp ta nữa.". Zannanza nhìn Kikkuri kính cẩn lui đi, "Khoan đã anh, Inari đã mất tích sao? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy?".

Kail quay sang nhìn em trai mình, nỗi lo lắng hiện rõ trên mặt của anh, "Chuyện là như thế này, . . ."

Trong khi đó, nhân vật được nhắc đến trong câu chuyện phía trên, đang ung dung tự tại ngồi lắc lư trên lạt đà băng qua sa mạc. Người mà nàng vừa cứu mạng cách đây không lâu, đang liên tục đặt câu hỏi với nàng, khiến nàng thầm nghiến răng hối hận, tại sao mình lại cứu hắn kia chứ?

Tito nhận ra được sự mất kiên nhẫn của nàng, cậu quay đầu sang Ramses gắt

lên với hắn: "Này tên Ai Cập kia, người không thể im lặng một chút được à? Tiểu thư của chúng ta không thích bị làm phiền như thế. ". Inari cảm kích nhìn cậu, khi nàng quay đầu lại, Ramses liếc mắt thật nhanh, con người màu xanh liếc hùt hồn đập vào mắt hắn, làm cho hắn khẽ ngáy người.

Inari nghiêng đầu dặn dò Tito một chút, cậu thúc lạt đà lên trước tìm trưởng đoàn buôn, chỉ còn lại Inari và Ramses. Nàng quay sang hắn, nói bằng tiếng Ai Cập: "Người đã khỏe rồi, hãy rời khỏi đoàn buôn của ta. ".

Đây là lần đầu tiên nàng mở miệng nói chuyện trước mặt hắn, sau lớp khăn trùm đầu kín mít, hắn chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt của nàng mà thôi. Tiếng Ai Cập phát ra rất chuẩn, không hề có sự ngọng ngịu của dân ngoại xứ, Ramses nheo đôi mắt hỏi nàng: "Cứu người thì thường cứu đến cùng, tại sao cô lại muốn đuổi ta đi?".

Inari nhận ra sự cảnh giác trong lời nói của hắn, nàng thở nhẹ nhẹ: "Lúc ta cứu người, trên người người toàn những vết thương do kiếm gây ra, ta không biết tại sao người lại có những vết thương ấy. Nhưng ta khẳng định người bị người khác truy sát, vậy làm sao ta có thể để một

người nguy hiểm như người ở lại, lấy sự an toàn của cả đoàn người đánh cược được.”

Ramses bất ngờ trước những lời nói của nàng, cô gái này thật không đơn giản chút nào. Vừa lúc đó, Tito quay lại mang theo một túi tiền vàng trên tay, nàng cầm lấy rồi đưa cho Ramses, sau đó cúi người lấy ba túi nước ở bên hông lạc đà ném cho hắn, : “Tito!”. Tito nghe nàng gọi, cậu bé cũng tháo những túi nước của mình đưa cho hắn.

“Nhiều đây lộ phí đi cho người đi một mạch về Ai Cập mà không gặp cản trở gì! Vậy giờ người có thể đi được chưa?” Inari nghiêm nghị nói, Ramses nhận ra nàng hoàn toàn nghiêm túc, hắn nhận lấy mọi thứ nàng đưa, rồi thúc lạc đà rời đi ngay. Trước khi khuất bóng hắn, hắn quay đầu lạc đà lại rồi nhìn về bóng dáng bé nhỏ của nàng.

Khi hắn rời đi, cảm giác không an lòng của nàng vẫn không nguôi ngoai, từ con người này nàng cảm nhận được những luồng hơi thở tà ác, mùi máu tanh nồng nặc vây quanh. Các linh hồn gào thét dưới mỗi bước chân của hắn, nếu là người khác có lẽ đã run sợ khi cảm nhận được những thứ nàng thấy.

Nhưng ngoài sát khí ấy ra, còn một màn mây u ám giăng lấy hắn, nàng không nhìn rõ đó là cái gì, hình như là nỗi niềm đau thương . . . từ tận đáy lòng.

Màn đêm dần buông xuống, đoàn người dừng lại cắm trại nghỉ qua đêm, bên đồng lửa ấm áp. Đang lúc mọi người chìm vào giấc ngủ, một tiếng nổ lớn phát ra khiến bọn họ choàng tỉnh. Những đồng lửa bị đá tan hoang, lửa ở khắp

nơi, cháy lan sang cả những chiếc lều, có một người bị lửa liếm lấy cơ thể, đau đớn thét kêu.

Một toán cướp hung hăng chém giết cướp bóc đoàn người, Tito run sợ, bảo học Inari len lỏi qua đám hỗn loạn, chạy trốn ra ngoài. Những tiếng thét thê thảm vọng vào đầu óc nàng, Inari không thể bỏ đi như vậy, lương tâm của nàng không cho phép. Đúng lúc ấy, có một tên cướp trên ngai trên lưng ngựa, nhìn thấy Tito và Inari, hấn vung đao, lao ngựa đến.

Tito ôm trọn lấy cơ thể Inari hòng chắn mũi đao cho nàng, trong khi Inari ngậy người thì: “ẦM!”. Một mũi tên từ đâu bay đến, cắm thẳng vào chân con ngựa đang chạy, tên cướp ngã ngựa lăn trên đất mấy vòng. Một thanh kiếm chém xuống, kết liễu cuộc đời của hắn, Ramses, hắn chưa hề rời đi.

Tito mở mắt ra, lo lắng nhìn nàng: “Tiểu thư, người không sao chứ?” nàng lắc đầu, sau đó lao mình chạy về phía khu trại đang cháy. Vì chạy quá vội, chiếc áo choàng rơi xuống đất lộ ra dung nhan diễm lệ bên trong. Ánh lửa xung quanh hắt lên mái tóc trắng muốt của nàng, Ramses sau giây phút thẫn thờ đã nhanh tay bắt lấy thắt lưng của nàng: “Cô điên sao? Còn muốn tự lao đầu vào chỗ chết!”

Inari vùng vẫy hét lên, “Buông ta ra, ta phải đi cứu họ, nếu trễ chút nữa họ sẽ chết mất.”. Mắt nàng chỉ chăm chăm nhìn về khung cảnh hỗn loạn trước mắt, nàng không thể để họ chết được.

Ramses thăm nghiêng răng đánh một cú vào gáy của nàng, cô gái này điên rồi, giữa lúc này còn nói là sẽ cứu được ai

nữa cơ chết. Hân dân theo Tito thoát khỏi nơi hôn loạn ấy, đến một hang động sát vách núi, hân nhẹ nhàng để nàng xuống một tấm thảm mềm. Lần đầu tiên hân nhìn thấy mặt của nàng, quả thật khiến người khác khó thở đến vậy.

Hên chi nàng luôn đeo khăn choàng đầu, Tito cảm phẫn nhìn hân, nếu công chúa tỉnh dậy, nàng sẽ hận hân đến chết. Ramses cảm nhận ánh mắt rực lửa của cậu, hân quay đầu sang: “Không cần phải cảm ơn ta vì đã cứu tiêu thư nhà cậu đâu.”. Tito không thêm để ý đến hân, ném cho hân một câu: “Ngu ngốc!”, công chúa nhà hân chính là pháp sư điều khiển lửa mạnh nhất đế quốc. . . Nếu nàng tỉnh dậy, biết những người của đoàn buôn đều đã chết. . . Cậu lo rằng nàng sẽ không chịu nổi. . .

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Bộc phát

Chương 9: Bộc phát

Author: Mai Tuyết Vân

Nàng từ từ tỉnh lại việc đầu tiên sau khi mở mắt ra, bỏ qua tiếng gọi vui mừng của Tito, nàng vùng dậy, bàn tay nhỏ bé siết chặt cổ của Ramses. Ramses không ngờ cô gái bé nhỏ trước mặt, lại có sức mạnh to lớn đến vậy, đẩy hân lùi sát vào vách hang động. Bàn tay trắng mịn tăng thêm sức lực, chặn đứng đường thở của hân, đôi mắt màu xanh lóe lên sát ý hận thù mãnh liệt.

Tito run giọng: “Inari!”, nàng chợt bừng tỉnh khỏi cơn điên cuồng, thả lỏng bàn tay đang siết cổ Ramses ra, đôi mắt của nàng dần dịu lại. Ramses hít thở thứ không khí quý giá, ngạc nhiên cùng cực nhìn nàng, Inari mở miệng: “Chết hết rồi sao?”.

Sau khi trời sáng, Tito đã trở lại khu trại ấy, tất cả những gì cậu nhìn thấy chỉ là xác người chất đống và vết tích hoang tàn. Cậu nhìn Inari trước mặt, kính cẩn trả lời nàng: “Vâng!”. Ramses đứng thẳng dậy, “Nếu ta không cứu cô, thì giờ cô cũng trở thành một trong số những cái xác ấy rồi!”

“Chát!” Cái tát của nàng giáng lên khuôn mặt của hắn, trên bàn tay nàng dùng để tát hắn, một ngọn lửa nhỏ cháy bùng lên. Ramses bỏ qua cái tát của nàng, hắn kinh ngạc, “Lửa. . . Cô là pháp sư?”. “PHẢI! VÀ CHÍNH NGƯỜI ĐÃ GIẾT HỌ RỒI!”, nàng hét lên với hắn, từ đôi mắt màu xanh, dòng nước mắt đau đớn chảy ra.

Ramses sống người, nếu nàng đã là một pháp sư vậy tối qua. . . Chính hắn đã cản nàng đi cứu bọn họ. Inari hận thù nhìn hắn, từ khi sống lại cho đến nay, chưa bao giờ nàng cảm thấy hối hận như bây giờ. Đáng lý ra nàng không nên cứu hắn làm gì, nên để cho cát sa mạc vùi lấp hắn đi, . . .

Nàng lao đảo rời khỏi hang động, Tito theo sau nàng, Ramses im lặng đi theo bọn họ, cả ba không nói với nhau một lời nào cả. Inari tiến về phía khu trại, và nàng tận mắt chứng kiến tất cả, . . . Những giọt nước mắt đã khô trên khuôn mặt nhỏ bé của nàng, ngón tay vẽ một vòng tròn lên không trung, tức thì lửa từ đâu nổi lên thiêu rụi mọi thứ.

Ngọn lửa liếm lấy những người đã mất, kính cẩn và dịu dàng đưa họ đến nơi an nghỉ cuối cùng,. Để cho họ tự do bay lượn theo gió, chính là điều duy nhất nàng có thể làm lúc này, sau khi làm xong mọi việc, nàng quay sang nhìn hắn.

Ramses đưa ánh mắt đi chỗ khác, tránh né cái nhìn sắc lạnh của nàng, Inari mở bàn tay trái ra, lửa

bùng lên bao phủ bàn tay nàng. Nàng tiến lại phía hắn, bàn tay trái đưa lên cao, hướng về phía cổ của Ramses. Ramses lùi lại, hắn đã có kinh nghiệm bị nàng không chế một lần, hắn sẽ không dại để mình chịu cái nóng bỏng da đó nữa.

“Bọn chúng đuổi theo người? Có phải hay không?”

Inari hét lên với hắn, Ramses giơ hai bàn tay với tư thế đầu hàng, “Có gì từ từ nói được không? Nếu cô cứ sử dụng sức mạnh như vậy, trước sau gì ta cũng bị cô thiêu chết. Ngay cả bọn họ cũng không thể rửa sạch nỗi hận! ”
Hắn chỉ tay về phía mảnh đất rực cháy sau lưng nàng.

Inari thả lỏng bàn tay, ngọn lửa lui tàn nhanh chóng như chưa từng xuất hiện, Ramses thở phào một cái, hắn bắt đầu kể cho nàng nghe câu chuyện của hắn. Tại sao hắn lại bị thương đến nỗi suýt nữa mất mạng, và cả bọn người đã giết sạch đoàn thương buôn.

Đnari lắng nghe không sót một lời, chiều tối ngày hôm ấy, ở một góc cửa cánh rừng sát chân núi, xảy ra một vụ hỏa hoạn nghiêm trọng. Những nạn nhân trong vụ cháy không ai khác là những tên cướp sa mạc, thi thể của chúng khô quắt, đen đúa đến nỗi không thể nhận ra hình dáng ban đầu.

Mọi người đều nói, đó là sự trừng phạt của thần linh về tội ác chúng đã gây ra, mặc kệ những câu chuyện đáng sợ được thêu dệt lên từ vụ cháy. Có ba người mua từ dân du mục ba con lạc đà, rồi lên thẳng qua biên giới Ai Cập. Đnari lại mang lên mặt mình chiếc khăn che đầu, suốt cả chặng đường, nàng không hề hé môi nói nửa lời với Ramses.

Ramses thì lại không muốn bỏ nàng và Tito lại giữa sa mạc này, nàng đã cứu hắn, nhưng vì hắn mà cả đoàn buôn của nàng phải chết. Là hắn nợ nàng, cho nên hắn muốn trả nợ, Lamu Ramses không hề có thói quen nợ nần ai cả. Nhưng điều hắn tò mò hơn cả, chính là một pháp sư như nàng, tại sao lại muốn đến Ai Cập.

Người con gái nhìn mong manh hơn sương sớm, lại sở hữu sức mạnh kinh khủng như vậy. Hắn cau mày nhìn nàng, thân phận của nàng tuyệt đối không đơn giản chỉ là con buôn. . . Trong lúc hắn suy đoán, Đnari lại thầm trách mình quá bất cẩn, đã để lộ ra sức mạnh của mình, . . Phải cắt đuôi hắn mới được!

Vương phi Nakia ngồi trong phòng, bà ta nghe xong tin báo của thuộc hạ về việc công chúa Đnari lại mất tích. Bà ta gạt phăng mọi thứ trên bàn xuống đất, thật đáng giận,

lúc nào bà ta cũng là người biết tin sau cùng.

Lần này Inari biến mất hơn phần nữa là có liên quan đến quốc vương Suppililiuma, bà không thể tùy tiện ra tay khi chưa hiểu đúng ý của quốc vương được. Bà ta âm thầm hạ lệnh: “Bằng mọi giá phải tìm cho ra con bé đó, xem thử nó tính làm cái gì?”.

Thuộc hạ quỳ mọp dưới chân bà ta mà vâng dạ, một kế hoạch lại hình thành trong đầu của vương phi Nakia. Ngôi vị quốc vương phải thuộc về con trai của bà, những kẻ cản đường con trai bà đến với ngai vị đều phải chết. Kế cả đó có là công chúa được yêu thương nhất để quốc Hittite hay không.

“Nếu anh đã nói vậy, thì em nghĩ có phải Ivani đi điều tra cũng sẽ không thu được tin tức gì đâu.” Zannanza ngồi bên cạnh Kail trên chiếc ghế trải đệm.

Kail nhìn anh nghi hoặc, sau đó hiểu được điều mà Zannanza đang muốn nhắc đến, Inari là một cô bé hiểu chuyện. Nàng sẽ không làm những việc mà bản thân mình không chắc chắn, nếu đã kỳ công dựng nên màn kịch để rời khỏi anh như vậy. Lý do của nàng chỉ có một, nàng đang bảo vệ bí mật nào đó, người duy nhất có thể khiến nàng bất chấp gây tổn thương đến anh để bảo vệ bí mật.

Chính là quốc vương Suppililiuma, phụ vương của anh, có vẻ việc nàng rời khỏi Hattusa có liên quan đến buổi nói chuyện mật của hai người. Nếu ông đã cho phép nàng rời đi, chắc chắn ông cũng sẽ che dấu tung tích của nàng. Xóa bỏ mọi manh mối khiến anh có thể đuổi theo nàng, hẳn là Inari đang thực hiện điều mà phụ vương anh yêu

cau.

Tại sao anh lại để sự tức giận che mờ lý trí mà không tỉnh táo nhận ra nguồn gốc vấn đề cơ chứ. Đáng lý ra anh nên đến thẳng hoàng cung để hỏi, nhưng nếu phụ vương đã giao nhiệm vụ cho nàng, ắt hẳn ông cũng sẽ bảo vệ nàng chu toàn.

“Là anh đã quá chủ quan rồi, nên mới không để ý đến những điều nhỏ nhặt ấy. Nếu anh chịu để ý một chút, thì đã không bị cô bé lừa gạt dễ dàng như vậy.” Kail đỡ lấy trán của mình. Lannanza mỉm cười với anh: “Hoàng huynh, anh thử nghĩ xem, nếu không phải Inari mà là một người khác liệu anh có bị gạt dễ dàng vậy hay không đây. Chúng ta thua cô bé ở chỗ, Inari rất thông minh lợi dụng sự yêu mến và tin tưởng của chúng ta giành cho mình để trốn khỏi Hattusa.”

Câu nói của anh làm Kail bật cười, phải rồi nếu đổi lại là người khác, chắc chắn không thể qua mặt được anh. Là do anh đã quá dụng túng hay đã quá yêu thương nàng đây. .?

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Đến Ai Cập

Chương 10: Đến Ai Cập

Author: Mai Tuyết Vân

Inari nhìn vào bình nước trên lưng lạc đà, nàng khẽ xoay đầu gọi: “Tito, nước trong bình sắp cạn rồi, cậu và tôi nên đi tìm nguồn nước để dự trữ thì hơn.” Ngay cả những người sống quanh năm ở Hattusa như Tito cũng hiểu, điều kiện tiên quyết khi muốn vượt qua sa mạc rộng lớn ấy chính là nguồn nước.

Câu hát đầu rồi thúc lạc đà đến bên cạnh nàng. Inari xoay đầu hướng

Câu gạt đầu rơi thục lạc da đen bên cạnh nàng, Inari xoay dây cương định rẽ hướng, thì đột nhiên có một bàn tay nắm lấy dây cương của nàng: "Cô và Tito không thông thuộc địa hình sa mạc, làm sao có thể tìm được nguồn nước giữa chốn mênh mông này cơ chứ? Để việc này cho tôi." Nói xong, hấn tháo những bình nước của Inari và Tito từ hai bên hông lạc đà ra, rồi đặt vào đó những bình nước đầy ắp của hấn.

Ramses dẫn dò lần nữa: "Cô nhất định phải chờ ta ở đây.", sau đó mới quay đầu lạc đà, phóng đi mất hút. Đến khi bóng dáng của hấn vừa biến mất, Inari đã vội vã đập mạnh chân vào bụng lạc đà: "Đi thôi Tito, đừng để hấn đuổi kịp chúng ta." Tito trợn tròn mắt không hiểu, nhưng cũng nhanh chóng đuổi theo nàng. Giữa cái nóng bỏng da của sa mạc, hai người cưỡi lạc đà lao qua những cồn cát về phía trước.

Bỗng nhiên, tiếng chim ưng chao lượn trên bầu trời khiến Inari giật mình, chết tiệt thật, vậy là đã đến rất gần sát biên giới rồi sao? Nhưng tại sao lại gặp phải chim ưng truyền tin của quân đội Ai Cập ở đây kia chứ? Rồi rất nhanh sau đó, cùng với những con chim ưng đang oai hùng rải cảnh, một toán quân mặc trên người y phục Ai Cập, cưỡi trên lưng những con ngựa chiến khỏe mạnh. Chặn ngang đường đi của nàng và Inari, một trong những con chim ưng sà xuống tay kẻ dẫn đầu đoàn quân ấy.

Hấn quan sát hai người các nàng rồi lớn tiếng nói: "Ta là quân nhân Ai Cập, không có ý làm khó các người, chỉ là xung quanh đây các người là đối tượng duy nhất còn sống mà chim ưng phát hiện ra. Không biết trên đường các người tới đây, có gặp một người Ai Cập nào ăn mặc giống

như chúng ta hay không?" Inari nghe lời hấn hỏi, nhẹ nhõm thở phào một tiếng, ra hiệu lắc đầu không biết.

Nàng cứ tưởng bọn chúng đã phát hiện ra được vấn đề gì rồi cơ chứ, may mắn là nàng đã quá đa nghi. Hấn nhìn thấy cừu chí của nàng, rồi gạt đầu một cái, toán quân rẽ làm đôi để nàng và Tito đi qua. Tito nhận được sự đồng ý của nàng, cả hai thức lạc đà phóng vội qua họ, nhưng chưa đi được bao xa, thì đã nghe được một tiếng hét quen thuộc: "Wasatto, bắt hai người họ lại cho ta."

Inari cau mày lại, nàng không thể tùy tiện sử dụng ma pháp được nữa, nàng không muốn làm kinh động đến binh sĩ Ai Cập. Không còn sự lựa chọn nào khác, khi nhìn thấy toán quân từ hai bên đang bao vây lấy mình. Nàng đã ghì cương lại, gọi Tito: "Tito, dừng lại." Nàng thừa biết trốn chạy cũng vô ích, tại sao phải tự nguyện dãi lằn

thân nếu kết quả đã nhìn thấy trước.

Tito lo lắng nhìn hàng, cậu di chuyển lạc đà đến trước mặt Inari, như muốn che chắn nàng khỏi tầm nhìn của quân lính Ai Cập. Người vừa mới ra lên cho đội quân vây bắt lấy hai người họ, đang thông thả cười lạc đà tiến về phía này, về mặt thật sự rất tức giận, thậm chí trên tay anh ta còn đang cầm một bình da dẽ đựng nước. Phải!

“Tại sao lại muốn bỏ chạy, chẳng phải ta đã dẫn cô cứ đứng yên đó rồi sao?” Không ai khác chính là Lamu Ramses, người vừa bị Inari lừa gạt để cắt đuôi.

“Đội trưởng, ngài không sao chứ? Chúng tôi đã rất lo lắng cho ngài đấy ạ” Wasatto vui mừng gọi Ramses, nhưng thứ hấn nhận được chỉ là cái phẩy tay báo hiệu hãy giữ im lặng. Ramses đến trước mặt Inari và Tito, hấn vẫn đang đợi câu trả lời của nàng, còn nàng thì mặc kệ sự tức giận của hấn, Inari nhắm mắt lại và giữ im lặng.

“Được nên cô không muốn nói cũng được, vậy từ bây giờ cô cứ giữ im lặng cho đến khi về đến Ai Cập đi.”

Ramses ném túi nước trên tay xuống đất, chỉ huy toán quân Ai Cập thẳng tiến về vùng đóng quân. Cả đoạn đường hấn không hề ngó ngang dù chỉ là một chút đến nàng, con người kia thật cứng đầu, hấn ghét ai nghi ngờ sự thật lòng của hấn. Hấn thật sự đã có ý định hộ tống nàng an toàn đến Ai Cập, nhưng cô bé con kia lại thách thức sự chịu đựng và tôn nghiêm của Ramses.

“Tito, thật xin lỗi, vì tôi đã kéo cậu vào những chuyện như thế này.” Inari cười chung lạc đà với Tito, khé thì thầm với cậu. Tito ngồi sau lưng Inari vội vàng trả lời nàng: “Công chúa, người đang nói gì vậy, nếu lần này

người bỏ tôi lại phải hoảng tít mà tự ý đến đây một mình. Thì nhất định tôi sẽ giết người đến chết mới thôi.”. Inari bật cười với cậu: “Thật không ngờ, Ramses lại là một quân nhân Ai Cập, lần này xem ra chúng ta gặp rắc rối rồi Tito.”

Tito đưa mắt về phía kẻ đi đầu toán quân, giọng cậu rất nhỏ, nhưng đầy sự kiên định: “Công chúa, Tito nhất định sẽ bảo vệ được người.”

Ramses dường như nhận ra ánh mắt của ai đó đang nhìn mình, hắn quay đầu lại, đập vào mắt hắn chính là hình ảnh Inari ngồi trong lòng Tito rất an nhiên tự tại. Một nỗi khó chịu lại dâng lên khiến hắn quay đầu nhìn thẳng về phía trước, chính hắn là người ra lệnh cho bọn họ ngồi chung một lạc đà và cũng chính hắn Lafker đang âm thầm nổi điên.

Cuộc hành trình nhờ sự hộ tống của toán quân mà chẳng mấy chốc đã đến được Ai Cập, Ramses hạ lệnh với Wasatto: “Hãy trở về trước thông báo với tướng quân là ta đã bình an, còn toán cướp sa mạc cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ. Nói với ông ấy, ta sẽ đến để nhận thưởng sau, còn bây giờ ta muốn về nhà tắm rửa, và ôm những cô gái xinh đẹp.”

Wasatto thầm lau mồ hôi trên trán, nếu hắn thật sự nói lại nguyên văn câu này cho tướng quân Horemheb. Thì không biết hắn còn bao nhiêu cái mạng để bị chém nữa đây, nhưng cũng đâu còn cách nào khác, hắn đành cúi đầu phụng mệnh, dẫn toán quân ấy trở về doanh trại.

Còn Inari và Tito thì lại bị Ramses thúc ép đưa về nhà

mình, họ lại ngồi trên thuyền rong ruổi hơn nữa ngày đường. Con thuyền xuôi theo dòng sông Nile hiền hòa, gió từ mặt sông thổi đến vờn mái tóc của Inari, từ lúc lên thuyền đến giờ, nàng tạm thời bỏ đi khăn choàng và mạng che mặt.

Nàng hiểu hẳn không hề muốn hại nàng, nếu đã có người sẵn lòng giúp chuyển đi của nàng dễ dàng hơn một chút. Tại sao nàng lại không vui vẻ tận hưởng nó chút nhỉ? Con buồn ngủ chợt áp đến, Tito vẫn luôn ở sát bên cạnh nàng, nhìn thấy dáng vẻ của nàng như vậy, cậu lên tiếng: “Tiểu thư, người hãy nghỉ ngơi một chút đi.”

Mí mắt chợt nặng trĩu, Inari gật đầu với cậu, rồi nằm xuống ngủ luôn mà không hề để ý rằng. Mình đang gói đầu lên chân của Tito, hành động của nàng khiến cậu bé đỏ bừng mặt, nhưng ngay sau đó lại mỉm cười dịu dàng, vuốt gọn mái tóc trắng muốt đang lòa xòa trước mặt cho nàng. “Ngủ ngon, tiểu thư của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11: Lời hứa (1)

Chương 11: Lời hứa (1)

Author: Mai Tuyết Vân

Ai Cập cổ đô Memphis:

Con thuyền êm ả nhẹ nhàng trôi vào bến, đến tận lúc này Inari vẫn còn đang say giấc, Tito không nỡ đánh thức nàng dậy. Suốt cả chặng đường dài, công chúa của cậu đã phải vất vả nhiều rồi! Ramses bước đến chỗ hai người bọn họ, đôi mắt của hắn ánh lên một tia tức giận.

Chẳng kịp đợi Tito hỏi hắn muốn gì, thì Ramses đã nhắc bổng Inari lên tay mình, hắn bế cô lên cao. Xoay khuôn mặt nhỏ bé của cô đối diện với thứ ánh sáng chói lòa buổi ban trưa. “Dậy đi, con mèo lười, chúng ta đã đến nơi rồi.” Inari khó chịu tỉnh giấc, thứ ánh sáng kia

lạm nang cam thay không thoải mái.

“Tito, tôi còn muốn ngủ thêm chút nữa.” Nàng cau hàng chân mày lại, nhưng vẫn mở mắt ra, trước mặt của nàng hiện lên cảnh tượng diễm lệ. Hai bên bờ sông, những kiến trúc cổ kính sừng sững đứng đó, ánh nắng mặt trời lấp lánh nhảy múa trên dòng sông. Hắt thứ ánh sáng ấy bao trùm cả thành phố rực rỡ kia, “Chào mừng cô, Inari, đây chính là nhà của ta.”

Inari giật mình vì giọng nói kề sát bên tai mình, nàng quay phắt người lại, bàn tay phải vung lên định tát kẻ đã tự ý bế mình. Nhưng rất nhanh chóng, hấn đã khống chế được cả hai tay của nàng, ánh mắt tức giận của hấn khi này đã dịu lại hơn rất nhiều. Nhìn về mặt cau có vì tức giận của nàng làm hấn cảm thấy rất thú vị và dễ chịu, hấn giữ chặt hai tay của Inari phía sau lưng.

Rồi cúi mặt xuống gần như sắp chạm vào mặt nàng, hơi thở của hấn phả ra làm phần tóc mai của Inari cũng đung đưa theo. Tito đã không thể kiềm chế được nữa, cậu

lao vào Ramses mà hét lớn: “Buông tiểu thư ra mau, tên Ai Cập kia.”. Hành động của Tito khiến Inari lo lắng, sự lo lắng ấy khiến nàng càng giãy dụa trong vòng tay của Ramses: “Nếu người dám làm cậu ấy bị thương, ta nhất định sẽ thiêu chết người.”

Tiếng hét của Tito khiến Ramses chú ý, nhưng khi nghe được câu nói của nàng, hấn quay đầu lại, mỉm cười ranh mãnh: “Tiểu thư của tôi, nhất định tôi sẽ không làm cậu bạn của người bị thương đâu.” Nói là làm, hấn nhanh nhẹn lách người ra khỏi sự công kích của Tito, khiến cậu bé theo quán tính đang lao đến lại bị mất đi mục tiêu tấn công.

“Tito, cẩn thận!” Inari mở to mắt gọi Tito, nhưng tiếng gọi của nàng chưa kịp dứt, thì Tito đã bay ra khỏi mạn thuyền, rơi xuống dòng sông Nile. “Ầm!” Nước bắn tung tóe lên cao, Ramses thoáng thả bé Inari lại sát mạn thuyền, giọng điệu trên chóc vẫn không hề thay đổi: “Này Tito, ta biết khi trời Ai Cập rất nóng, nhưng cũng không cần thiết phải quá khích tắm sông vào giữa trời trưa nắng như vậy đâu.”

Inari nhìn Tito vuốt nhẹ bên dưới, trên đầu cậu bé còn có vài cọng rong rêu, vẻ mặt hết sức ảo não. “Tiểu thư!” Khi cậu ngược nhìn lên, Inari đã không thể nhìn được, nàng bật cười khúc khích, tiếng cười trong trẻo vang vọng gần xa. Không phải nàng cười vì câu nói vừa rồi của Ramses, việc khiến nàng cười là vẻ mặt có một không hai kia của Tito.

“Từ xa đã nghe thấy tiếng cười rồi, lần này anh lại mang về thứ gì thú vị sao, anh trai của em?” Ramses nghe được giọng nói ấy, hấn bé Inari rồi xoay người lại. Từ trong ánh mắt của hấn, Inari có thể nhìn thấy một sự triều mến nhẹ nhàng.

“Nepheruto, đã lâu không gặp.” Hấn mỉm cười chào cô bé con đang đứng trên bển, cô gái nhỏ mang làn da rám nắng đặc trưng của người Ai Cập. Mái tóc cũng theo thông lệ mà cắt rất ngắn, trên mình mặc lễ phục truyền thống của giới quý tộc. Khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo năm sáu phần giống hệt Ramses, cô bé này chính là em gái của hấn, Nepheruto.

Ramses đặt Inari xuống, rồi chậm rãi nắm lấy tay của nàng dắt đến bên cạnh Nepheruto. Em gái Ramses thích thú ngắm nhìn cô gái mà anh trai đưa về, màu tóc trắng như mây trời, còn bông bành gọn sóng, và đôi mắt xanh biếc hiếm có. “Cô là người nước nào vậy? Màu tóc của cô rất đặc biệt!” Nepheruto không đợi Ramses giới thiệu, đã đột ngột hỏi Inari như vậy.

Inari cũng quan sát cô bé trước mắt, tuổi mình, nàng không thích người khác quấy rầy về mình. Ramses đọc được điều ấy từ đôi mắt xanh của nàng, hấn vội lên tiếng:

“Nepheruto, đừng thất lễ, tò mò về những việc người khác không muốn nói là điều không tốt đâu. Đây là Inari, người đã cứu mạng anh!”

Lời nói nhắc nhở của hắn không làm cô bé phật lòng, ngược lại càng khơi gợi sự tò mò về Inari của cô gái trẻ: “Anh trai, em đã bắt buộc tiểu thư đây trả lời câu hỏi của mình bao giờ chưa? Thật hiếm có, lần đầu tiên em mới thấy anh đi bên vực một cô gái khác ngoài em gái của chính mình đấy nhé.” Nepheruto ngẩng cao đầu nhìn chăm chú vào đôi mắt hắn, anh em nhà này đúng là rất giống nhau.

Sự ranh mãnh trong điệu bộ cũng y đúc một khuôn, Ramses đối diện với câu hỏi của em gái mình. Khóe miệng khẽ nhếch lên thành một đường cong khó chịu, hắn khoanh tay lại: “Nepheruto, em vẫn chẳng dễ thương hơn chút nào cả.”. Nepheruto mỉm cười ngọt ngào, nhún mình trước mặt Ramses: “Em sẽ coi đó như là một lời khen tặng.”

Inari im lặng từ đầu đến giờ đứng giữa cuộc đối thoại này, Tito đã lên trên bậc và đứng ngay sau lưng của nàng. Lúc này, Nepheruto quay về phía nàng, dành cho nàng một lời chào thân thiện: “Đã khiến tiểu thư phải chờ lâu, tôi xin được phép giới thiệu lại, tên tôi là Nepheruto, rất vui khi được biết tiểu thư.”

Nàng đã nhận được lời chào từ Nepheruto, vì thế cũng không thể làm như không nghe thấy được. Inari hơi khẽ nhún người, đáp lại lời Nepheruto: “Tên của tôi là Inari, và là một thương nhân, tôi cũng rất vui khi được gặp tiểu thư.”. Nepheruto nở nụ cười, cô gái mà anh trai

nàng đưa về lần này quả thật có đơn giản chỉ là ân nhân cứu mạng hay không?

Nhìn cái cách Ramses cẩn thận bế Inari trên tay, đã khiến Nepheruto dấy lên mối hoài nghi về mục đích của anh trai mình. Nàng liếc nhìn sang Ramses đứng bên cạnh Inari, ánh mắt của nàng như muốn nói: “Anh trai, lần này anh sa vào lưới tình rồi sao?” Phớt lờ ánh mắt tinh nghịch đến từ Nepheruto, hắn xoay người bước vào nhà, không quên dắt theo cả Inari.

“Chào hỏi đến đây là đủ rồi, trời nắng như vậy, hai người tính đứng đây cả ngày ư?” Ramses sai những bước chân rất dài, nhưng khi nhận ra Inari không thể theo kịp, hắn giảm dần tốc độ, đi thong thả hơn trước, chỉ để chờ Inari bắt kịp. . . hành động này ngay cả hắn cũng không ý thức được. Rồi một ngày nào đó, chỉ để chờ cho bước chân bé nhỏ kia có thể bước đi cùng, song hành bên cạnh hắn. Hắn đã phải trả giá biết bao nhiêu. . .

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Lời hứa (2)

Chương 12: Lời hứa (2)

Author: Mai Tuyết Vân

Ramses đưa Inari đến một căn phòng lớn, rồi hạ lệnh cho nữ tỳ quỳ xung quanh: “Từ nay, hãy chăm sóc vị tiểu thư này cho cẩn thận, nếu để xảy ra chuyện gì sai sót, đừng trách ta nặng tay.” Những tỳ nữ người Ai Cập đã phục vụ gia đình Ramses biết bao đời nay, đã quá hiểu rõ tính cách chủ nhân của mình: “Vâng, thưa ngài.”

Trước khi Ramses định quay lưng rời đi, Inari đã kịp nắm lấy vạt áo của hắn: “Tại sao lại đưa ta đến đây?”, Ramses nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng, từ tốn trả lời: “Hãy nghỉ ngơi, tắm rửa và thay đồ trước đã, sau đó hãy nói chuyện.” Inari nghe được câu trả lời từ hắn, nàng mới buông vạt áo của hắn ra.

Đội hấn đi khuất dạng, người tỳ nữ dưới chân nàng mới lên tiếng: "Tiểu thư, xin hãy đi theo chúng tôi ạ." Tito lúc nào cũng theo sau nàng như hình với bóng, cậu tiến lên đứng bên cạnh nàng: "Tiểu thư?!?" Inari lắc đầu trấn an cậu: "Mọi việc cứ để Inari lo, cậu cũng nghỉ ngơi một chút đi."

Nói rồi nàng theo chân các nữ tỳ đến phòng tắm, còn không quên dặn dò họ: "Có thể mang chút gì đó, cho bạn của ta ăn được không?" Người nữ tỳ mỉm cười đáp lời nàng: "Đương nhiên là được!", sau đó họ dẫn nàng đến một phòng tắm lớn, với hồ nước bên trong rất rộng.

Inari ngâm mình trong làn nước mát, xóa tan đi những vết bụi bẩn của cuộc hành trình dài, và rửa sạch những mệt mỏi đang có. Nàng dùng thời gian này để suy nghĩ về việc nên làm sắp đến, phụ vương chỉ cho nàng một cái tên và địa điểm tìm kiếm. Chứ không hề cho nàng thêm bất cứ một manh mối nào, bắt nàng phải tìm kiếm một con người giữa chốn xa lạ, việc này nằm ngoài khả năng của nàng.

Còn Ramses, nàng vẫn không tài nào đoán ra được mục đích của hắn đưa nàng đến đây làm gì. Nếu có thể lợi dụng hắn để tìm ra người phụ nữ tên: "Nerasofiti" thì thật thuận tiện cho nàng. Nhưng hắn có đồng ý giúp nàng hay không lại là một chuyện khác, đoàn thương buôn của phụ vương giao cho nàng đã chết hết.

Việc liên lạc với người của đoàn thương buôn ở Ai Cập gần như là một điều không thể. Có lẽ giờ này, phụ vương đã nhận được tin tức về sự mất tích của nàng, và nhận ra nàng đã rời xa khỏi vòng tay bảo vệ của người. Người đã dặn dò nàng, nếu trong hành trình có gì nguy hiểm đến tính mạng, bắt buộc nàng phải trở về. Nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, làm thế nào báo cho người biết rằng nàng vẫn an toàn đây?

Inari bước lên khỏi hồ nước, để tỳ nữ mặc trang phục mới cho nàng, chiếc áo mỏng trắng ngà được phủ lên người nàng. Chân váy mang theo những đường kẻ xếp ly chuyển động theo từng bước chân của nàng. Inari đến tìm Ramses, người tỳ nữ chỉ đưa nàng đến cửa, vì Ramses đã có lệnh, không có sự đồng ý của hắn, bất kỳ người trong nào cũng không được phép đến gần nơi đây.

Nàng chần chờ một chút, rồi đưa tay gõ cửa phòng, không có tiếng đáp lại, nàng đẩy mạnh cửa rồi bước vào trong. Bên trong căn phòng này, ngoài những văn kiện được chất đầy trên những kệ sách và chiếc bàn làm việc to lớn đặt ở phía bên kia. Thì ở bên này, dưới khung cửa sổ mở rộng ra bờ sông Nile, có đặt một trường kỷ, Ramses đang gối đầu

lên nó mà ngửi.

Onari không ngờ rằng sẽ gặp hẳn như thế này, nàng đưa tay đóng cửa lại, nhìn quanh căn phòng một lượt. Sau khi xác định được mục tiêu, nàng nhanh chóng tiến về phía đó, cầm lấy rõ nhỏ để trên bàn phía trên đầu trường kỷ.

Không hề biết rằng ông là người bạn thân nhất của tôi.

Không hề ngạc nhiên, sao mà ngồi tuôn xuống đất, từ từ thưởng thức hương vị ngọt lịm của những trái nho miền nhiệt đới.

Bỗng nhiên, có tiếng cười khẽ vang lên bên cạnh, nàng bình thần quay đầu lại, miệng vẫn còn đang nhai một quả nho to. Không biết từ khi nào Ramses đã ngồi dậy, hấn chống bàn tay lên cằm, lặng lẽ quan sát nàng. “Ở đây có nhiều thứ mà người khác muốn được nhìn thấy, ví dụ như những văn kiện quan trọng đằng kia, hay những tài sản quý giá đặt trong chiếc bàn này.” Hấn chỉ bàn tay còn lại về phía những chiếc kệ và chiếc bàn ở bên kia căn phòng.

“Nhưng cô lại chọn ngồi yên bên cạnh trường kỷ để ăn vụng rỏ nho của ta, có lẽ ta đã quá đa nghi rồi chẳng?”

Nụ cười hóm hỉnh càng nở rộng trên môi Ramses, Inari mặc kệ hấn, nàng không phải gián điệp, cũng không hề có ý muốn thăm dò tình hình quân sự Ai Cập trong lúc này. Có lẽ đó sẽ là một dịp nào đó khác, tuyệt nhiên đây chưa phải là lúc thích hợp: “Người đang thử thách ta sao?”

Inari vẫn ôm cứng lấy rỏ nho, khẳng định quyền sở hữu của mình.

“Vậy ta có nên xin lỗi vì đã nghi ngờ tiểu thư hay không?”

Ramses hỏi ngược lại nàng, đưa tay bắt lấy một trái nho rồi cho vào miệng. “Ramses, người đang trêu đùa ta sao? Người đưa ta về nhà chính là người, kẻ nghi ngờ ta cũng là người. Tôi tự thấy thương cho những tên gián điệp thật sự, làm bao nhiêu cách để đạt được mục đích. Đến cuối cùng, chắc phải tức tối lắm vì bị một kẻ không biết phân biệt đâu là gián điệp như người phá hoại danh dự.”

Tiếng cười của Ramses càng vang hơn trước, hấn nhận ra sự miệt thị của nàng dành cho hấn trong lời nói ấy.

Một cô bé trạc tuổi em gái hấn, mà lại có thể châm chọc

kẻ khác lắng thái độ ung dung bình thản như vậy. Thật sự khiến hắn tò mò về thân phận thật sự của cô!

“Tại sao lại đưa ta đến Memphis?” Inari nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn không chút e dè, thái độ thẳng thắn của nàng khiến Ramses nở nụ cười. “Chẳng phải ta đã nói, vì tiểu thư đã cứu ta một mạng, ta còn hại chết cả đoàn thương buôn, nên ta sẽ trả món nợ ta thiếu cô. Hãy cho ta biết, rốt cuộc cô muốn ta làm gì cho cô?” Hắn trả lời nàng.

“Ta đến Ai Cập để tìm một người phụ nữ tên là Nerasofiti. Hãy tìm người đó hộ ta.” Inari lại ngắt một trái nho rồi đưa lên miệng. “Cô có manh mối gì về người này chưa?” Ramses cau mày lại, nàng chỉ đưa ra một cái tên, họ dù hắn có là thần thánh cũng chưa chắc có thể tìm ra người này.

“Ta đã có thể có được những tin tức hữu ích hơn nữa, nhưng cả đoàn thương buôn đều chết vì người. Ngay cả báo tin về cho gia đình, hay thậm chí là liên lạc với đội thương buôn của Ai Cập ta đều không thể. Vậy người còn đòi hỏi ta sẽ có được bất kỳ thứ gì hơn nữa sao?”

Nàng lạnh lùng nhìn hắn, khơi gợi lại tội lỗi mà hắn đã gây ra cho nàng, cái nhìn của nàng làm hắn phải lảng tránh.

“Được rồi, ta sẽ giúp cô tìm người phụ nữ ấy, hãy nói cho ta tên của đội thương buôn hiện đang ở Ai Cập, ta sẽ cho người chuyển lời bình an đến cho họ.” Ramses trả lời nàng, hắn nhớ đến cái chết thảm khốc của những người vô tội ấy. Một chút gì đó nhen nhóm lên trong lòng hắn, cảm giác của sự tội lỗi. Nhưng rất nhanh sau đó, hắn đã áp

chê được thứ cảm xúc khó gọi thành lời ấy.

Hắn là một chiến binh trên chiến trường, việc nhìn thấy kẻ chết người sống đã trở nên quen thuộc với hắn. Để đạt được mục đích, cần phải hy sinh những thứ cần thiết, hắn là người hiểu rõ nguyên tắc này nhất. Hắn sẽ không để bất kỳ thứ gì ngăn chân chân của hắn, không có gì cả!

“Nhưng cô cũng phải hứa với ta một chuyện.” Ramses nhớ đến những lúc Inari sử dụng năng lực ma pháp điều khiển lửa của mình. Hắn nghiêm túc yêu cầu cô, “Là chuyện gì?” Inari nhướn hàng chân mày hỏi hắn, hắn cũng nhanh chóng đáp lời nàng: “Đừng sử dụng ma pháp khi ở Ai Cập, nếu cô không muốn gây sự chú ý không cần thiết.” Inari gật đầu đảm bảo: “Ta biết rồi, sau khi liên lạc được với đoàn thương buôn, ta sẽ đến chỗ họ để ở, không làm phiền người như thế này được.”

“Không thể được.” Ramses lập tức phản đối ý định của Inari, hắn muốn giữ nàng ở lại nhà mình vì mục đích khác. “Vì sao không thể?” Inari hỏi hắn, Ramses đối diện với ánh mắt quyết liệt của nàng trả lời không hề nao núng: “Vì ta muốn như vậy.” Inari tức giận thật sự, chưa có ai từng ra lệnh cho nàng cả, ngay chính Kail và Zannanza cũng chưa từng làm vậy với nàng. Ngọn lửa đỏ trong tay không tự chủ được bốc cháy, cái nóng lan tỏa khắp gian phòng. . .

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Lời hứa (3)

Author: Mai Tuyết Vân

Ramses rất nhanh chóng đã nhận ra ngọn lửa trên tay Inari, hắn vẫn đang nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng, từng con chữ được nhả ra dứt khoát: "Nếu đặt vị trí của cô vào của ta hiện tại, cô có thể cho phép một pháp sư điều khiển lửa, mang thân phận bí ẩn đi lại tự do trên đất nước được gọi là quê hương của cô hay không?"

Câu nói của hắn làm ngọn lửa trên tay nàng tắt phụt, với vị thế của Ramses việc hắn không thể tin tưởng nàng là điều dễ hiểu. Để tránh mối hiểm họa từ việc nàng không thể lường trước được mục đích của ai đó, thì đương nhiên việc an toàn nhất chính là giữ kẻ đó càng gần mình càng tốt.

Nếu nàng là hắn, nàng cũng sẽ hành xử như vậy, Inari nghiêng rằng lại: "Đáng lý ra ta phải để cho cát sa mạc chôn vùi người ngay từ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt." Hắn nghe được sự tức giận, hắn hiểu việc bị người khác giam lỏng sự tự do nó khó chịu đến mức nào: "Nhưng rất tiếc, đến cuối cùng tiểu thư vẫn chọn cách cứu ta." Không còn gì để nói với hắn, Inari xoay lưng rời khỏi căn phòng, nhưng khi bước chân của nàng vừa chạm vào ngưỡng cửa, thì đột nhiên câu nói của Ramses làm nàng chết lặng.

"Khi tiểu thư cứu ta ở sa mạc, đã không có bất kỳ một vết sẹo nào được lưu lại, có phải ngoài khả năng điều khiển lửa, cô còn giấu trong mình năng lực chữa lành nữa sao?" Ramses nhìn về phía bóng lưng nhỏ bé của nàng, trong ánh mắt lóe lên tia hứng thú, như con chim ưng đang xòe rộng đôi cánh lao đến con mồi. Đây là một cuộc đi săn, mà kẻ nắm quyền chủ động lại chính là Ramses, hắn biết nàng nhất định sẽ tìm cách trốn khỏi đây.

Để cắt đứt con đường bỏ chạy của nàng, hắn chỉ còn cách dồn ép con mồi của hắn vào chân tường, trói buộc nàng bằng bí mật ấy. Inari hít thở một hơi thật sâu, nàng đẩy mạnh cửa rồi bước ra ngoài, nàng không khẳng định lời nói của Ramses là sai hay đúng, chỉ ném lại một câu: "Ta thật sự hối hận vì đã cứu người khỏi cái chết."

Nàng trở về căn phòng được sắp xếp trước đó, Tito đang ngồi bên chiếc ghế nhìn thẳng ra ngoài cửa ra vào. Cậu vẫn luôn chờ đợi nàng quay lại, vừa nhìn thấy nàng, Tito đã đứng bật dậy tiến về phía nàng, cậu nhận ra sự tức giận ẩn hiện trên khuôn mặt Inari: "Tiểu thư, người tức giận vì hắn ta sao?"

Inari gật đầu với cậu, hơn ai hết Tito luôn đọc được cảm xúc và nguyên nhân nó xuất hiện trong lòng Inari. Nàng cũng không giấu giếm cậu bất kỳ điều gì mình nghĩ, bởi từ trước đến nay, Tito luôn là người bạn mà nàng tin cậy nhất. Một phờ vì sự căng thẳng khi phải đối đầu trực tiếp với Ramses, nàng ngồi bệt xuống đất: "Tito, con người Ramses thật đáng sợ, hắn cứ như một con thú dữ đang đi săn mồi vậy."

Tito ngồi xuống cạnh nàng, cậu bé nắm lấy bàn tay phải của Inari mà nhẹ nhàng xoa dịu nó: "Tiểu thư, hay là chúng ta trở về đi." Cậu không dám nhắc đến "trở về Hittite", vì cậu biết nơi này hoàn toàn không an toàn một chút nào. Nhìn cách hành xử thận trọng của công chúa, người luôn được bảo bọc trong vòng tay của tam hoàng tử Kail. Khiến cậu cảm thấy không sao chấp nhận được, công chúa mà cậu

yêu mến nhất, người bạn quan trọng nhất từ thuở ấu thơ. Cậu không muốn nàng khó chịu, cũng không muốn nàng gặp nguy hiểm.

Inari thở dài một tiếng rồi gục mặt vào vai Tito, "Không thể được Tito, tôi đã hứa với phụ vương rồi, nhất định phải trở về cùng với tin tức của Nerasofiti." Tito biết thế nào nàng cũng sẽ khước từ lời đề nghị trở về từ cậu, bàn tay cậu bé siết thật chặt: "Tiểu thư, cho dù người có lựa chọn như thế nào, thì nhất định tôi cũng sẽ mãi mãi đứng bên cạnh ủng hộ người."

"Tito, cảm ơn cậu, thật sự. . . cảm ơn cậu rất nhiều." Inari thì thầm, vì Tito đã luôn tin tưởng vào quyết định của nàng, chưa hề nghi ngờ bất kỳ điều gì nàng nói. Nàng càng phải làm hết sức hơn nữa, để có thể bảo vệ cậu bạn chu toàn, chắc chắn nàng sẽ làm được.

Hittite thủ đô Hattusa:

Kail trở về Hattusa sau chuyến đi đến nơi ở của Zannanza, bầu không khí trong phủ hoàng tử trở nên hết sức nặng nề. Đúng như những lời Tito đã từng nói với Inari, khi không có nàng ở đây, phủ hoàng tử vô cùng tĩnh lặng. Bất cứ ai cũng không dám gây ra tiếng động lớn, những người hầu cũng hành xử một cách thận trọng.

Ilvani đón anh ở

cổng, cúi người cung kính như chờ lệnh và cũng như muốn nghe một câu khẳng định từ anh: "Ngưng việc tìm kiếm Inari lại, là do phụ hoàng đã hạ lệnh cho nàng ấy làm vậy." Ilvani hiểu rõ câu nói của anh, lặng lẽ lui xuống rồi thi hành mệnh lệnh, nhưng hẳn vẫn không ngừng việc thu thập tin tức về nàng. Vì hoàng tử chỉ ra lệnh ngưng tìm kiếm, chứ không bao ngưng việc muốn biết nơi nàng đang ở.

Kikkuri nhận lấy áo choàng từ tay Kail, cậu cẩn thận phùi phẳng nếp gấp của áo rồi treo lên ngay ngắn. Xong xuôi cậu mới quay lại nhìn chủ nhân của mình, Kail ngồi nghiêng trên ghế, tay mân mê cốc rượu đầy. Kikkuri khẽ mở miệng: "Điện hạ, quận chúa Saito vừa gửi đến lời mời ngài tối nay đến dinh thự nghe đàn." Đến liếc mắt cũng không thêm để tâm, Kail ra lệnh: "Nói với cô ta, tối nay ta sẽ không đến."

"Vâng!" Trước khi rời khỏi phòng, Kikkuri đột nhiên thu hút con mắt của Kail, cậu lại nói với Kail một câu: "Hoàng

như nơi các anh đang quay lại nơi này và các một cái. ... Cùng
tất, người đừng quá lo lắng, công chúa Inari là người mà
ngài đích thân dạy dỗ. Năng lực của công chúa đến đâu,
điện hạ là người hiểu rõ nhất. Thần tin chắc công chúa
nhất định sẽ bình an trở về.” Nói xong cậu cúi đầu lần
nữa rồi đi ra ngoài.

Kail nhìn vào ly rượu trên tay mình, hình bóng của anh
phản chiếu xuống ly rượu, một hơi thở phả nhẹ xuống, làm
hình ảnh trong ly rượu nhòe đi vì gợn sóng. □ Khi nàng
còn bé mới học tập đi, anh và Zannanza đã là người nắm
tay nàng dìu nàng những bước chập chững đầu tiên. Được
vài tháng nữa, các anh dạy nàng những tiếng gọi đầu đời,
không phải phụ vương hay mẫu hậu mà là: “Zannanza,
Kail. . .”

Nhìn nàng khó nhọc học cách phát âm tên hai người, các
anh đã mỉm cười vui vẻ mà trêu chọc nàng. Vài năm tiếp
theo, Zannanza dạy nàng chữ viết của Hittite, còn anh
lại dạy nàng về lịch sử và văn hóa. Khi nàng thuộc hết
các con chữ, cũng là lúc Kail dạy nàng biết thêm về nhiều
thứ, nhất là lĩnh vực chính trị và bản chất của con người.

Trong khi đó, Zannanza lại dạy nàng cách cầm dây
cương và điểu khiển ngựa, giúp nàng hiểu cảm giác tự do
trên lưng ngựa là gì. Và cả sự thật tàn khốc của chiến
tranh, chỉ cho nàng thấy những vết thương do vũ khí gây
ra đã khắc sâu vào thân thể chiến binh như thế nào. Inari
đã học hỏi tất cả, chưa từng một lần lơ là, như nuốt từng
lời dạy bảo, thể hiện sự tận tụy trong việc học của mình.

Đần đần mười ba năm trôi qua nhanh chóng, Inari càng
ngày càng trở nên giống vương phi Hinti, người mẹ đã
khuất của các anh. Dưới sự bảo bọc và dạy dỗ đó, đã tạo

nên một Inari như hiện giờ, khiến các anh vô cùng tự hào.
. . Nhưng anh lại cố cảm giác mình chưa bao giờ thật sự chạm được vào trái tim của Inari, một lần cũng chưa từng.

Zannanza ngồi trên tường thành rộng lớn, ngắm bầu trời rực rỡ tinh tú và ánh trăng sáng ngời. Con gió mát lành thổi qua khiến tim anh dường như thất lại, giờ này nàng đang ở đâu, hỡi em gái bé nhỏ của ta? Anh ước gì mình không phải là một hoàng tử, không có trách nhiệm gì với vùng đất nơi anh đang đứng phía trên đây. Để có thể buông bỏ mọi thứ mà đi tìm nàng, anh nghĩ chắc giờ phút này hoàng huynh cũng đang có ước muốn như vậy.

Hoàng huynh mà anh luôn ngưỡng mộ, cũng là người anh cảm thấy ganh tỵ nhất, vì Kail có tất cả những thứ anh ao ước. Tình yêu thương chăm sóc từ mẫu thân, địa vị cao quý, năng lực lãnh đạo của một vị vua anh mình, và hơn hết. . . Kail còn có cả nàng bên cạnh.

Anh phì cười vì ý nghĩ ích kỷ thoáng qua trong đầu mình, anh là ai kia chứ, chỉ là con trai của một nữ tỳ được vương phi Hinti thương xót nuôi nấng bên cạnh Kail. Ngay cả đến mặt mẹ ruột ra sao, anh còn không thể nhớ rõ, chỉ có cảm giác, thân hình của mẫu thân anh rất nhỏ bé, người gầy gò, và vòng tay rất đôi dịu dàng.

Ngày còn bé, Inari đã luôn quấn quýt bên chân anh, nếu không có anh ở đó, nhất định nàng sẽ không chịu ăn cơm. Nếu anh không chơi với nàng, nhất định cả ngày hôm đó nàng sẽ không thém mở miệng nói lấy một câu. Cả cuộc sống trước năm mười tám tuổi của anh hầu như đều xoay quanh nàng, coi nàng là trung tâm duy nhất.

Tình cảm này lớn dần theo năm tháng, có thể gọi là tình yêu hay không? Tại sao cứ mỗi lần nghĩ đến nàng, Zannanza lại cảm thấy một nỗi đau thương dâng trào khó có thể diễn tả. Đã có lần anh nghe thấy tiếng của nàng gọi anh trong giấc mơ đầy tuyệt vọng: “Zahan! Anh ở đâu, Zahan?!?” Và cả tiếng khóc đau thương của nàng, sự mất mát quá lớn của nàng trong giấc mơ làm anh nhói lòng.

Nhưng mỗi khi anh định chạm vào để lau đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên đôi gò má ấy. Thì lập tức anh lại tỉnh giấc khỏi cơn mơ hoang đường, chỉ những lúc đó, anh mới dám thừa nhận, cảm xúc khó gọi tên kia là . . . yêu. Anh yêu nàng vô cùng. . .

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giấc Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 14: Lời hứa (4)

Chương 14: Lời hứa (4)

Author: Mai Tuyết Vân

“Tito, tiểu thư vẫn không chịu ăn gì sao?” Người tỳ nữ lo lắng hỏi Tito khi cậu bé đang đứng trước cửa nhà bếp, trên tay cầm khay thức ăn mới vừa được mang đến cho Inari. “Thức ăn này không hợp với tiểu thư, để đó cho tôi.” Tito lạnh nhạt trả lời người tỳ nữ, không quan tâm đến nữa mà vội vàng đi thẳng vào phòng bếp. “Thứ này mà cũng dám gọi là thức ăn sao? Nếu đã giữ tiểu thư ở lại, ít nhất cũng phải biết tiểu thư ăn được thứ gì và không ăn được thứ gì chứ?” Cậu bé giận cá chém thớt, vung con dao thái thịt rất mạnh tay, chẳng mấy chốc đám thịt cừ đã được chặt gọn gàng.

Inari vốn không quen với thức ăn khô cứng của Ai Cập, vừa nhìn thấy đã nuốt không nổi, vì thế mà Tito mới phải đích thân xuống bếp. Được một điều trái cây ở đây rất tươi ngon, trong lúc chờ Tito làm xong món ăn, thì Inari cũng có thứ ăn để chống đói. Nghe Ramses báo tin đến, hẳn đã cho người đến tìm đoàn thương buôn và thông báo tin về nàng. Chủ đoàn hình như cũng đã yêu cầu hẳn cho phép được gặp nàng, nhưng Ramses vẫn một mực từ chối yêu cầu đó.

Còn về tin tức của Nerasofiti thì chưa có tiến triển gì đáng kể, cả

nàng và hẳn đều đang giằng co tranh đấu lẫn nhau. Đã là ngày thứ ba nàng đến ở trong phủ nhà hẳn, cũng là ngày thứ ba nàng không chịu bước ra khỏi phòng. Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa đột ngột vang lên, Inari xoay người lại nhìn về phía đó. Nàng còn chưa kịp trả lời, cánh cửa đã được đẩy ra, một cái đầu nhỏ nhón vào trong: "Ta nghe người hầu nói, có chết cô cũng không chịu bước ra khỏi phòng à?"

Người không mới mà đến chính là Nepheruto, cô bé bước hẳn vào phòng, khoanh tay trước ngực nhìn bộ dạng lười biếng của Inari hiện tại. "Ta còn có thể làm gì khác ngoài việc ở trong phòng kia chứ?" Inari cắn một miếng dâu trả lời, Nepheruto lấy tay đỡ trán: "Cô tính ăn trái cây sống qua ngày đó à?" Nàng nghiêm túc gật đầu, nếu không ăn trái cây, nàng còn có thể ăn thứ gì?

Gân xanh trên trán Nepheruto giãn giãn, cô bé bước về phía Inari, kéo nàng đứng dậy khỏi chiếc đệm mềm, lôi nàng ra khỏi phòng. Cùng lúc đó, Tito cũng vừa trở về từ nhà bếp, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, cậu chưa kịp lên tiếng đã bị Nepheruto kéo đi luôn. "Cầm món ăn trên tay người cho chắc vào, chúng ta đưa tiểu thư của người ra ngoài nhìn ánh mặt trời một chút. Xem thử đi, cô ta sắp mọc rễ luôn trong phòng rồi kìa."

Tito còn biết nói gì hơn, đành phải vừa loay hoay giữ vững đĩa thức ăn, vừa cố gắng theo kịp tốc độ của Nepheruto. Trong sự náo loạn ấy, cậu đưa mắt nhìn về phía nàng, lúc này Inari cũng đang nhìn cậu, khóe môi của nàng nhếch lên thành một đường cong đắc thắng. Bất chợt cậu hiểu ra tất cả, là công chúa đã cố tình vu khống mình trong phòng ba ngày, nếu người không làm vậy sẽ không có chuyện này xảy ra.

Một tấm bạt trải trên mặt đất ven bờ sông, dưới rèm che được giăng về bốn góc, tạo thành một không gian yên tĩnh mát lạnh. Ba người bọn họ ngồi trong tấm bạt trên đất, từ tốn thưởng thức bữa ăn trưa. Xung quanh ba người họ, có một số tỷ nữ đang phe phẩy chiếc quạt lông tạo những cơn gió thổi đến ba người. "Inari, người hầu của cô nấu ăn rất ngon, lần đầu tiên ta được ăn một món ăn như thế. Rốt cuộc các người đến từ đâu?"

Nepheruto xoa xoa cái bụng căng tròn, dùng giọng điệu thỏa mãn nói chuyện với Inari. "Đã ăn hết thức ăn mà Tito làm cho ta, cô còn bụng dạ hỏi chuyện ta đến từ đâu sao?" Inari liếc nhìn cô bé trước mặt, rồi thông thả tựa mình lên chiếc gối sau lưng, chống tay lên đầu phóng tầm mắt ra xa. "Hẳn ta bảo cô đưa ta ra ngoài sao?" Inari chậm rãi hỏi Nepheruto.

Cô bé nhanh chóng rũ bỏ bộ dạng mất mặt kia của mình, cũng nằm tựa ra sau gối mềm, trả lời nàng: "Tại sao lại phải liên quan đến anh ấy, ta cảm thấy thích nên đưa cô ra ngoài hóng gió cũng không được sao?" Inari vẫn giữ nguyên thái độ, đưa mắt nhìn thẳng vào Nepheruto: "Cô là một tiểu thư thông minh, Nepheruto, đừng quên ta là một thương nhân, một thương nhân thì phải mở to đôi mắt để nhìn thấu mọi việc. Nếu không có lệnh của Ramses, đừng nói là bước được ra khỏi cửa, mà đi hóng gió với cô, ta cũng không được phép."

Nepheruto im lặng, nàng chồm mình về phía Inari đang nằm, áp sát cặp mắt mình vào mắt của Inari: "Sao ta cứ cảm thấy, cô và anh trai ta rất giống nhau nhỉ? Hai người đều là những kẻ đáng sợ." Inari mở mắt ra và nhìn thẳng vào mắt của Nepheruto: "Ta đáng sợ à?" Rồi cô lại quay đầu.

cô mặt, cô về ngay liền: "Ta đang sợ ư? Rồi vội vàng quay đầu sang hỏi Tito: "Tito, tôi có đáng sợ không?". Tito cố nén cười trước bộ dạng của nàng, cậu bé trả lời: "Không đâu, tiểu thư rất đáng yêu."

Nepheruto nghe được câu nói của Tito, nàng nghiêng rằng, trùng mắt với hai người bọn họ: "Chủ tớ các người thật biết cách tăng bốc nhau.". Inari dùng bộ mặt không thể bình thản hơn gật đầu một cái: "Nhưng lời bọn ta nói, hoàn toàn không hề sai." Tito cũng gật gù đồng ý với lời Inari nói.

Nepheruto không biết phải nói gì hơn, đành câm nín để mặc cho hai người, kẻ xướng lên, người theo phụ họa. Đột nhiên Inari quay sang hỏi, "Nepheruto, có thể đi dạo phố được không?"

Ramses chỉ dẫn dò Nepheruto tuyệt đối không để nàng chạy mất, và tìm được cách liên lạc với đoàn thương buôn. Chứ không hề yêu cầu gì hơn nữa, nếu có thể làm Inari chịu ăn là đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.

"Được, ta cũng muốn có bạn dạo phố cùng nhau."
Nepheruto phất tay một cái, người hầu nhanh chóng thu dọn đồ đạc. Đi chuyển vào lại bên trong thành phố, Nepheruto ra lệnh cho người hầu về nhà trước, chỉ dẫn theo như mẫu và hai thị nữ đi cùng. Sáu người cứ thế rong ruổi khắp mọi nẻo đường, lần đầu tiên Inari được tận mắt nhìn thấy cảnh chợ lúa tập nập ở Memphis như thế này.

Sự hào nhoáng không chỉ đến từ những công trình vĩ đại, mà còn thể hiện qua sự giàu có của người dân. Các mặt hàng cao cấp có thể được tìm thấy ở bất kỳ nơi đâu trên đường, dù giá cả cao ngất ngưởng, thì vẫn có người chịu móc hầu bao chi trả. Ai Cập hùng mạnh đến vậy sao? Inari xoay mình quanh những điều nàng nhìn thấy, phân tích tình hình Ai Cập hiện tại. Không đâu, sau sự phồn thịnh này chắc chắn phải có những góc khuất ít ai chịu thừa nhận.

Nepheruto rất khéo léo trong việc dẫn dắt nàng từ nơi này đến chỗ nọ, cô gái nhỏ thật sự rất hào hứng với người bạn mới. Bỗng nhiên, Nepheruto nhìn thấy một đám đông,

màu. Trong nhợt, Nepheruto nhìn thấy một ánh sáng phía trước, không thể cưỡng lại được sự tò mò, cô đã kéo cả nàng đến đó. “Inari, chúng ta đến đằng trước kia xem thứ nào.” Tito thật sự muốn lòng nổ đến nơi, cô gái này cũng hưng phấn thật tới kéo công chúa đi khắp mọi nơi. Cô ta không mệt nhưng cũng không có nghĩa là công chúa của cậu không mệt.

Trước khi Tito kịp mở miệng, Inari đã nắm lấy tay cậu, kéo cậu theo đà lôi của Nepheruto, nàng nói khẽ: “Tito, tôi nhìn thấy một thứ gì đó trong đám đông đằng kia.” Lời nói của nàng làm cậu giật mình, nàng đã nhìn thấy thứ gì đó trong đám đông sao? Đôi mắt xanh liếc của nàng có thể nhìn thấy những điều người bình thường không thể thấy được. Thứ mà nàng nhìn thấy sẽ là điều gì đây? Nó tượng trưng cho sự may mắn hay bất hạnh?

Tại quầy bán hàng trang sức, ông chủ quầy hàng đang tức đến nổi mặt mũi đỏ bừng, bàn tay run rẩy không ngừng chỉ về phía cô gái trước mặt: “Cô. . . cô . . . giờ tôi hỏi cô có đèn hay không?” Cô gái đứng trước mặt ông ta cười khẩy, đẩy ngón tay đang chỉ vào mặt mình ra: “Muốn ta đèn thứ hàng giả kém chất lượng này sao? Nằm mơ đi!”.

“RẦM!” Ông ta đập mạnh tay xuống bàn khiến những món đồ trang sức bật lên cao rồi rơi mạnh xuống lại mặt bàn. “Đã làm hỏng đồ của tôi, cô còn giả mồm nói đây là hàng giả sao? Cô có tin tôi sẽ báo quan không?” Cơn xanh trên mặt người chủ quầy càng lúc càng tím lại, có cảm giác ông ta sẽ tức thở nổi giận quá lâu. Còn cô gái thì chẳng thèm nhìn ông ta lấy một cái, ngoảnh mặt nhìn đi chỗ khác trước sự tức giận của ông ta.

Giữa lúc tình hình đang căng thẳng, thì một cuộc đối

thoại vang lên phá tan bầu không khí ực lừ này: “Đoán thử xem, cái này là hàng giả loại mấy?” Hai cô gái nhỏ đứng cạnh nhau, chăm chú nhìn những món trang sức bày bán trên bàn. Một cô gái cầm lấy một món rồi hỏi người bạn bên cạnh, cô bé còn lại hơi suy tư một chút rồi trả lời: “Gia công rất tinh xảo, hình dạng cũng vô cùng bắt mắt, nhưng nếu chú ý kỹ, sẽ thấy có một vết nứt nhỏ được che lại bằng họa tiết khắc nổi trên bề mặt. Nhìn xem, món đồ của ta đang đeo giống hệt cái này, nếu so sánh sẽ thấy ngay sự khác biệt. Nếu món ở cửa hàng không phải hàng giả, Nepheruto, chẳng lẽ phù tướng quân Ramses nhà các cô lại dùng hàng giả sao?”

Lời cô gái kia vừa nói ra, đám đông tị khắc giải tán, ai dám nói đồ trong phủ nhà tướng quân Ramses là hàng giả kia chứ? Còn chưa rõ ràng hay sao, muốn tị chuốc lấy phiền phức thì cứ đứng lại coi tiếp, còn muốn yên phận thì mau tránh cho xa. Ông chủ quầy hàng trang sức đã không còn nổi cơn tức giận được nữa, hai cô gái mới đến đang nhìn ông bằng ánh mắt ngây thơ vô tội. Nhũ mẫu đằng sau thì đang cười mỉm như ông chủ cửa hàng, “Đến đồ trong phủ tướng quân mà ông cũng dám làm giả? Ông có mấy cái mạng để chém đây?”

“Phu nhân. . . phu nhân, . . . xin bà bớt giận là tôi sai, tôi sai. . .” Ông ta vội vàng quỳ xuống trước mặt người nhũ mẫu, dập đầu tạ tội. Bà ấy tuy là nhũ mẫu, nhưng lại đóng vai trò như người quản gia của gia đình Ramses trong bao nhiêu năm nay. Danh tiếng của bà ở Memphis cũng có chỗ đứng nhất định, mọi việc lớn nhỏ trong phủ tướng quân đều thông qua tay bà xử lý. Các tiểu thương trong thành đều biết mặt của bà, cho dù họ có thể không biết Nepheruto, nhưng không ai không nhận ra là cả.

“Tiểu thư, người muốn xì lý chuyện này làm sao đây ạ?”
Nhũ mầu mỉm cười ôn hòa với Nepheruto, nàng ngẩng đầu nhìn bà, giọng điệu vô cùng tự nhiên mà nói: “Tùy vào nhũ mầu!” Nhận được câu trả lời của nàng, bà cũng kính cúi đầu vâng một tiếng rồi quay sang ông chỉ làm nhái trang sức kia. Nụ cười vẫn cứ giữ nguyên trên môi, nhưng làn khí toát ra xung quanh lại lạnh đến thấu xương: “Nào chúng ta bắt đầu “xì lý” gả này.”

Inari không quan tâm đến việc gả bán hàng bị xì lý ra sao, nàng chỉ chú ý đến người con gái ban đầu đã cãi nhau với gã ta. Khi nàng nhìn thấy trong đám đông, thú đã thu hút nàng chính là cô ta, à không phải nói là thú đang di chuyển vờn quanh cô gái đó. Luồng khí chết chóc, kêu gào điên cuồng, còn có. . . cả những lời nguyện cầu của những đứa trẻ, . . . và thú ánh sáng mong manh nhưng rạng rỡ bao quanh.

“Vẫn chẳng thay đổi chút nào Nepheruto, em vẫn chẳng dễ thương hơn chút nào.” Cô gái mỉm cười đầy hứng thú, Nepheruto nhìn cô gái với ánh mắt bình thản: “Đã lâu không gặp, mà cứ coi đó là lời khen đi, Ankhesenamun.” Nụ cười trên môi Ankhesenamun càng ngọt ngào hơn bao giờ hết. “Còn cô gái bên cạnh em không lẽ chính là mỹ nhân trong lời đồn đại mà Ramses đã đưa về sao? Xem ra anh ta, có sở thích cũng không bình thường chút nào, vẫn còn là một cô bé mà.”

Ánh mắt của Ankhesenamun dừng lại trên người Inari, lướt một lượt từ trên xuống, câu nói của nàng khiến cả hai cô bé kia cùng đen mặt. “Đầu óc của chị vẫn không thể suy nghĩ giống người bình thường được nhỉ,

Ankhesenamun!" Ankhesenamun nghe câu nói của Nepherto, nàng che miệng cười và lên: "Hô hô, chị sẽ coi đó là một lời khen vậy." Nepherto càng sa sầm: "Đừng có tự ý cướp cái của miệng của tôi."

Sau đó nàng nhìn quanh một lượt, rồi lại nói tiếp: "Nếu chị xuất hiện ở đây thì chắc Tut đang ở cùng Ramses, anh ta chịu để chị lang thang một mình ngoài này sao?" Nepherto cắt ngang giọng cười của Ankhesenamun, cô gái lắc đầu: "Hô, hô. . . Không đâu, là chị đã trốn anh ấy ra đây." "Chị mau trở về bên anh ta đi, trước khi cả Memphis bị lật tung lên." Nepherto đã không thể nào giữ được giọng nói bình tĩnh được nữa trước điệu cười kia.

"Anh em nhà cô cũng có nhiệt người bạn "bình thường" quá nhỉ?" Trong rừng rậm vì điệu cười của Ankhesenamun, nàng đen mặt quay sang nói chuyện với Nepherto, cách nhấn mạnh hai từ "bình thường" trong câu nói thể hiện phần nào sự không thể chịu được. "Đừng xếp ta đứng cùng loại với chị ta." Cô bé trả lời nàng với thái độ không dễ chịu một chút nào, ánh mắt cũng mang theo vài phần lắt lự.

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Lời hứa (5)

Chương 15: Lời hứa (5)

Author: Mai Tuyết Vân

"Ramses, tại sao anh vẫn không chịu theo ta về Thebes, với năng lực của mình anh thậm chí còn có thể phục vụ đất nước này tốt nếu như ở vị trí . . ." Chàng trai trẻ, mang những đường nét góc cạnh và cương nghị, đứng đối diện Ramses. Có vẻ như đang cố gắng thuyết phục Ramses làm một việc gì đó theo ý muốn của anh ta.

"Tutankhamun." Ramses dựa lưng vào bàn làm việc, khoanh hai tay

lại trước ngực, chân trái đạp ra sau tựa vào cạnh bàn. Hắn vừa cắt ngang câu nói của chàng trai trẻ, ánh mắt không chút cảm xúc.

"Tutankhamun, nếu như ngài đến đây chỉ để nói những lời này như mọi lần thì câu trả lời ngài nhận được sẽ luôn là như vậy." Ramses ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt người đối diện, sự cự tuyệt hiện lên rất rõ ràng. Tutankhamun phì cười chán nản, lần nào cũng vậy biết rất rõ Ramses sẽ không đồng ý nhưng vẫn cố gắng.

"Nghe nói anh vừa mang về nhà một cô gái, là công chúa nước nào vậy?" Tutankhamun tò mò hỏi, từ trước đến giờ Ramses rất đào hoa, nhưng chưa lần nào mang bất cứ cô gái nào về nhà. Hắn biết hoài bão của Ramses, nhất định hắn ta sẽ không tùy tiện chọn bạn đời chỉ vì ngoại hình xinh đẹp đâu. Cho nên việc Ramses đưa một cô gái về nhà đã khiến cho Tutankhamun hết sức tò mò.

Ramses đỡ lấy trán mình, không ngờ chỉ vì muốn tìm hiểu thân phận của Inari mà đã làm dấy lên lời đồn đại này. "Đã lan xa đến cả Thebes rồi à?" Ramses ảo não hỏi, chàng trai mỉm cười gật đầu,: "Tin tức của ta luôn nhanh nhạy mà." "Đừng tin vào lời đồn đại, Ankhesenamun đâu rồi? Đừng nói là..." Ramses nhướn đôi lông mày lên trêu chọc Tutankhamun, nhìn khuôn mặt điển trai kia dần dần đen lại, hắn cảm thấy dễ chịu hơn một chút: "Nàng ấy lại trốn đi chơi rồi."

"Cần cử người đi tìm không? Dù Memphis trị an rất tốt, nhưng cũng phải đề phòng bất trắc." Ramses gợi ý với Tutankhamun, nhưng câu trả lời của chàng trai lại làm hắn cũng phải rùng mình: "Không cần đâu, với năng lực đáng sợ đó, những kẻ muốn làm hại nàng ấy còn có mạng để trở về sao?" Tutankhamun nhắc đến Ankhesenamun, thì cùng lúc giọng cười "Hô, hô, hô" lập tức vang lên trong tâm trí hai người bọn họ.

Cơn ớn lạnh chạy dọc khắp sống lưng, phải rồi người con gái như thế không bắt nạt ai là may mắn lắm rồi. Vừa nghĩ đến là xuất hiện, bỗng nhiên hai người bọn họ đều nghe được có tiếng ồn ào ngoài cửa. Ramses cau mày lại, không phải là giọng của Nepherto hay sao? Inari và em gái hắn cãi nhau à? Nghĩ như thế, hắn tiến lại phía cửa, đẩy mạnh cánh cửa ấy ra.

Vẻ mặt của hắn cũng không thể ngạc nhiên hơn được nữa, ngay cả chàng trai sau lưng hắn cũng vậy. Inari thì hoàn toàn bị lãng quên khỏi cuộc đấu khẩu của

hai người trước mặt, nàng thông thả đứng cạnh Tito.

Trên tay nàng cầm một quyển sách dày, ánh mắt không thèm để ý đến cục diện hỗn loạn kia. Nepherto và

Ankhesenamun thì lại đang mắt to mắt nhỏ tròn tròn nhìn nhau, điệu bộ không ai chịu thua kém ai.

Ramses sa sầm mặt, "Có ai nói cho ta biết chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy?" Không đợi hai người kia kịp tiếp tục ồn ào, Inari đã đóng quyển sách lại, có lẽ nàng

dùng sức hơi mạnh gây ra tiếng động rất lớn khiến cả bọn giật mình. “Ramses, bây giờ ta mới biết thế nào là nội lực dồi dào, từ lúc gặp nhau ở cửa hàng trang sức cho đến khi về đến đây cũng đã hơn hai tiếng đồng hồ. Mà bọn họ vẫn chưa tranh luận nhau xong, ta cũng đã đọc hết cuốn sách mua trên đường mà “vẫn chưa xong”, Ramses!”

Nàng tiến lại trước mặt hắn, mỉm cười tươi đến nỗi không thấy đôi mắt đâu cả, nhưng mọi mỗi lần gọi tên Ramses lại mang đến một điều gì đó rất thú vị. Nàng đang thể hiện sự khờ dại của mình với hắn, ánh mắt lóe lên tia đáng sợ, nàng đứng cạnh Ramses. Từ hai người họ tỏa ra luồng khí giống nhau đến kỳ lạ, là... sát khí... .

Nepheruto và Ankhesenamun không tự chủ được cùng nhau lùi lại phía sau, hai tay đưa lên làm bộ dạng đầu hàng.

“Nào nào, Inari thân mến, có chuyện gì có thể từ từ nói không?” Ankhesenamun nở nụ cười gương gào, nhưng bỗng nhiên thái độ của Inari lại thay đổi đột ngột. Nàng xoay phắt người lại, đôi mắt nhìn chăm chú chàng trai có mặt trong phòng làm việc của Ramses. Con người này... . luồng khí chết chóc trên người hắn... . giống hệt trên người Ankhesenamun... . không, không phải là giống nhau. Mà chính hắn đã làm ảnh hưởng đến ánh sáng rạng rỡ của Ankhesenamun, sự chết chóc truyền từ hắn lan tỏa sang Ankhesenamun.

Tutankhamun cũng ngạc nhiên khi trông thấy nàng, mái tóc trắng muốt gọn sóng, cùng với đôi mắt xanh biếc. Đây là lần thứ hai hắn gặp một người sở hữu cùng lúc hai đặc điểm trên, quả thật rất giống bà ấy, “Nerasofiti???”

Tutankhamun gọi Inari như vậy đấy. Lần này, cả

Ramses cũng phải chú ý Nerasofiti? Tutankhamun, ngài biết người phụ nữ này sao?", chàng trai trẻ lắc đầu, "Cô bé này rất giống Nerasofiti."

"Trên người có tì khi, che mất sự rạng rỡ của sự sống, là một dấu hiệu của cái chết. Tương lai sẽ có những đứa trẻ cầu khẩn được sinh ra, nhưng. . . chúng không thể nhìn thấy ánh mặt trời được. Cái chết là điều không thể tránh khỏi, là định mệnh được sắp đặt sẵn, ngài có biết điều đó không, Tutankhamun?" Đôi mắt Inari mở lớn, đôi mắt màu xanh biếc như không có chút sức sống nào.

"Ta biết, bà ấy cũng đã nói như vậy." Tutankhamun mỉm cười buồn bã. Đây là... cô gái này cũng nhìn thấy được những thứ vậy, quanh lấy hắn. Số mệnh này không thể được thay đổi sao? "Bà ấy đang ở đâu?" Inari hỏi, Tutankhamun trả lời nàng: "Nếu là cô thì bà ấy sẽ chịu gặp thôi."

"Này, cái gì mà chết chóc kia chứ, đừng có nói những điều mê tín như vậy, cô là ai mà dám..."

Ankhesenamun tức giận, nàng không quan tâm cô gái kia có là người Ramses lựa chọn hay không, nàng không cho phép cô nói Tutankhamun là sự chết chóc. Nàng tiến về phía Inari, bàn tay giơ cao lên định giáng lên mặt cô gái một cái tát. Chỉ có một cánh tay đã kịp chụp lấy bàn tay của nàng, Ramses cau mày nhìn Ankhesenamun:

"Ankhesenamun, đây là nhà của ta, không phải hoàng cung Ai Cập."

Tutankhamun nhắm mắt lại bình ổn cảm xúc rồi mở mắt ra mỉm cười rạng rỡ, "Hôm nay đã làm phiền anh nhiều rồi, Ramses, sau này có cơ hội nhất định sẽ đến thăm anh."

Ankhesenamun, chúng ta trở về thôi! Chàng trai lướt qua Inari rồi ôm lấy cả người Ankhesenamun vào lòng, vỗ về cơ thể đang run rẩy của cô gái nhỏ. “Về thôi, Ankhesenamun.”

Sau khi hai người còn họ rời đi, Inari bước ra khỏi phòng làm việc định trở về phòng, nhưng Ramses đã kịp nắm lấy bàn tay của nàng: “Nói chuyện một chút đã.” Sau đó hắn nhìn Nepherto, ra hiệu cho em gái mình cũng hãy rời đi, Nepherto miễn cưỡng khó hiểu nhìn hắn rồi kéo cả Tito đi thật xa.

“Đã biết được thân phận của ta rồi sao, người tính sẽ làm gì với ta đây?” Inari không khách sáo hỏi thẳng vào vấn đề chính, giăng ra nhiều cách như vậy để ngăn nàng rời đi. Không phải đã điều tra ra từ lâu rồi sao? Nàng cũng không phải kẻ ngu ngốc. “Công chúa Inari của đế quốc Hittite.” Ramses nói ra một câu đơn giản, thông báo cho nàng biết hắn đã hiểu tất cả.

“Nhưng ta vẫn muốn nghe cô nói, ít nhất cô cũng đã tin tưởng ta sẽ không hại cô, ta nợ cô mạng sống của rất nhiều người và cả tính mạng này của ta nữa.” Ramses ngồi xuống trường kỷ, ngẩng đầu nhìn Inari. Nàng thở dài một hơi, ngồi xuống tấm thảm trải bên cạnh trường kỷ: “Hai năm nữa Tutankhamun sẽ . . . chết, ta chỉ có thể nói như thế với người mà thôi. Người đã biết ta là pháp sư điều khiển lửa và có năng lực chữa lành, nhưng lại không biết ta còn có thể thấy được tương lai.”

Nàng dừng lại khi nhìn thấy thứ ánh sáng kỳ lạ lóe lên trong mắt Ramses, hứng thú, muốn chiếm hữu, tham vọng, tính toán, mưu mô, ngạc nhiên, v.v . . . Rất nhiều cảm xúc khác nhau. Inari lại thở dài: “Đừng nhìn ta bằng ánh

xúc khác nhau, như vậy mà nói. Dường như là đang ước
mất đó, năng lực này phải trả giá bằng chính mạng sống
của ta đây. Mỗi lần nhìn thấu tương lai của ai đó, tuổi
thọ trong ta sẽ bị bào mòn từng chút một. Cảm giác bị cắn
nuốt sự sống không dễ chịu đâu!!”

Câu nói của nàng làm hấn giật mình, lời nói chất chứa sự
buồn bã, nàng đang bước trên một con đường không có
điểm dừng. Mà không thể dừng lại hay hay đầu được, chỉ
có thể tiếp tục tiến lên không ngừng. Đến một ngày khi sự
sống bị cắn nuốt hết, nàng cũng sẽ vĩnh viễn biến mất. . .
Ramses rùng mình vì ý nghĩ Inari sẽ biến mất khỏi thế
gian này.

“Đừng sử dụng năng lực đó nữa.” Ramses nghiêng rằng
nói, lần đầu tiên biết nàng có năng lực kỳ diệu ấy, hấn đã
muốn chiếm hữu lấy sự nhiệm màu này. Nhưng . . . con
người kiêu ngạo trong hấn một phần lại không muốn, hấn
muốn đoạt giang sơn bằng chính bàn tay của mình.
Không phải bằng khả năng tiên tri của một người con gái
còn yếu ớt hơn cả làn gió sớm mai.

“Nhiều khi không kiểm soát được, bản thân sẽ lại vô thức
sử dụng năng lực ấy.” Inari trả lời hấn, hấn nghĩ nàng
muốn là được sao? Lời tiên tri và chữa lành là một món
quà quý giá nhất, và cũng là lời nguyện đáng sợ nhất đối
với nàng. Cảnh tượng kiếp trước Zahan chết trước mặt
nàng, nhưng nàng lại bất lực không thể làm gì được cả.
Điều đó luôn luôn ám ảnh lấy nàng, thế nên lời tiên tri
nàng có thể không cần đến, nhưng năng lực chữa lành thì
nhất định không thể không dùng.

Nàng không muốn nhìn thấy lát chử ai chết trước mặt
mình nữa, “Đừng lo, ta sẽ bảo vệ cô. Cô nhất định không

thể chết trước ta được đâu.” Lời nói ngọt ngào của Ramses làm nàng kinh ngạc, hắn đang nói gì vậy? Hắn đang hứa với nàng sao, một chiến binh Ai Cập lại đi hứa sẽ bảo vệ công chúa của Hittite, địch thủ số một của Ai Cập.

“Ta có thể coi đó là một lời hứa được không nhỉ?” Suy nghĩ trên khiến nàng phì cười, ngay cả Ramses cũng ngạc nhiên về câu nói đó của mình. Nhưng khi định thần lại, hắn kiên định nhìn nàng, giọng nói mang đầy sự quyết liệt: “Phải, đó là lời hứa của ta dành cho nàng.” Lần này thì Inari im lặng, tiếng cười tắt lịm trên môi nàng. . . Hắn. . . ta . . làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16: Gặp mặt

Chương 16: Gặp mặt

Author: Mai Tuyết Vân

Mới sáng sớm, Inari đã bị đánh thức khỏi giấc ngủ say, nàng lười biếng ngồi dậy, mắt nhắm mắt mở phàn nàn: “Tito, sao lại đánh thức tôi dậy sớm vậy?” Đáp lại lời nàng không phải là giọng nói của Tito như thường lệ, mà lại là Ramses: “Nàng không muốn đi gặp Nerasofiti sao? Tut đã cho người đến đón nàng đi gặp bà ấy, mau thức dậy đi.”

Inari nhận ra người vừa đánh thức nàng là hắn, thuận tay ném ngay chiếc gối sau lưng vào mặt Ramses: “Người ra ngoài ngay cho ta.” Chiếc gối vẽ một đường cong tuyệt đẹp rồi đáp xuống mặt Ramses một cách chuẩn xác: “Bốp!”. Chiếc gối sau khi thành công đập vào mặt Ramses, chịu sự chi phối của trọng lực mà rơi xuống đất. Để lộ ra khuôn mặt nổi đầy gân xanh của hắn bên dưới, hắn nghiến răng gọi tên nàng: “INARI!!!!”

Sau một khoảng thời gian phủ tướng quân nhà Ramses náo loạn, cuối cùng thì mọi thứ cũng trở lại vị trí ban đầu, trả lại sự bình yên vốn có. Inari khó nhọc nhắc từng bước chân trên đường ra chỗ cỗ xe ngựa đang chờ, hai tay nàng phải bám chặt vào người Tito như những cái xúc tu bạch tuộc để tìm điểm tựa. Có thể nói Tito đang kéo nàng đi cũng không hề sai một chút nào, “Tiểu thư, người mệt lắm sao?”

Nàng gật đầu trả lời câu hỏi của cậu, ngày hôm qua nàng đã dùng "lời tiên tri" để nhìn thấu tương lai của Tutankhamun. Mỗi lần sử dụng năng lực đó, mọi sức lực trong nàng như bị rút cạn, nhưng so với trước đây thì nàng đã kiểm soát được phần nào. Nếu không nàng đã bất tỉnh ngay khi đọc xong tương lai ấy, như lúc nàng nhìn thấy tương lai của chính mình ở Hattusa.

Ramses nhìn nàng cứ bám chặt vào Tito mãi không chịu buông ra, hấn khoanh tay trước ngực, nheo mắt lại suy tính gì đó. Rồi sải nhanh bước chân đến bên cạnh nàng, kéo nàng ra khỏi người Tito. . . rồi nhắc bổng nàng lên: "Nàng đi quá chậm, cứ thế này thì bao giờ mới có thể đến gặp Nerasofiti." Inari miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn hấn, nhả từng chữ rõ ràng: "Người có tin là ta sẽ thiêu chết nhà ngươi không?"

Hấn cúi đầu xuống nhìn thẳng vào đôi mắt xanh biếc của nàng: "Ta tin, nhưng chắc chắn không phải ở đây và ngay lúc này." Nụ cười ranh mãnh trên môi nở rộng, hấn thách thức sức chịu đựng của nàng với hấn. Inari cũng giữ im lặng, nàng muốn tiết kiệm sức lực cho chính mình, nếu không giữ được bình tĩnh, rất có thể nàng sẽ thật sự. . . nổi lửa mà thiêu cháy hấn thành tro.

Ramses nhắc rèm che lên rồi đặt nàng vào xe ngựa, bản thân hấn cũng trèo vào bên trong, Inari ngạc nhiên nhìn hấn: "Người đi theo ta làm gì?" Hấn ngạo nghễ ngồi giữa khoang xe ngựa như thể mình là chủ, khẽ đáp lời nàng: "Nerasofiti cũng muốn gặp ta." Khi hấn nhận được lời nhắn từ đoàn tùy tùng do Tutankhamun gửi đến, hấn cũng đã ngạc nhiên không kém gì nàng. Tại sao người phụ nữ đầy bí ẩn này lại biết được hấn và bà ta muốn gặp hấn để làm gì?

Tito trèo lên xe rồi nhìn quanh một lúc, sau đó cậu bé ngồi sát ngay bên cạnh Inari, chắn giữa nàng và hấn. Inari mỉm cười với cậu rồi nhẹ nhàng nói: "Khi nào đến nơi hãy gọi tôi dậy, Tito.", sau đó gối đầu lên chân Tito mà. . . tiếp tục giấc ngủ ban sáng. Tito không thèm để ý đến sự có mặt của Ramses trong khoang xe, cũng như ánh mắt rực lửa mà hấn ném đến cho cậu, cậu bé chỉ chú ý đến mỗi một việc, làm sao để Inari có thể ngủ một cách thoải mái nhất.

"Người đã theo hầu hạ Inari trong bao lâu rồi?" Ramses mở miệng hỏi, hấn đã quan sát cậu rất nhiều lần, hấn nhận ra mối quan hệ phức tạp giữa hai người bọn họ, vượt xa cả sự trung thành của một đầy tớ dành cho chủ nhân của mình. "Mười năm, sau khi vương phi Hinti mất, lúc ấy công chúa mới được 3 tuổi, ta đã bắt đầu ở bên cạnh người." Tito trả lời hấn, ánh mắt vẫn chưa từng rời khỏi Inari.

Mười năm, một khoảng thời gian rất dài, còn là bạn lớn lên trưởng thành của nàng, hén chi lại thân thiết đến vậy. "Hình như Inari chưa bao giờ xưng "ta" hay bất kỳ ngôn ngữ bề trên nào với người. Nàng ấy luôn gọi tên người một cách thân thiết, và luôn dùng "tôi- cậu" một lối xưng hô thể hiện sự ngang hàng. Tito, vị trí của người ở trong mắt nàng rất cao, dù người chỉ là một người hầu. Ta đã rất ngạc nhiên đấy!!" Ramses tiếp tục nói, hấn muốn loại bỏ một điều có thể làm cản trở cho kế hoạch sắp đến của hấn.

"Không cần người nói, ta vẫn luôn biết những điều đó, mặc dù ta luôn ở dưới nàng một bậc, nhưng nàng chưa từng coi ta là kẻ hầu. Cách nàng đối xử với ta như thể ta là người bạn rất quan trọng của nàng,

mục đích người nói với ta những lời này là gì, Ramses?" Lúc này, ánh mắt của Tito mới chuyển hướng đến chỗ Ramses, nhưng bàn tay vẫn đang vỗ giấc ngủ cho Inari rất đều đặn.

Ramses hứng thú nhìn cậu, bề ngoài thì có vẻ yếu đuối ngây thơ và hơi nhút nhát, nhưng cũng rất nhạy bén trong việc phân tích tình hình. Nếu không như vậy, làm sao Inari lại có thể mạo hiểm tất cả, mang theo một gánh nặng không cần thiết trên cuộc hành trình dài đến Ai Cập được. "Ta biết, có thể trong lòng người, Inari là tất cả. Nhưng hãy cứ ở yên vị trí người vẫn đang đứng, đừng mơ mộng ảo tưởng xa hơn, một công chúa của đế quốc, sẽ không bao giờ kết hôn với một kẻ hầu hạ thấp kém."

Lời nói của Ramses chưa kịp làm Tito cảm thấy tự ti và buồn phiền, hẳn cũng chưa kịp nhìn thấy kết quả mà hẳn đang chờ đợi. Bỗng nhiên, có một giọng nói cắt ngang bầu không khí căng thẳng: "Người có cảm ngay hay không, Ramses?" Inari đã mở mắt dậy, nhưng nàng không vội vã ngồi thẳng lên, mà chậm rãi xoay người trên chân Tito. Inari thoải mái như đã quá quen với việc này, nàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mặt Ramses, trong khi thân người thì lại đang trong tư thế tựa hẳn vào chân của Tito.

"Tito không chỉ là một người hầu, cậu ấy giống như người, được sinh ra trong một gia đình của những chiến binh dũng mãnh và thiện chiến, là người thừa kế của gia tộc Hatti, nắm trong tay cả một đội quân hùng mạnh. Đừng mở miệng ra là nhắc đến kẻ hầu hạ thấp kém, Tito không giống những nô lệ người đã nuôi trong nhà để biểu hiện sức mạnh. Cho dù cậu ấy có kết hôn với một công chúa thì điều đó cũng không có gì là lạ, bởi vì cậu ấy xứng đáng có được nhiều hơn thế." Inari nói ra những lời này, hoàn toàn đều là sự thật, Kail luôn giữ bên mình những người có năng lực đáng sợ.

Ramses bị Inari phản bác từng chữ một, hẳn chỉ biết

nín lặng để mặc cho nàng áp đảo hẳn, Inari đang nhắc nhở hẳn rằng, đừng bao giờ đánh giá sự việc qua thứ hẳn nhìn thấy. Hẳn phải thật sự hiểu rõ cái hẳn đang nhìn thấy là gì, có thể chỉ là một nắm đất bình thường, nhưng bên trong lại chứa đựng những mẫu kim cương quý giá.

“Tiểu thư!” Tito nhìn nàng, công chúa của cậu luôn như vậy, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng thay đổi, nàng luôn bảo vệ hẳn trước mọi chuyện. Bằng thái độ hiển nhiên như tất cả những lời nàng nói đều là chân lý, Inari đã làm Ramses phải nín lặng. “Sao vậy, tôi làm cậu mới à?” Inari quay đầu lại vì tiếng gọi của Tito, nàng vẫn còn chưa tỉnh hẳn sau giấc ngủ chập chờn. Tito lập tức lắc đầu đầu, chỉ đỡ nàng ngồi thẳng dậy rồi vuốt lại mái tóc cho nàng: “Đến nơi rồi, thưa tiểu thư!”

Cỗ xe ngựa dừng lại trước một dinh thự rộng lớn, Tito xuống xe trước rồi đỡ nàng theo sau. Thị vệ và lính canh công cúi chào khi nhìn thấy nàng, có một người hầu đã chờ sẵn bên ngoài, hẳn nhanh nhẹn dẫn đám người Inari vào bên trong dinh thự rộng lớn. Đi xuyên qua một khu vườn nhiệt đới rực rỡ, vào bên trong một căn nhà nghỉ chân nhỏ, rồi đi đến một hành lang xây thẳng nhìn về phía một đài phun nước. Hẳn chỉ dẫn mọi người đến đây rồi cúi mình cáo từ, từ đây Inari tiếp tục đi tiếp, nàng bước thẳng đến những ghế bọc đệm êm ái được đặt rải rác ở hành lang nhìn thẳng về đài phun nước.

Nàng cảm nhận rất rõ ràng, hơi ẩm rất quen thuộc đang ở gần đầu đây, rồi nàng chợt dừng bước chân lại. Trên chiếc ghế gần đài phun nước nhất, có một quý bà tầm hơn 50 tuổi đang ngồi, sự già nua hiện rõ trên những khóe mắt đầu mày. Bà cũng giống nàng, bà nhận ra hơi ẩm của nàng rất quen thuộc, bà mỉm cười gọi nàng: “Anari!”

nàng ăn quen miệng, và năm cuối gọi nàng. Inari: .

Inari nhìn bà, màu tóc và đôi mắt, ngay cả những đường nét trên mặt của bà, lại rất giống nàng. “Nerasofiti?!?”

Ramses và Tito được Nerasofiti mời ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, còn Inari thì lại được bà giữ lại ngồi ngay bên cạnh mình. Bà nở nụ cười phúc hậu: “Cảm ơn vì đã đưa Inari đến đây an toàn.”, bà gửi lời cảm ơn của mình đến với Tito và Ramses, khiến cả hai người cũng bối rối. Bà đưa mắt nhìn Ramses: “Tutankhamun, đã nhiều lần nhắc đến cậu, thằng bé vô cùng ngưỡng mộ người đầu tiên dạy nó cách cầm kiếm, Ramses!”

Ramses đáp lại lời bà: “Pharaoh đã quá lời rồi, thưa phu nhân!” Hẳn biết lai lịch của người phụ nữ này không hề đơn giản, có mối hệ mật thiết với Tutankhamun, sống trong một dinh thự đầy đủ xa hoa, và cả việc bà ta giống Inari cũng đều khiến hắn phải dè chừng. “Inari, con cũng nhìn thấy phải không?” Nerasofiti đột ngột hỏi nàng, nàng nhìn sâu vào đôi mắt của bà rồi gật đầu xác nhận.

Vậy ra bà ấy cũng nhìn thấy, luồng hơi thở tà ác và mùi máu tanh vây quanh Ramses, Nerasofiti cũng có “lời tiên tri”. “Con rất giống mẹ của con, Inari.”, bà dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của nàng, nhẹ nhàng nói. Sau đó bà đứng dậy, kéo cả nàng theo, “Hai người sẽ không phiền nếu như ta đi dạo với Inari một chút chứ? Trong thời gian chờ chúng ta quay về, hai cậu cứ thoải mái thưởng thức những món ăn do đầu bếp của ta làm nhé.” Bà đã nói vậy, Ramses và Tito cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải ngồi lại tại chỗ.

Nói rồi bà đưa Inari đến khu vườn khi này, nơi đây rất yên tĩnh hoàn toàn không có bất kỳ ai trừ hai người bọn

họ. Lúc này, bà mới tiếp tục câu chuyện còn đang dang dở: “Inari, ta là bà ngoại của con.”. Điều bà nói ra không hề làm nàng ngạc nhiên, vì Inari cũng đã phần nào tự suy đoán được về thân phận của bà. Nhưng nàng vẫn không hiểu, tại sao bà lại đến Ai Cập, và vì sao phụ vương lại cầu xin sự tha thứ từ bà?

“Phụ vương có lời gửi đến bà “Cầu xin sự tha thứ từ người, Nerasofiti.”. Inari chợt rãi nói, nàng muốn hoàn thành sứ mệnh của mình, cũng chính là lý do nàng ở đây. Nerasofiti nghe lời nàng, đôi mắt xanh liếc ẩn hiện lên một nỗi buồn mang mác: “Cũng không phải do lỗi của Suppililiuma, chỉ có thể trách số mệnh nghiệt ngã của Hinti và Halia mà thôi.”

Rồi bà kể cho nàng nghe về mẫu thân của nàng, hóa ra lý do bà rời Hittite để đến Ai Cập 10 năm trước lại chính là vì . . . cái chết của vương phi Hinti. Nàng hiểu cảm giác của bà khi phải chứng kiến cái chết của những người mình yêu thương nhất. Cũng giống như nàng đau đớn khi mất Zahan, thì Nerasofiti đã phải vật vã với nỗi niềm mất đi cả hai người con gái của bà.

Đầu tiên là sự ra đi của Halia, mẫu thân của nàng, sau đó ba năm lại là vương phi Hinti, dường như Nerasofiti đã chẳng còn bất kỳ lý do nào để ở lại Hittite nữa. Mang nỗi đau thương quá lớn, bà không dám ở lại nơi chôn cất chứa đầy kỷ niệm, và bà đã chọn cách rời bỏ Hittite thật xa. Và trong cuộc hành trình lang thang vô định ấy, bà đã đến Ai Cập, sự tình cờ đã làm bà gặp Tutankhamun.

Bà đã cứu đứa trẻ ấy ra khỏi tay thần chết một lần, nhưng bà không thể cứu nó lần thứ hai, đã từ lâu rồi bà đã nói

cho Tutankhamun biết về số mệnh của mình. Thằng bé chỉ mỉm cười chấp nhận, và bà đã quyết định ở lại Ai Cập, nấu nướng trong dinh thự này sống với những thứ cảm xúc khó kiềm nén.

Bà biết, nàng mang trong mình “lời tiên tri” và “chữa lành”, vì nàng được di truyền hai năng lực đó từ chính bà. Bà cũng biết cái giá phải trả cho hai năng lực ấy lớn như thế nào, và có lẽ Suppililiuma đã nhận ra điều đó. Chính vì thế mà ông ấy đã ra lệnh để con bé đi tìm bà, Suppililiuma muốn Inari được sống. Đó mới là mục đích thật sự của chuyến đi lần này.

Inari ngồi dưới chân bà, nghe câu chuyện quá khứ xưa cũ, nàng chỉ có thể nhẹ nhàng xoa dịu bàn tay của bà. Mặc dù nàng sở hữu sức mạnh “chữa lành” nhưng nỗi đau tinh thần thì nàng lại không có cách nào để chữa khỏi. Nàng biết, người mẹ đã mất sớm của mình ắt hẳn phải yêu thương Nerasofiti nhiều lắm. Vì từ sâu trong tâm khảm của nàng, một thứ tình cảm ấm áp cứ dần dần lan tỏa ra khắp mọi nơi. . .

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Trở về Hattusa

Chương 17: Trở về Hattusa

Author: Mai Tuyết Vân

Nerasofiti và Inari trở về chỗ cũ, nơi mà Ramses với Tito gần như bị bội thực vì sự nhiệt tình của đầu bếp ở đây. Nhìn thấy tình cảnh này, Nerasofiti bật cười, bà khoát tay với người đầu bếp: “Cohan, vậy là được rồi, đừng làm các vị khách của chúng ta bội thực chứ.” Ông đầu bếp Cohan vui vẻ cúi đầu chào, rồi bưng những món ăn chưa được dùng đến xuống bếp.

Lần này, Inari ngồi bên cạnh Tito, chỗ ngồi quen thuộc của nàng chứ không phải vị trí bên cạnh Nerasofiti nữa. Tito ngạc nhiên nhìn nàng, đáp lại cậu là nụ cười tươi tắn trên môi Inari, khiến cậu cũng phải mỉm cười với nàng. Ramses liếc nhìn hai người bọn họ, đôi mắt dần se lại, nhưng chưa kịp làm gì đã bị câu nói của Nerasofiti thu hút: "Ramses, ta nhìn thấy tương lai của cậu được xây dựng bằng máu và xác người chồng chết."

Ramses quay lại nhìn bà, khuôn mặt của bà lúc này đã mất đi vẻ hiền hòa vốn có, đôi mắt xanh biếc nhìn thẳng vào Ramses. Đôi mắt của kẻ đi săn, đôi mắt đó làm Ramses khó chịu, từ trước đến giờ kẻ luôn ở vị trí săn mồi là hắn. Không phải như bây giờ, rụt rè thận trọng như một con mồi nhỏ, trước kẻ đi săn đầy sức mạnh. "Phu nhân, tôi là một chiến binh Ai Cập, máu và xác chết là những thứ không thể thiếu đối với tôi." Hắn mỉm cười với bà, lời nói lấp liếm cảm xúc thật.

Đúng lúc này, Inari bỗng nhiên quay sang nói với Tito: "Tito, chúng ta đi thôi, tôi sẽ chỉ có cậu khu vườn ăn trái ở đây." Inari hung phấn kéo tay Tito đứng dậy, lôi ra khỏi chỗ ngồi. Tito không hiểu nàng đang muốn làm gì, nhưng cậu cũng nhanh chóng đuổi kịp nàng. Nếu nàng đã muốn làm như vậy thì chắc chắn phải có lý do của nàng, và cậu chưa bao giờ nghi ngờ nàng cả.

Ramses nhìn theo bóng Inari dần khuất trong ánh nắng rạng ngời của buổi sáng, khóe miệng không tự chủ được nhếch lên thành một đường cong. "Inari không phải là người cậu có thể trói buộc bên cạnh." Nerasofiti lại một lần nữa đọc được suy nghĩ của Ramses, bà nhắc tách trà để trên bàn rồi nhấp một ngụm. "Phu nhân, người biết khả năng của tôi có thể làm gì mà." Ramses lại một lần nữa nhìn bà, hắn ghét cái cảm giác bị người khác nhìn thấu.

"Vậy thì hãy cho ta xem cậu có thể làm những gì trong vòng hai năm, hãy làm cho Inari yêu cậu, hãy khiến cho nó không thể rời khỏi Ai Cập được, tự nguyện bằng lòng ở bên cạnh cậu." Nerasofiti đưa ra lời đề nghị với Ramses, điều này khiến cho hắn vô cùng ngạc nhiên. "Đừng ngạc nhiên như vậy, ta chỉ mong muốn điều tốt nhất cho cháu gái mình mà thôi. Tương lai của Inari ở Hattusa sau hai năm nữa là hạnh phúc hay đau đớn đều do quyết định và sự lựa chọn của nó." Nerasofiti tiếp lời, bà cũng đã nhìn thấy cô gái của định mệnh sẽ đến bên cạnh Kail, Zannanza và Inari, làm thay đổi tất cả mọi việc.

Tình yêu của Inari dành cho Zannanza sẽ ra sao nếu cậu ta yêu cô gái đó, bà đã đau khổ cả một đời, nên không muốn nhìn thấy Inari chịu sự dẫn dắt nào nữa. Bà muốn thử thay đổi tương lai mà bà đã tiên tri cho Inari, nên mới đưa ra lời đề nghị tưởng chừng hoang đường này với Ramses. Bà biết hắn sẽ chấp nhận thôi, con người này ôm mối hoài bão rất lớn, sẽ không bỏ qua cơ hội dù chỉ là nhỏ nhất.

"Tiểu thư, xin hãy chạy chậm lại một chút, . . . tiểu thư." Tito càng nói thì Inari càng thúc ngựa nhanh hơn nữa, tiếng cười vang vọng khắp sa mạc, ngay cả đoàn tùy tùng phía sau cũng phải gắng hết sức mới đuổi kịp nàng: "Không được, Tito, tôi muốn trở về Hittite càng sớm càng tốt." Inari quay đầu nói với Tito, tay thì vẫn không ngừng quất roi vào mông ngựa để nó chạy nhanh hơn nữa.

Tito không thể kìm lòng được, cậu không thể nhìn thấy nàng nữa, cậu biết

Tito phóng đèn đèn cảnh nang, cậu không ngăn nang nữa, vì cậu biết nang đang rất muốn quay về. Từ nhỏ đến lớn, nang chưa bao giờ đi đâu quá xa như thế này, nang cứ mãi như đứa trẻ quần quýt lên hoàng tì Zannaza và điện hạ Kail. Có lẽ chính bọn họ cũng đang rất nhớ nang,...

“Điện hạ, vậy thuê đất ở đây sẽ thu cao hơn năm ngoài bao nhiêu đây?” Ilvani chỉ vào một trong những vùng đất phía trên bản đồ, Kail thì lại đang cầm sổ liệu thống kê và bắt đầu suy tính. “Thêm thêm một phần ba là được rồi.”. “Vâng, thưa điện hạ.” Ilvani ghi chép lại, đánh dấu vào phần giấy da bên cạnh. Trong lúc này, bỗng nhiên Kikkuri lại vội vàng chạy từ ngoài vào trong, vẻ mặt vui mừng không thể che giấu: “Điện hạ, . . . điện hạ, . . .” vì chạy quá nhanh đã khiến cậu phải thở gấp liên tục.

Ilvani cau chân mày lại: “Có chuyện gì vậy, Kikkuri?”, Kail không chú ý đến Kikkuri, anh vẫn cứ chăm chú vào công văn trên tay mình. “Công chúa. . . công chúa đã trở về rồi ạ, hiện giờ đang ở trong cung gặp riêng bề hạ.” Lời nói của Tito làm cho căn phòng bị đông cứng trong giây lát, rồi ngay sau đó Kail từ tốn bỏ công văn trên tay mình xuống hỏi Ilvani: “Hôm nay đến đây thôi phải không?”. Ilvani cũng cuộn tròn bản đồ lại rồi cung kính thưa: “Vâng, đúng là như vậy.”

Kail không nói nhiều nữa, nhanh chóng bước ra khỏi phòng, chiếc áo khoác trên tay được choàng lên người, “Kikkuri, mau chuẩn bị xe ngựa cho ta.” Nhưng anh chưa kịp đi được bao xa, thì một bóng dáng nhỏ bé đã xuất hiện ở cổng phù tam hoàng tì. Kail khựng bước chân lại, Inari đang phóng ngựa xuyên qua cánh cổng mở rộng điên cuồng lao về phía anh.

“Rầm!” Sau tiếng động lớn kia, Inari an toàn nằm trên

người Kail cười khúc khích, còn Kail lại ngã trên đất làm chiếc đệm đỡ lấy nàng. Đúng như dự đoán của anh, nàng cười ngửa ngang qua chỗ anh rồi buông người nháy khỏi lưng ngựa. Còn Kikkuri thì nhanh tay bắt lấy dây cương ngựa, không chể con ngựa đang phóng tạt do kia. Inari ngẩng đầu nhìn anh, nụ cười trên môi càng ngọt ngào hơn: “Em về rồi Kail.”, Kail trừng mắt nhìn nàng, vòng tay của anh càng siết chặt hơn nữa.

Bao nhiêu ngày qua, anh đã luôn tưởng tượng ra cảnh mình sẽ trách mắng nàng như thế nào khi nàng quay về. Nhưng ngày lúc này khi nàng đã thực sự trở về, thì anh lại không thể nào nói nặng lời với nàng. Kail thờ dãi một tiếng rồi bế cả nàng cùng ngồi dậy: “Em bị cảm tức Inari.” Inari biết anh sẽ không nổi giận với mình, anh không nổi.

Sự lo lắng của anh lớn hơn sự tức giận, Kail bế Inari trên tay rất chặt, bước nhanh về phía phòng của anh. Mọi người hầu trong phủ đều nhường lối cho hai người, khi họ nháy Inari trên tay Kail, ai nấy đều mỉm cười thờ phào. Từ nay, bọn họ sẽ dễ thở hơn một chút rồi, công chúa đã trở về mọi chuyện sẽ lại tốt đẹp hơn trước.

“Em đã cười ngửa trong bao lâu vậy?” Kail đặt nàng xuống giường, xoay người tìm kiếm thuốc bôi ngoài, bàn tay nhỏ của Inari rướm đầy máu. Là máu của nàng vì đã ma sát trực tiếp với cương ngựa quá lâu, vết thương mới lại chồng lên vết thương cũ. Máu không ngừng rỉ ra từ vết thương, Inari lắc đầu với anh: “Em không biết, em chỉ muốn mong chóng trở về Hattusa mà thôi.”

Nghe được lời nàng nói, ánh mắt của anh trở nên dịu

dàng hơn trước, anh mở lòng bàn tay của nàng ra rồi rửa sạch vết thương. Sau đó bôi thuốc rồi băng lại bằng vải sạch, từng động tác hết sức tỉ mỉ như sợ làm nàng đau. Nhưng anh biết khi nước và thuốc liếm lấy vết thương, nàng sẽ cảm thấy rất buốt, vậy mà Inari không để lộ ra bất kỳ một tiếng kêu nào. Xong xuôi mọi việc, anh ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt của anh không cho phép nàng che giấu thêm nữa, Inari nhanh chóng kể cho anh nghe toàn bộ.

Cứ mỗi lần nghe đến một chi tiết, Kail lại đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, vô cùng bất ngờ khi phát hiện ra nhiều điều mình còn chưa biết. Sau khi nàng kể hết mọi việc, trời cũng đã bắt đầu tối, Kail dẫn dò thị nữ dẫn nàng đi tắm rửa. Còn anh thì lại cho gọi Iuvani vào phòng, “Iuvani, gửi thư cho Zannanza, báo cho đệ ấy biết Inari đã quay về rồi.” “Vâng, thưa điện hạ.” Iuvani nhanh chóng đi thực hiện lời anh nói.

Inari gột rửa những bụi bẩn của cuộc hành trình dài, mặc lại trên người trang phục quen thuộc của Hittite, nàng mới cảm thấy mình thật sự đã về nhà rồi. Kail ngồi trầm tư bên khung cửa sổ, dù không quay đầu lại anh vẫn nói: “Lại đây Inari.”, Inari vội vàng tiến lại chỗ anh: “Anh đang nhớ đến vương phi Hinti phải không?” Nàng biết, nếu kể cho anh nghe về Herasofiti, nhất định nàng sẽ nhớ đến vương phi.

“Ừ.” Anh cuốn Inari vào chiếc áo choàng của mình, tựa cằm lên mái tóc của nàng, đã lâu rồi anh mới ôm nàng như thế này. Cảm xúc của anh. . . , Kail đặt nàng lên bệ cửa sổ, xoay mặt nàng đối diện với anh, anh nói từng chữ rất rõ ràng, trút mọi tình cảm của anh vào trong đó: “Inari, ta

yêu em.” Inari ngồi im, mặt đối mặt với anh, đôi mắt màu xanh biếc lay động, gió thổi qua hất tung vài chiếc lẻ phía sau lưng nàng. . .

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Chương 18:

Author: Mai Tuyết Vân

Inari vừa tắm xong, mặc dù được cuộn trong chiếc áo choàng của Kail, nhưng cơn gió thổi qua vẫn khiến nàng run mình vì lạnh. Đôi mắt màu xanh khẽ nhắm lại, còn cơ thể nhỏ bé thì khẽ run run mấy cái, Kail vội vàng bế nàng xuống khỏi bậc cửa sổ. Đặt nàng ngồi an vị bên lò sưởi trong phòng, Kail ngồi bên cạnh nàng, vẫn ôm nàng như vậy. Inari mở mắt ra, nàng nhìn ngọn lửa bập bùng nơi lò than, ánh sáng màu đỏ phản chiếu rực rỡ trong đôi mắt của nàng: “Kail! Em chỉ mới mười ba tuổi, những lời anh nói với em lúc nãy. . . đáng lý ra anh nên nói với những cô gái được anh yêu chiều ngoài kia. Chứ không phải là một đứa trẻ như em, Kail!”

Anh thản nhiên đón nhận lời nàng nói, anh biết khoảng thời gian nàng im lặng, chắc chắn nàng đang quay cuồng trong những lý luận của riêng mình để thuyết phục anh theo ý nàng muốn. Nàng nói mình chỉ là một đứa trẻ, nhưng nàng lại hiểu rất rõ ý nghĩa câu nói của anh, cũng chỉ cho anh thấy những đối tượng anh cần nói những lời đó. Đây không phải việc làm của một đứa trẻ, việc nàng đã có thể tự mình xoay sở ở Ai Cập đã chứng minh tất cả.

Cô bé con ngày nào đã lớn hơn rất nhiều, có lẽ nàng chưa thật sự trưởng thành, nhưng anh tin nàng còn có thể tự mình học hỏi nhiều hơn nữa. Và anh muốn . . . nàng học được những điều đó bên cạnh anh, bao năm qua anh đã luôn tìm kiếm một hình mẫu lý tưởng, người sẽ sánh bước cùng anh đi hết cả đường đời.

“Inari, em không phải là một đứa trẻ.” Anh ôm nàng thật chặt, cơ thể nhỏ bé của nàng lọt thỏm trong lòng anh, như hồi nàng còn bé, anh vẫn luôn ôm nàng như vậy. “Nhưng ta không hề có ý muốn ép buộc em, em chính là điều tự hào nhất của ta, luôn luôn làm tốt bốn phận của mình, ta đã nói nếu em muốn làm cánh chim bay lượn, ta sẽ là bầu trời để em tự do tung bay.” Vì thế mà anh đã luôn tìm kiếm hình ảnh của Inari từ những cô gái xung quanh anh, nhưng bất kể có là ai, thì vẫn mãi không thể so sánh với nàng trong lòng anh.

Có rất nhiều lần anh đã tự hỏi chính bản thân mình, tình cảm này có phải hay chẳng chỉ là sự ngộ nhận về tình cảm anh em đơn thuần. Cho dù anh có chất vấn mình bao nhiêu lần, bản khoăn hay suy nghĩ nhiều đến thế nào, Câu trả lời vẫn chỉ có một: anh không quan tâm Inari là ai

den the nao. Câu trả lời van chỉ có một, anh không quan tâm Inari là ai, có phải công chúa Hittite hay là người em gái nhỏ bên cạnh, anh yêu nàng bởi vì nàng chính là Inari.

Yêu con người thật của nàng, sự chân thành đến từ những cử chỉ nhỏ nhặt, niềm vui lan tỏa từ tận trái tim ra những người xung quanh. Nụ cười rực rỡ ấm áp như ánh mặt trời lấp lánh, sự nhạy cảm dễ dàng nắm bắt được tâm trạng của người khác. Sự tự do trong suy nghĩ dường như không bị giới hạn bằng bất cứ thứ gì, nàng trong mắt là như vậy đó. Luôn nắm lấy tay anh và Zannanza, luôn biết cách kéo hai người ra khỏi những cảm xúc tiêu cực, chứng minh cho các anh thấy, thực ra ánh sáng vẫn luôn rực rỡ dù là trong bóng đêm bao trùm.

“Giấc mơ em đã kể cho anh nghe trước khi rời khỏi Hattusa, hoàn toàn là sự thật Kail, đó chính là lời tiên tri em đã nhìn thấy. Lần đó không phải em cố tình sử dụng năng lực, mà chính lời tiên tri tự tìm đến em, bày ra tương lai trước mắt em. Người con gái định mệnh ấy nhất định sẽ xuất hiện, người đó sẽ nắm tay anh đi hết quãng đường đời.” Nàng nắm lấy bàn tay của anh, mở nó ra trước mặt mình, bàn tay này. . . đã dìu nàng những bước chân chập chững đầu tiên, đã kéo nàng theo sau từng bước chân của anh, đã luôn bảo bọc che chở nàng bên trong.

Nàng xoay người lại, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, kéo chiếc áo choàng đang phủ trên đầu mình xuống: “Lời tiên tri sẽ không bao giờ nói dối em, Kail, vì tương lai mà em nhìn thấy được đổi bằng những chính những hơi thở sự sống của em. Anh luôn nói số mệnh nằm trong lòng bàn tay mỗi người, việc làm của bản thân chúng ta bây giờ sẽ quyết định tương lai sau này ra sao. Em cũng tin lời anh nói, chưa bao giờ em nghi ngờ cả, vì thế hãy thực hiện một thỏa thuận với em.”

Anh không đọc được cảm xúc trong đáy mắt của nàng lúc này, và càng không hiểu ý định thật sự của nàng là gì. “Thỏa thuận?” Anh hỏi lại nàng, nàng gật đầu xác nhận lần nữa, “Phải, một thỏa thuận cho tương lai.”. Kail trầm tư trong giây lát, lần đầu tiên có người dám đưa ra yêu cầu thực hiện một thỏa thuận đến từ hai phía với anh. Nếu không phải là nàng, có khi đến cả lắng nghe yêu cầu đó là gì, anh cũng sẽ không thêm để tâm đến. . . nhưng vì đó

là nàng, vì. . . nàng muốn như thế. . .

“Được, ta sẽ làm một thỏa thuận với em.” Nhận được câu trả lời của Kail, Inari mỉm cười, nàng nâng bàn tay của anh lên, khẽ thì thầm . . . lời nói rất nhẹ, mỏng như hơi thở của nàng lúc này. . . nhưng lại chứa đầy sự kiên quyết đến bất ngờ.

“Tito, cậu có muốn về thăm nhà không?” Vào buổi sáng đẹp trời, Inari chăm chỉ ngồi dưới tán cây trong vườn hoàn thành bài tập mà Olvani đã giao cho nàng, bỗng nhiên nàng lại ngẩng đầu hỏi Tito như vậy. Khiến cậu

nhưng nàng lại ngừng đầu nhìn cậu như vậy. Nhìn cậu bé giật mình suýt nữa đánh rơi quyển sách trong tay, không chỉ có Inari phải học, ngay cả cậu cũng bị Inari lôi kéo theo.

Cậu khó hiểu nhìn Inari, nàng vẫn đang nhìn cậu, cây bút đang viết trên tay cũng đã ngừng lại, như đang chờ cậu trả lời từ Tito. “Công chúa. . . tại sao người lại. . . đột nhiên hỏi như vậy?” Tito cười gương hỏi nàng, Inari bình thản trả lời cậu: “Từ lần thăm nhà cuối cùng của cậu trước đây đến nay đã ba năm rồi. Tôi nghĩ có lẽ cũng đã đến lúc cậu nên trở về thăm nhà rồi chứ? Đâu thể cứ ở mãi trong phủ hoàng tử với tôi được.”

Thì ra là nàng đang lo lắng cho cậu, phải rồi, từ khi phát hiện ra sự tồn tại của phu nhân Nerasofiti, bà ấy là bà ngoại của nàng, một người nữa ngoài điện hạ và hoàn tì Zannanza. Vì thế mà nàng cũng muốn cậu ở gần gia đình mình hơn một chút, cảm nhận thứ tình thân ấm áp này.

“Không cần đâu, tuần nào tôi cũng nhận được thư từ nhà gửi đến mà, Cha tôi và các chị vẫn khỏe, những việc trong nhà đều ổn thỏa, tôi không cần phải quay về. Nhiệm vụ của tôi là ở đây, bên cạnh chăm sóc người.” Tito thở phào một hơi.

Inari bỏ cuốn sách qua một bên, chống cằm nhìn cậu:

“Tito, cậu có biết cậu rất đáng yêu không? Chỉ mới có mười ba tuổi cậu đã dễ thương như thế này, khi lớn lên sẽ còn hấp hồn biết bao thiếu nữ nữa đây.” Ánh mắt nàng nhìn cậu như thể cũng đang nhìn một thứ gì đó rất lấp lánh, chứa đầy sự thích thú và vui đùa. Mặt của Tito bắt đầu ửng đỏ, lúc đầu chỉ có phần cổ là hồng hồng, về sau thì cả khuôn mặt đều đỏ bừng: “Công . . . chúa. . .”

“Haizz, đúng là đáng yêu thật.” Nàng nghĩ thầm khi nhìn thấy biểu hiện của cậu, ý định trêu chọc Tito bỗng nhiên lóe lên trong đầu nàng. Inari dần dần cúi người áp sát đến gần cậu bé, đôi mắt mở to đầy vẻ kinh ngạc: “Sao bỗng nhiên mặt cậu lại đỏ như thế? Bị bệnh à? Để tôi xem nào.”. Cùng nói thân thể nàng càng cúi về phía trước, từng chút từng chút một . . . đến khi khuôn mặt nàng gần như sẽ chạm vào gương mặt đang đỏ như tôm luộc của cậu. . . Mặt Tito nóng đến mức, sợ rằng chỉ cần đụng vào sẽ lập tức bật máu ra ngay chứ chẳng chơi.

Đúng lúc sắp sửa chạm vào nhau thật thì cơ thể Inari đột nhiên bị nhấc bổng lên một cách bất ngờ, kéo nàng cách rất xa Tito, ngay cả chính nàng cũng phải giật mình.

“Inari, em đang chơi trò gì với Tito vậy hả?” Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai nàng, vừa có sự tức giận, một chút kiềm nén, phần nhiều là sự nhớ nhung. Inari quay đầu lại, nàng mở to mắt vì kinh ngạc: “Zannanza!!!” Người đã bế nàng lên không ai khác chính là Zannanza, anh liếc môi bất mãn nhìn nàng: “Là ta thì không được sao?”

Inari vội vã lắc đầu liên tục, nụ cười rạng ngời xuất hiện trên môi nàng. Inari ôm chầm lấy bả vai của anh:

“Không đâu, em rất nhớ anh, Zannanza!” Lời nói của nàng như chiếc lông vũ chạm khẽ vào trái tim anh, anh thở dài một tiếng, đưa tay ôm chặt nàng vào lòng, dịu dàng vuốt ve mái tóc bồng bềnh của nàng, mùi hương quen thuộc vương vấn nơi bàn tay anh: “Đừng đi đâu nữa, Inari.”

Giọng nói của anh như lời thì thào, chính bản thân anh cũng không rõ đó là tiếng lòng mình hay chính là lời anh

đã nói ra. Nhưng Inari đã nghe thấy, nàng nhắm mắt lại, khẽ đáp lời anh: “Vâng, từ giờ Inari sẽ không đi đâu nữa.” . . .

Ilvani đứng bên cạnh Kail, hai người họ đang đứng cùng nhau trong một góc khuất quan sát cảnh tượng trước mặt. Ilvani đưa mắt nhìn anh: “Việc hoàng tử Zannanza về Hattusa, chúng ta nên báo với quốc vương thế nào đây ạ? Thần e là.. .”. Kail đưa tay ra hiệu cho Ilvani dừng lại, việc anh đã quyết định, anh chính là người hiểu rõ mình cần làm gì nhất: “Cứ báo với phụ vương là Zannanza nghe tin Inari bị bệnh nên đã gửi thư đến muốn trở về thăm Inari và đã được sự đồng ý của ta.”

Ilvani trầm lặng một chút rồi cũng cúi người vâng lệnh: “Tuân lệnh người, thưa điện hạ.” Ánh mắt của anh khẽ lướt qua Zannanza đang bế Inari ở đằng xa, một tia sáng u ám lóe lên trong đôi mắt đó, . . . bỗng nhiên Inari rùng mình vì cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, nàng ngẩng đầu lên. . . ánh mắt của nàng chạm phải đôi mắt đó. . . và nàng đã hiểu ra ngay rằng. . . Ilvani, anh đang tính làm cái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Thỏa Thuận (2)

Chương 19: Thỏa thuận (2)

Author : Mai Tuyết Vân

Zannanza đứng trên tường thành Hattusa, phóng tầm mắt của anh về phía đường chân trời rộng mở, anh chống tay lên tường thành, để mặc cho những cơn gió thổi tung mái tóc của anh ra sau. Kail đứng bên cạnh anh, hai anh cứ trầm mặc để dòng suy nghĩ tự trôi đi: “Hai năm rồi em chưa về lại Hattusa phải không?” Bất chợt Kail hỏi anh.

Anh không nhìn Kail, nhưng vẫn trả lời: "Kể từ khi em nhận trách nhiệm cai quản Kizzwatna, em đã chưa hề đặt chân trở về Hattusa lần nào. Nơi này vẫn không hề thay đổi nhĩ, cứ như ngày em còn ở đây." Hattusa trong mắt anh không hề thay đổi, có hay chăng. . . sự thay đổi đến từ bản thân anh. "Phải mọi thứ chẳng thay đổi là mấy, nhưng thật ra đã có rất nhiều thứ đã đổi thay." Kail tiếp lời anh.

"Kail, anh biết em không hề giỏi trong việc đoán ý người khác mà, đừng trêu chọc em nữa có được hay không? Thật ra đã có chuyện gì vậy?" Zannanza xoay lưng lại, dựa người vào tường thành, nhìn thẳng vào mắt Kail. Kail chậm rãi nói, từng lời rất rõ ràng: "Năng lực của Inari, vượt ngoài sự kiểm soát của cô bé, em cũng biết nếu cứ tiếp tục sử dụng năng lực đáng sợ đó, thì đến một lúc nào đấy, Inari sẽ không chịu nổi mà. . ."

Zannanza hiểu những gì Kail không thể nói hết, phép màu kỳ diệu được đánh đổi bằng chính sự sống của người điều khiển nó. Sức mạnh ấy vừa là món quà, cũng vừa là lời nguyền đáng sợ nhất đối với nàng. Nỗi lo lắng của Kail càng đậm dần khi mà Inari bỏ ngoài tai toàn bộ lời nói của người khác, vẫn cứ tiếp tục sử dụng ma pháp với tần suất liên tục. Trước giờ nàng rất nghe lời nhưng duy nhất chỉ có việc này là nàng nhất quyết không chịu nhượng bộ.

"Anh muốn em làm gì?" Zannanza hỏi anh, anh biết dứt khoát sẽ hỏi như vậy, và anh cũng đã có sẵn câu trả lời: "Hãy thuyết phục Inari như cách em vẫn thường hay làm, em hiểu Inari rất rõ, ta tin em sẽ làm được." Zannanza cau mày lại: "Thuyết phục Inari ? Nhưng em phải thuyết phục nàng về điều gì đây, nếu như nói nàng hãy ngừng sử dụng ma pháp lại, Inari sẽ nghe lời em chăng? Nếu có hiệu quả, từ mười năm trước vốn đã thành công rồi."

Kail chậm rãi lấy một lá thư từ trong tay áo ra đưa cho Zannanza, anh khó hiểu đón lấy rồi mở ra . . . Những gì viết trong thư khiến anh hoàn toàn kinh ngạc, thì ra đây mới chính là lý do phụ vương hạ lệnh cho Inari rời khỏi Ai Cập. "Inari. . . tình trạng đã xấu đến mức này rồi sao? . . ." Lời anh nói ra chứa đựng nỗi kinh hoàng không hề nhỏ, Inari. . . hình ảnh của nàng cứ như mờ dần rồi tan biến không giấu vết. . .

Ngày Inari trở về Hattusa, việc đầu tiên nàng làm đó chính là vào cung diện kiến quốc vương ngay lập tức. Nhiệm vụ duy nhất của nàng chỉ là đưa hai lá thư mà Nerasofiti đã viết đến cho ngài, sau đó nàng lại phóng ngựa điên cuồng quay về phủ tam hoàng tử.

Nội dung lá thư nói gì nàng không hề biết và cũng không muốn biết, nhưng hai lá thư ấy, một bức gửi đến cho quốc vương, còn. . . bức thư còn lại gửi đến Kail. Bức thư được Nerasofiti cân nhắc rất nhiều lần trước khi đặt bút viết nó. Bà đã viết. . .:

"Chào con, Kail. Có lẽ giờ phút này Inari đã kể cho con nghe những gì con bé biết về ta rồi phải không? Ta nghĩ rằng chắc con sẽ ngạc nhiên lắm, khi biết được sự tồn tại của ta trên thế gian này.

Tạm thời bỏ qua màn chào hỏi dông dài, ta sẽ đi thẳng vào vấn đề chính, con có biết Inari sở hữu hai năng lực kỳ diệu "lời tiên tri" và "chữa lành" hay không? Con xem kia, ta lại đang trí rồi, con bé yêu

Chưa lạnh này không! Con xem kia, ta lại đang ở rồi, con bé yêu thương con như vậy không lý nào lại không nói cho con biết.

Nhưng có những điều mà ngay cả Inari cũng không hiểu hết về sức mạnh của mình, ta cũng có hai năng lực đó như con bé. Lẽ dĩ nhiên con bé còn mạnh hơn ta về mặt này, tuy vậy sức mạnh càng lớn thì cái giá phải trả cũng rất đắt. Khi con bé đến Ai Cập tìm ta, ta đã vô cùng sợ hãi, quãng sáng chói lòa tỏa ra con bé càng rực rỡ bao nhiêu. . . thì ta lại lo sợ bấy nhiêu.

Đối với những kẻ như chúng ta, việc đi ngược lại với tạo hóa, nhìn thấu tương lai và kéo người chết về với sự sống đã là một chuyện nguy hiểm. Chắc chắn sẽ phải trả giá đúng với những gì chúng ta đã làm, quãng hào quang quanh người càng phát sáng, chứng tỏ thời gian sự sống của kẻ đó càng bị rút cạn nhanh hơn bao giờ hết,

Theo ta được biết, Inari được mệnh danh là nữ thần ánh sáng Cahya, việc con phải làm chính là ngăn con bé sử dụng "chữa lành" vào mỗi ngày trăng tròn hàng tháng. Con cũng là một pháp sư, ta tin nếu con thực sự muốn thì cho dù Inari có kiên quyết đến đâu, con bé cũng sẽ phải đầu hàng. Bao nhiêu năm qua con đã để mặc cho nó phung phí từng hơi thở quý giá như vậy là đủ rồi.

Ta sống đủ lâu để tìm ra cách tự kéo dài tuổi thọ bị bào mòn của mình, một là thông qua việc chữa lành, ta có thể mang đến mạng sống cho ai đó nhưng cũng có thể lấy sự sống ấy đi một cách dễ dàng. Lấy mạng sống của kẻ khác để bù vào khoảng thời gian bị mất của bản thân, có lẽ là một việc hết sức tàn nhẫn. Nhưng nếu lợi dụng đúng mục đích của khả năng này, Inari sẽ chỉ lấy mạng những kẻ đáng phải chết mà thôi, như những tên tử tù hay tướng cướp chẳng hạn. . .

May mắn thay trước khi con bé đến Ai Cập, nó đã thiêu chết một toán cướp sa mạc, chính việc đó đã bù đắp phần nào sức khỏe của con bé. Việc này ngay cả Inari cũng không biết, sự sống thông qua ngọn lửa Inari tạo ra, bị đốt cháy đến tận cùng, thiêu hủy những thứ không sạch sẽ trả lại sự tinh khiết vốn có. Inari lại vô tình hấp thụ sự thuần khiết ấy, thế vào những chỗ bị bào mòn, đó là lần đầu tiên con bé giết người.

Chỉ vì toán

cướp đã sát hại cả đoàn thương buôn hộ tống con bé đến Ai Cập, sự thù hận đã thúc đẩy con bé dẫn đến quyết định trên. Vì thế con đừng trách Inari! Nếu con là nó, chắc là con cũng sẽ hành xử như vậy, nhưng theo cách của con, áp giải chúng về và xử tử hình công khai. Inari thì làm theo cách của mình: để chúng nằm trải nỗi đau đớn bị giày vò đến chết.

Cách thứ hai, ít tàn nhẫn hơn cách ở trên rất nhiều, chính là phong ấn năng lực của con bé lại, không sử dụng sẽ

không phải trả giá. Nếu như phong ấn sức mạnh lại rồi, thì ngay cả ma pháp bình thường như điều khiển lửa con bé cũng sẽ không thể dùng được nữa. Ta đang lo lắng liệu con bé có chấp nhận để cho sức mạnh bản thân bị phong ấn hay không? Những điều cần nói ta đã nói hết, việc còn lại ta trông cậy vào con, vì ta biết nhất định nhất định con sẽ có cách thuyết phục con bé.

Về riêng phần con, Kail, mỗi quyết định trong việc làm của con đều cần phải thận trọng, ta không lo lắng cho con nhiều như Inari, vì ta biết đứa cháu này của ta rất giống Hinti. Đứa con gái khôn ngoan, hiểu biết và vô cùng khéo léo luôn khiến ta tự hào nhất, con trai của Hinti chắc chắn cũng giống như mẫu thân của nó, sẽ luôn làm Nerasofiti tự hào nhất.

Chào con, Kail, yêu con rất nhiều và hy vọng một ngày nào đó chúng ta sẽ được gặp nhau.

□□□□□□□□

Nerasofiti.”

“Trong hai cách ở trên em nghĩ chắc anh cũng thấy Inari sẽ không chấp nhận bất kỳ phương án nào cả, có phải vậy hay không?” Zannanza gấp lá thư lại trả nó cho Kail, anh nhận lấy lá thư từ tay em trai mình. Hàng chân mày khẽ cau lại, nếu bất Inari lấy đi mạng sống của kẻ khác để kéo dài sự sống cho chính bản thân mình, thì chắc chắn nàng sẽ không đồng ý. Ma pháp đã gắn liền là một phần của chính cô bé, nàng cũng sẽ không dễ dàng mà từ bỏ sức mạnh ấy đâu.

Nhưng trong tình huống hiện tại để nàng được sống tiếp thì cách lựa chọn đơn giản nhất chính là phong ấn sức

mạnh của Inari. “Không ấn sức mạnh của Inari, nếu em thuyết phục không được, . . chính tay ta sẽ tự mình khuất phục cô bé.” Trong mắt Kail lóe lên tia sáng kỳ lạ, anh siết chặt bàn tay mình lại, dù có thể nào. . . dù cho nàng có ghét anh ra sao. . . nhất định anh phải để nàng tiếp tục sống.

“Inari sẽ không hận anh đâu, em tin chắc là như vậy, cô bé rất hiểu chuyện, trước tiên hãy để em thử nói chuyện trước đã, em nghĩ sẽ được thôi.” Lannanza nhìn cảm xúc thay đổi liên tục trên mặt Kail, anh cũng phần nào đoán ra được những suy nghĩ trong lòng anh ấy. Inari. . . thật sự em rất quan trọng đối với hoàng huynh. . . con tim anh khẽ thất lại, chôn vùi thứ tình cảm kia xuống tận đáy lòng mình. . .

Ilvani đang sắp xếp lại các văn kiện trên bàn, thì bỗng nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, anh xoay người lại, người đang gõ cửa lại là Inari. Anh đặt chồng văn kiện sang một bên, nhìn về phía nàng: “Công chúa, người có gì thắc mắc cho bài học ban sáng sao?”

Inari bước lại gần chỗ anh, khẽ nhắc một trong số những công văn trên bàn xuống: “Ilvani, trực giác của em đang muốn hỏi, anh muốn làm gì vậy?”, nàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh không chút sợ hãi. Ilvani không chỉ là một thuộc hạ trung thành, một vị quân sư tài giỏi, mà anh còn là người bạn thân thiết lớn lên bên Kail, và quan trọng nhất Ilvani chính là anh họ của hai người. Những mối quan hệ rắc rối này gắn chặt với nhau gần như không thể tách rời được, vì đã gắn bó quá sâu sắc, chỉ cần một ánh mắt là Inari đã có thể nhìn thấu anh đang nghĩ gì và ngược lại.

“Người có viết lá thư người mang về từ Ai Cập, có nội dung như thế nào không?” Ilvani tiếp tục công việc đang dang dở, phân loại các thư giấy tờ. Nàng lắc đầu không biết, nhưng lá thư ấy thì có liên quan gì đến Inari, anh liếc mắt nhìn thấy cái lắc đầu của nàng. Sắc mặt không hề thay đổi, anh nói cho nàng nghe tất cả, đến cuối cùng khi mà câu chuyện đã hết và khuôn mặt của Inari đã trở nên xanh xao.

Anh mới bước lại đối mặt với nàng, nâng khuôn mặt của nàng lên: “Inari, người không chỉ là công chúa của Hittite, mà còn là người con gái duy nhất ta muốn nhìn thấy trong vai trò chính phi của điện hạ Kail, những kỳ vọng ta đặt vào người rất lớn. Có thể hiện tại giờ người chưa hiểu rõ được trách nhiệm và vai trò của mình đối với đất nước này, nhưng ta tin chắc giữa hai sự lựa chọn đó, người sẽ chọn giải pháp tốt nhất cho tất cả.”

Inari hoàn hồn lại, nàng quay mặt đi tránh né làn tay của Ilvani, đôi môi dưới bị cắn đến mức bật máu, nàng khẽ cúi đầu: “Ilvani, anh có bao giờ nghĩ đến việc em muốn gì không?” Câu hỏi của nàng làm anh khựng lại, anh khó hiểu nhìn nàng, chỉ có thể thấy được bờ vai nhỏ bé của nàng đang khẽ rung lên từng đợt: “Inari. . .!?”

Nàng ngẩng mặt lên, cái nhìn đáng sợ đến mức dường như anh không dám nhìn thẳng vào nàng: “Anh luôn đặt lợi ích của hoàng huynh lên hàng đầu, em biết lý do anh làm vậy, anh không hề sai. Nhưng mà, Ilvani, anh cũng là anh trai của em kia mà, tại sao anh luôn cứ muốn gán ghép vị trí chính phi của Kail cho em. Em không cần vị trí đó, thứ em cần là những điều giản dị hơn nhiều. Ilvani. . .”

như em cần từ những điều quan trọng như vậy, Olvani. . .

Nói đến đây, bỗng nhiên từng hàng nước mắt lăn dài trên đôi gò má của nàng, chúng trào ra từ đôi mắt xanh biếc, đọng đầy những sự đau thương. . . “Anh biết em sử dụng năng lực chữa lành vào mỗi đêm trăng tròn hàng tháng, anh biết mục đích em làm vậy chỉ để cứu những người ngoài kia khỏi cái chết. Nhưng tại sao bây giờ em lại được xưng tụng là nữ thần ánh sáng Cahya? Cũng phải nhờ vào công lao của anh, Olvani, tạo dựng danh tiếng cho Kail trong lòng dân chúng, thật sự không dễ dàng chút nào phải không?”

“Bây giờ anh còn muốn em lấy đi tính mạng của người khác chỉ để kéo dài sự sống cho chính mình, để em có thể tiếp tục sử dụng ma pháp kỳ diệu ấy giúp đỡ Kail trong mọi việc. Đó mới là sự lựa chọn tốt cho tất cả như anh đã nói! Em biết chứ, em biết anh đã dành hết tâm huyết cả đời để phục vụ Kail, lý tưởng về giấc mơ xây dựng một đế quốc hùng mạnh không còn sự bất công kia là điều mà anh và Kail luôn ấp ủ. Nhưng mà. . . em xin anh. . . hãy dừng lại đi. . . làm ơn. . . em không muốn trở thành thứ công cụ bị người khác điều khiển. . . anh cũng là anh trai của em kia mà Olvani. . .”

Lần đầu tiên Inari khóc trước mặt anh như vậy và cũng là lần đầu tiên nàng cầu xin anh dừng lại. Inari bước ra khỏi căn phòng mà không hề quay đầu lại, để mặc cho Olvani chết lặng chỗ đó. Bàn tay của anh siết thật chặt, nàng có biết. . . mỗi khi nàng trốn khỏi phủ để đến thần điện, anh đã luôn theo dõi nàng từ xa hay không. . . mỗi lần nàng sử dụng năng lực đó. . . anh lại nơm nớp lo sợ nàng sẽ không chịu được. . . Anh chưa từng cố ngăn nàng ư? Ngay cả điên hờ còn không thuyết phục được nàng, thì

làm sao anh lại có thể làm được đây.

Phải! Chính anh đã lợi dụng điều này để gán cho nàng danh hiệu nữ thần Cahya, cũng như đồng thời tuyên bố cho mọi người biết, ở bên Kail có sự trợ giúp của một vị thần. Giấc mơ về đế quốc ấy chính là lý tưởng sống còn của anh, . . . nhưng mà . . . điều anh luôn tâm niệm trong lòng. . . nhất định phải mang đến những thứ tốt đẹp nhất trao vào tay nàng. Như vị trí chính phi của điện hạ, sẽ là chỗ ngồi xứng đáng để nàng phát huy hết những gì mình đã có.

Có lẽ nàng không hề biết, năm nàng sáu tuổi, tham gia trong chuyến đi săn hoàng gia mùa hè năm đó. Cô bé con chưa thể cưỡi ngựa vững, bị bắt ở lại lán trại với nhũ mẫu của mình, nàng buồn bã ngồi thu mình trong góc. Chính anh đã bế nàng trên tay, len lén đưa nàng ra khỏi khu lều, dẫn nàng đi dạo dọc bờ rừng phía đông. Khi ấy, có một chú thỏ vô tình nhảy qua trước mặt nàng, cô bé con thích thú nhấc tà váy đuổi theo sau. Chỉ có điều bị anh nhanh tay giữ lại, vẻ mặt thất vọng của nàng lúc đó làm anh không thể giữ bộ mặt lạnh lùng được nữa.

Anh lặng lẽ đưa nàng về lán trại giao cho nhũ mẫu, rồi một mình tiến vào cánh rừng lúc này, trên tay mang theo chiếc bẫy thú. Nàng có thể bị thương nếu đuổi theo con thỏ ấy, vậy thì anh sẽ bắt nó về cho nàng là được. Với một tên thư sinh chỉ quen cầm bút đến cả trói gà cũng không chặt như anh, việc săn bắt một con vật có lẽ là quá sức. Nhưng đến cuối cùng anh vẫn bắt được, cầm con thỏ trong tay anh mỉm cười, lau vội những vệt đất bám bẩn trên người, anh cũng nhanh chân trở về khu trại.

Vừa ra khỏi lều rừng, anh đã trông thấy nàng và Tito đang chơi đùa trên bãi cỏ trước khu trại, xung quanh nàng nhũ mẫu và các nữ hầu đang đứng trông nom. Anh vui vẻ xách chiếc lồng đựng con thỏ đi về phía ấy, nhưng chưa đi được bao xa, thì vó ngựa đã vang lên dồn dập, đoàn đi săn của quốc vương đã trở về. Điện hạ Kail và hoàng tử Zannanza mặc kệ tất cả, phóng ngựa bay đến chỗ nàng, họ nhảy xuống đất cùng lúc, hào hứng đưa cho Inari món quà từ chuyến đi săn.

Những con thỏ trắng muốt xinh đẹp không có đến một vết bẩn nào trên người, đang ngoan ngoãn gặm cỏ rột trong chiếc lồng nhỏ. Inari đón lấy chiếc lồng thỏ, tiếng cười vui vẻ ngân nga vang vọng trong không gian rộng lớn.

Ilvani cúi đầu nhìn con thỏ trên tay mình, chỉ là một con thỏ hoang dại với bộ lông xám ngắt tẻ nhạt, còn lắm đầy bùn đất. . . Anh mỉm cười chua chát. . . từ từ mở chiếc lồng thả con thỏ đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Thỏa thuận (3)

Chương 20: Thỏa thuận (3)

Author: Mai Tuyết Vân

Inari bước đi rất nhanh gần như đã chuyển thành chạy, nàng làm sao thể này, chính bản thân nàng cũng không hiểu tại sao mình lại khóc? Mọi việc Ilvani làm nàng đã biết từ lâu, không phải im lặng cũng là một sự đồng thuận ư? Vậy thì. . . tại sao hôm nay nàng lại khóc? Cảm xúc của nàng cứ lên xuống bất chợt đến cả nàng cũng không thể kiểm soát được mình.

Inari băng qua hành lang ngoài trời, chạy ngang qua chỗ Tito đang đứng, khiến cậu bé tròn mắt nhìn theo bóng lưng của nàng: "Công chúa?!" Tại sao lại nói những lời ích kỷ ấy, làm tổn thương đến Ilvani,

mục đích của việc nàng đến gặp anh đầu phải thế này. . . Nàng đã làm những gì vậy? Inari nhần mặt lại, không thêm để ý trước mặt là ai, cứ chạy thực mạng về phía ấy.

Đúng lúc này, Zannanza và Kail cũng đã trở về phủ, vừa đặt chân qua cổng đã nghe thấy tiếng kêu thảng thốt của Tito. Sau đó lại kinh ngạc đưa mắt nhìn bóng dáng nhỏ bé kia lao vút về phía họ, vẫn là Zannanza phản ứng nhanh hơn, anh khẽ lách người tránh cú va chạm rồi đưa tay ra bắt lấy thắt lưng của nàng: "Inari, đã dặn em bao nhiêu lần đừng có chạy rồi mà."

Inari vùng vẫy khó chịu muốn thoát ra khỏi vòng tay ấy, nàng gần như phải hét lên: "Buông em ra, Zannanza!!!" Kail cau mày lại, nhìn biểu hiện của Inari, sau đó anh đặt bàn tay lên đầu nàng, nhẹ nhàng xoa dịu thứ cảm xúc điên cuồng trong nàng: "Inari, Inari, Inari. . ." Có chuyện gì lại khiến nàng như vậy, và rồi cơ thể Inari chợt mềm ra, sự xoa dịu của anh đã có tác dụng. Inari xụi lơ như một con mèo rụng lông, nàng vui đầu mình vào lòng Zannanza, và để mặc cho Kail xoa đầu mình.

Zannanza nhìn hoàng huynh của mình, Kail gật đầu với anh, lúc này anh mới nhắc bóng cả người Inari lên tay rồi nói: "Đi nào nếu em đã khó chịu như vậy, chúng ta hãy ra ngoài một chút, lâu rồi anh chưa em đi cưỡi ngựa đúng không?" Sau đó anh xoay người bế nàng ra khỏi phủ, Kail ra hiệu cho Tito, cậu bé lập tức theo sau hai người họ, còn Kail thì trở về phòng làm việc.

Ilvani đã đứng ngay tại cửa phòng cung kính cúi chào anh: "Mừng điện hạ trở về!", Kail cởi chiếc áo choàng ra rồi vắt lên thành ghế. Anh ngồi xuống ghế chống tay lên thành ghế rồi nâng cằm hỏi Ilvani: "Đừng để ta hỏi lý do tại sao Inari lại như vậy?" Ilvani khom người kể lại toàn bộ sự việc, một chữ cũng không thiếu, sau đó anh im lặng đón nhận cơn thịnh nộ của Kail.

Nhưng ngoài dự đoán của Ilvani, Kail vẫn giữ nguyên thái độ, một chút tức giận cũng không có.: "Ilvani, người đã làm rất tốt khi ở cương vị một quân sư của ta. . . nhưng không chỉ có thế người còn là một người anh trai của Inari. Cả hai vai trò này, người không bao giờ được phép quên dù chỉ là một giây một khắc. Thứ tốt nhất dành cho Inari, chính là điều nàng mong muốn, chứ không phải là điều người cảm thấy tốt nhất."

Một câu nói đã khiến Ilvani rõ ràng, không có gì có thể qua mắt được Kail, kể cả những suy nghĩ trong lòng anh. Nếu chủ nhân của anh không phải là người khiến anh cảm thấy mình thua kém, thì làm sao anh lại có thể tự nguyện quỳ dưới chân Kail mà phục tùng mọi mệnh lệnh được kia chứ. Anh nhắm mắt lại, khước miệng nở nụ cười bình thản, Ilvani quỳ xuống chân Kail, đáp lại lời anh: "Thần xin tuân lệnh." Đến cuối cùng anh vẫn không thể so sánh được với điện hạ, như chuyện con thỏ nhiều năm về trước. . . Inari, ta đã sai rồi. . .

Inari ngồi trên ngựa, phóng qua những gò đất cao ngất không bằng phẳng, thuần thục điều khiển dây cương theo ý mình muốn. Nàng hoàn toàn thả hồn vào những cơn gió tốc qua tai hất tung mái tóc của nàng, cảm giác này. . . thật dễ chịu. cứ như không còn bất kỳ việc gì phiền

muộn nữa. Đằng sau lưng của nàng, Zannanza và Tito lại thả ngựa đi rất chậm rãi, ánh mắt của họ chưa lần nào rời khỏi nàng.

Tito nghiêng đầu lo lắng hỏi Zannanza: "Hoàng tử. . . cứ để công chúa như vậy, liệu có ổn không?" Zannanza đưa tay lên ra hiệu cho Tito không cần lo lắng, rồi chỉ về phía nàng: "Nhìn xem, cách cô bé bắt con ngựa chạy theo mệnh lệnh của mình. Cứ như nó hoàn toàn bị khuất phục dưới sự điều khiển của Inari vậy, nó không cần biết trước mặt có nguy hiểm hay không. Chỉ cần Inari muốn, nó sẽ lao đến bất chấp mọi thứ, thực hiện ý định của cô bé. Đó chính là cách ta đã dạy Inari cưỡi ngựa, chẳng lẽ học trò của ta lại dễ dàng rời khỏi lưng ngựa như vậy sao? Không đâu Tito, cứ nhìn đi, còn rất nhiều thứ Inari có thể làm mà người chưa biết đâu."

Lời anh vừa dứt, thì Inari cũng đã ghì cương ngựa lại, nàng đứng trong ánh mặt trời chói lọi trên đỉnh đồi trước mặt. Zannanza thúc ngựa chạy đến bên nàng, đứng song song bên cạnh Inari, "Nhìn kìa, Hattusa rất đẹp phải không?" Inari chỉ tay về phía kinh thành Hattusa, vùng đất dài trải rộng trên mặt đất, ánh mặt trời như bao trùm lấy cả Hattusa. Lấp lánh nháy múa dát lên thành trì thứ ánh sáng màu vàng rực rỡ, cả dải đất phát sáng cả lên, chói lòa như mặt trời.

"Inari, chúng ta đến đây rồi, nghỉ một chút đã." Bức tranh tuyệt đẹp này anh rất muốn ngắm với nàng, nhưng anh còn có chuyện quan trọng hơn cần nói. Inari gật đầu với anh, nàng đưa tay lên sờ lấy cổ họng, có cảm giác hơi khát một chút. Khi hai người quay đầu ngựa lại, thì đã thấy Tito chuẩn bị xong xuôi cả rồi, dưới tán cây xòe rộng trên đỉnh đồi, nàng ngồi dựa vào gốc cây trên tấm thảm mềm được trải ra. Đưa tay đón lấy bình nước từ tay Tito, nàng uống từng ngụm nước lớn, sau khi thỏa mãn cơn khát, nàng mới buông bình nước xuống.

Zannanza ngồi cạnh nàng, anh cầm một chùm nho trên tay, ngắt từng quả nhỏ cho vào miệng, từ chỗ này họ vẫn có thể ngắm nhìn khung cảnh rực rỡ kia. Đột nhiên anh nói: "Em biết tuổi thọ của mình bị bào mòn vì hai năng lực "lời tiên tri" và "chữa lành", nhưng em có biết làm cách nào để ngăn chặn điều đó hay không?" Inari hơi sững lại rồi mỉm cười, giọng nói và thái độ của anh tự nhiên như thể đang hỏi nàng có muốn ăn gì hay không, chứ không phải đang hỏi đến chuyện sống chết của nàng.

không phải dạng này đến chuyện sống chết của nàng.

“Em cũng vừa mới biết thôi, không ngờ là ấy phải tốn công vẽ một đường vòng xa như vậy chỉ để em lựa chọn cách kéo dài tuổi thọ của mình. Chắc là ấy cũng đã phải đau đầu lắm vì tính ngang bướng và cố chấp của em.”

Inari cúi đầu nhìn chuỗi vòng ngọc trên tay mình, từng hạt châu màu xanh biếc lấp lánh dưới nắng, trước khi nàng rời khỏi Ai Cập, bà đã tự tay đeo nó cho nàng. Người bà này thật sự rất khổ tâm, tình thương dành cho hai người con nay trao hết lại cho nàng và Kail. Mặc dù ở xa nhưng nàng vẫn cảm nhận được hơi ấm của bà kề bên mình.

Zannanza quay lại nhìn nàng, chỉ thấy nàng cúi đầu im lặng, anh biết nếu nàng đã hiểu mọi việc vậy thì nàng cũng đã có quyết định cho riêng mình. “Zannanza, em không thể vì muốn kéo dài mạng sống mà tước đoạt mạng sống của người khác. Thế nên chỉ còn cách phong ấn sức mạnh, nhưng mà. . . nếu em không muốn thì sao?” Nàng ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh, đôi mắt trong veo phản chiếu hình ảnh của anh bên trong đó.

Anh đưa tay lên khẽ vuốt hàng mi dày của nàng, “Em đang lo sợ cho ta phải không?” Dưới bàn tay của anh, hàng mi khẽ rung động, vậy là anh đã đoán đúng, nàng đang lo cho anh. Còn nhớ lần đầu tiên anh bị thương trong một trận đấu kiếm, có lẽ đó cũng là lần đầu tiên anh thấy nàng hoảng sợ như vậy. Lần đó chính là lần đầu tiên nàng sử dụng đến năng lực chữa lành của mình, bàn tay bé nhỏ của nàng run rẩy chạm vào vết thương trên người anh, rồi một quang sáng tỏa ra từ bàn tay của nàng.

Miệng vết thương khép lại và máu ngừng chảy, ngay cả sẹo cũna không để lại cứ như anh chưa hề bị thương. Sau

này khi anh hỏi nàng đã nghĩ gì khi vô tình bộc phát loại sức mạnh ấy, nàng đã trả lời anh rằng: “Vì em không thể chịu được cảnh nhìn thấy anh bị thương, Zannanza.”. Cô bé này chỉ vì anh mà đã bộc phát thứ sức mạnh kia, vừa kỳ diệu vừa đáng sợ.

“Anh sẽ không lao giờ để mình bị thương nữa, anh hứa với em trên danh dự của một chiến binh Hittite. Vì thế, Inari, hãy phong ấn sức mạnh lại đi.” Nghe được câu nói của anh, Inari vươn cả hai cánh tay ôm chầm lấy anh, chặt đến nỗi như muốn hòa làm một với Zannanza. “Anh nhất định không được để mình bị thương nữa. Nếu anh lại bị thương, cho dù em có phá vỡ kết giới phong ấn, em sẽ lại sử dụng sức mạnh để bằng mọi giá. Anh biết không. . . em luôn muốn nhìn thấy anh khỏe mạnh, cho nên tuyệt đối phải giữ lời anh đã hứa.”

Zannanza kinh ngạc trước câu trả lời của nàng, nếu anh bị thương . . . thì dù nàng có phải đánh đổi bằng mọi giá. . . cũng phải cứu anh trở về. Inari. . . Bàn tay anh không từ chối được, đưa lên ôm chặt lấy Inari vào lòng, tại sao anh cứ luôn cảm thấy mình mắc nợ nàng? Kiếp trước anh đã mắc nợ nàng phải không? Cho nên kiếp này anh và nàng mới như thế này, rõ ràng anh yêu nàng nhưng lại không dám thừa nhận.

Inari, em đừng hành xử như thế ta chính là người em yêu mến nhất được không? Nếu em cứ tiếp tục làm vậy, ta sợ rằng mình sẽ ngộ nhận mất. . . đến lúc đó ta sẽ lại bị tình cảm lấn áp lý trí. Vì thế xin em đừng như thế này nữa, Inari. . . Tiếng lòng của Zannanza thổn thức, hàng chân mày của anh cau chặt lại, vòng tay chưa từng buông lỏng dù chỉ một khắc.

Khi mặt trời khuất dạng về phía Tây, cũng là lúc ba người bọn họ trở về phi tam hoàng tì, Kail đã chờ họ về rồi rất lâu rồi. Anh vừa nhìn thấy vẻ mặt của Zannanza thì ngay lập tức đã biết được Inari đồng ý phong ấn sức mạnh, Inari bước đến trước mặt Olvani, nàng nhìn thẳng vào mắt anh khẽ nói: “Em xin lỗi, Olvani, cả những lời em đã và cả quyết định của em hiện tại, em không thể tàn nhẫn như vậy, thế nên. . .”

Nàng còn chưa kịp nói hết câu thì Olvani đã mỉm cười đáp lại lời nàng: “Công chúa, người không cần phải xin lỗi đâu, hãy cứ làm theo những gì trái tim người nói. Từ khi người còn là một cô bé, đến cả một việc nhỏ nhất, thần cũng chưa bao giờ thực hiện trái ý người mà.” Inari nhìn thấy sự thấu hiểu trong đôi mắt của anh, nàng thở phào nhẹ nhõm sau đó thì thầm: “Cảm ơn anh, Olvani.”. Đáp lại nàng, Olvani chỉ khom lưng trước mặt nàng, một hành động thể hiện sự phục tùng chúi nhận, như cái cách anh đã cung kính trước Kail.

Inari hít một hơi thật sâu, nàng xoay người lại nói với Kail: “Em sẵn sàng rồi!” Kail gật đầu với nàng, rồi bước đến nắm lấy tay của nàng. Họ đi đến thần điện, nơi Kail sẽ tự tay đặt phong ấn lên người nàng, trong gian thờ nữ thần ánh sáng Cahya, chỉ có Kail và Inari. Cả Olvani, Tito, Zannanza đều không được phép vào đây, vì nếu phép thuật bị gián đoạn mà thất bại thì sẽ gây nguy hiểm cho cả người thực hiện lẫn người được thực hiện.

Inari bước xuống hồ nước bên trong thần điện, để mặc cho nước thấm đẫm y phục của mình, Kail ngồi sát bên mép hồ, cởi bỏ áo choàng vứt sang một bên. Lúc này

nàng đã hoàn toàn ở dưới nước, thả lỏng cơ thể để bản thân nổi lên mặt nước một cách tự nhiên, rồi nàng nhắm mắt lại, mái tóc trôi nổi lỏng lẻo tự do trong nước. Kail đưa tay ra đặt lên đầu nàng, lời thần chú từ miệng anh thoát ra, kèm với sức mạnh của ma pháp cuộn cuộn dâng trào, tràn vào cơ thể Inari, gào thét điên cuồng muốn không chế ma pháp của nàng.

Có đấu tranh, có dằn vặt, có sự miễn cưỡng khiến nàng cau mày lại vì những tiếng gào thét ấy, mặt nước bắt đầu rung động mãnh liệt. Thần chú vẫn không ngừng được đọc, ma pháp của Kail từ từ len lỏi vào trung tâm sức mạnh của Inari, từng lớp từng lớp một trôi chạt nó lại. Sức mạnh trong nàng đau đớn, nó không muốn bị giam cầm, nó gào thét cầu xin nàng đừng bắt nó khuất phục sức mạnh của Kail. Nó muốn chống lại ma pháp đang trôi chạt mình kia, nhưng nàng lại phớt lờ yêu cầu của nó, nàng không muốn nó làm Kail bị thương.

Ngọn lửa trong nàng tức giận, nó phản lại nàng, muốn thiêu cháy chính linh hồn chủ nhân của nó, Kail phát hiện ra sự rung động trong cảm xúc của Inari. Anh thấy được giao động của sức mạnh bên trong của nàng, ma pháp trong tay anh lại cuộn dâng lên lần nữa, lần này nhiều hơn lần trước, ào ạt như thác lũ quay cuồng. Inari làm sao có thể bị chính sức mạnh của mình không chế được, nàng bình thần chờ nó đến rồi giải phóng phần năng lượng phép thuật bên trong chiếc vòng tay của Nerasofiti đeo cho nàng.

Inari đè bẹp nó xuống trời nó cố định một chỗ, để ma pháp của Kail dễ dàng gồng luộc lên nó, khóa nó vào một cái lồng vô hình. Sự tranh đấu cuối cùng dường như nổ ra

ngay lúc này, sức mạnh của Kail tràn ngập trong nàng, đôi đầu trực tiếp để phong ấn. Hai luồng sức mạnh va chạm vào nhau, khiến Inari cảm thấy như bản thân mình sắp nổ tung vậy, nàng mở bừng mắt hét lên một tiếng đau đớn: “A A A A A A A!” Tiếng hét của nàng vang vọng khắp thân điện, lọt cả vào tai ba người đứng ngoài kia.

Từng giọt mồ hôi lăn dài trên trán của Kail, anh dồn sức lần cuối cùng, khóa chặt sức mạnh của Inari lại. Cùng lúc anh rời tay khỏi đầu nàng, Inari gần như đã vượt quá sức chịu đựng của bản thân, sau tiếng hét kia, nàng ngất lịm đi trong vô thức. Kail vội vàng muốn bế nàng lên khỏi mặt nước, nhưng trước khi anh chạm vào nàng, thì có một quang sáng đã bao trùm lấy Inari, ánh sáng màu trắng dịu dàng cuốn nàng vào trong.

Cứ như sợ làm nàng đau vậy, thứ ánh sáng huyền ảo mềm mại ấy chạy dọc khắp thân thể Inari, biến đổi cơ thể của nàng, đến khi ánh sáng lướt qua mái tóc trắng như mây trời kia. . . nó càng đi đến đâu, màu trắng tinh khiết của tóc mất dần đi, chỉ để lại một màu đen óng ánh. Cuối cùng, khi ánh sáng ấy biến mất hoàn toàn, thì cũng là lúc màu tóc của Inari trở thành màu đen tuyền. Kail nhắc nàng lên khỏi mặt nước, bọc nàng trong chiếc áo choàng của mình, cơ thể Inari rất nhẹ tựa như không khí vậy.

Anh đau lòng nhìn khuôn mặt trắng bệch của nàng, phong ấn sức mạnh nói thì là cách đơn giản nhất, nhưng lại là cách khó khăn nhất. Ngay cả mái tóc đặc trưng cho sức mạnh của nàng cũng bị phong ấn lại, biến thành màu đen tuyền như màn đêm. Chấn chấn khi tỉnh lại nàng sẽ mất một thời gian mới thích ứng được với những điều mới mẻ này, nhưng không sao cả. Anh nhất định sẽ ở bên.

mà này, nhưng không sao cả. . . như như định sẽ ở bên cạnh nàng.

Kail lướt ra khỏi thân điện, kể Inari ướt sũng nước trên tay, cả ba người họ đều kinh ngạc khi nhìn thấy nàng. Sự biến đổi đã hoàn tất, bất chợt Inari mở mắt ra, vẫn màu mắt xanh biếc trong vắt ấy, nàng khẽ mỉm cười yếu ớt: “Chào mọi người, em về rồi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thay đổi (1)

Chương 21: Thay đổi (1).

Author: Mai Tuyết Vân

Inari ngồi trên bệ cửa sổ quen thuộc, ánh mắt của nàng dõi ra sao gần như vô định không tập trung vào bất kỳ điểm nào. Mái tóc đen lả lẫm xõa dài sau lưng, vẫn bồng bênh như trước, chỉ mất đi chút màu sắc vốn có. Inari co đôi chân lại, vòng tay ôm lấy nó, rồi vùi khuôn mặt nhỏ của mình vào trong. Như muốn cuộn tròn người càng nhỏ càng tốt, giấu đi cảm xúc thật của mình.

Tito bước vào trong phòng, cậu nhìn thấy nàng như vậy, trái tim của Tito khẽ co thắt lại. Cậu bước về phía nàng, trèo lên thành cửa sổ, ngồi đối diện với nàng, sau đó nhẹ nhàng dang rộng đôi tay ôm cả người Inari vào lòng: “Inari, màu tóc này cũng rất đẹp mà, cho dù không còn màu trắng như ngày trước. Nhưng người lúc nào cũng xinh đẹp nhất, vì thế người đừng buồn nữa.”

Bờ vai Inari khẽ run run, sau đó nàng ngẩng mặt lên nhìn cậu, trong đôi mắt của nàng cứ như bị phủ một lớp sương mù. Tito hoảng hốt, nàng khóc sao? Trong khi cậu lúng túng không biết nên làm thế nào thì bỗng nhiên, Inari . . . ngáp dài một hơi, “Tito, tôi đang buồn ngủ mà?” Nàng khó hiểu nhìn cậu, nàng buồn ngủ thì có liên quan gì đến màu tóc ở đây? Tito lại càng ngượng ngùng hơn nữa, nhận ra mình đang ôm Inari trong tay, cậu vội vàng buông cô bé ra.

Inari ở ngay trước mặt cậu, đến cả hơi thở cũng rất sát chỉ cần nhúc nhích sẽ ngay lập tức chạm phải nàng. Nàng nghiêng đầu quan sát Tito, cậu ấy làm sao vậy, chẳng lẽ lại lo lắng sợ rằng nàng không thích ứng được với sự thay đổi này sao. Khi đã hiểu ra tất cả, Inari mỉm cười ngọt ngào, nàng di chuyển thân người đến phía trước, áp khuôn mặt mình vào khuôn mặt cậu, lời nói nhẹ như hơi thở: “Cậu thật đáng yêu Tito.”

“RẦM!” Nàng vừa mới nói dứt lời, thì cả nàng và Tito đều đã rơi xuống đất, khi nàng càng tiến đến gần, Tito lại càng lùi ra sau đến khi không còn chỗ để lùi nữa, thì cậu bé lại lách người tránh đi. Không ngờ mất đà ngã nhào xuống đất, còn kéo cả Inari theo cùng, Inari nằm trên người Tito, bỗng nhiên tiếng cười của nàng vang lên khúc khích.

Tito ngay cả đến thở mạnh cũng không dám, chỉ có thể nằm yên chờ nàng ngồi dậy, Inari lăn từ trên người Tito xuống, vẫn chưa hề có dấu hiệu ngưng cười. Mái tóc không được buộc tung bay theo từng chuyển động của nàng, phủ dài xuống cả mắt cá chân. Inari ngồi dậy, cười đến nỗi chảy cả nước mắt ra, nàng vừa đưa tay ôm bụng, vừa dùng tay còn lại lau nước mắt nơi khóe mi.

Sau khi bình ổn được hơi thở, rốt cuộc Inari cũng ngưng cười, nàng ngồi bệt trên đất, đưa ánh mắt phóng ra xa bên ngoài khung cửa: “Tito!” Tito ngồi dậy bên cạnh nàng, khuôn mặt cậu đỏ hơn cả trái cà chua đang chín, nghe tiếng nàng gọi, cậu vội vàng trả lời nàng: “Tôi đây, thưa công chúa.” Khóe miệng của nàng khẽ nhếch lên thành một nụ cười tuyệt đẹp, nàng thu ánh mắt về rồi nhắm mắt lại: “Tito, tôi và cậu lớn lên bên nhau cũng đã mười năm rồi nhỉ?”

“Công chúa?!?”Tito hơi bất ngờ khi nghe nàng nói điều đó, cậu chỉ biết gọi nàng bằng sự ngạc nhiên. Inari xoay người lại, nàng vẫn nhìn cậu bằng đôi mắt như ngày nào: “Tôi biết lý do tại sao gia tộc Hatti lại gửi người thừa kế duy nhất của họ đến bên Kail, như một lời hứa đảm bảo sự vâng phục của gia tộc dành cho Kail. Nhưng mà cậu cũng biết rõ, anh ấy và cả tôi chưa bao giờ xem cậu là con tin hay như một người hầu. Cậu

trong mắt tôi luôn là người bạn quan trọng nhất, sẵn sàng làm mọi việc để bảo vệ cho tôi.”

“Mỗi người đều có một ước mơ cho riêng mình, tôi tin cậu cũng vậy, Tito, có thể nói cho tôi biết giấc mơ của cậu là gì hay không?” Inari dựa lưng vào tường, nhắc lấy chiếc gối bên cạnh rồi ôm vào người, ánh mắt chưa giây phút nào rời khỏi cậu. Tito sửa lại tư thế ngồi, rồi từ tốn trả lời nàng: “Ước mơ của tôi ư? Ước mơ của tôi chính là có thể phục vụ người cho đến hơi thở cuối cùng, thưa công chúa của tôi.”

Nghe xong câu trả lời của cậu, Inari lắc đầu không hài lòng, nàng nhóm người lên kéo cả cậu cùng đứng dậy, nàng chống hai tay lên kệ cửa sổ, đón những cơn gió mát lành thổi đến. Ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời xanh thẳm

“Vậy cậu nghĩ những năm qua anh Dlvani đang dạy cậu những gì vậy hả? Không phải những thứ cậu cần để trở thành một người có thể đứng đầu cả một gia tộc sao?”

Sự ngạc nhiên trôi dạt trong đáy mắt của Tito, cậu áp úng khó khăn lắm mới thốt ra được rằng: “Công chúa, những bài giảng đó không phải là dành cho người sao?”.

Dnari vẫn tiếp tục tăng thêm sức lực ở tay, “Cậu nghĩ một mình tôi cần biết nhiều thứ đến thế à? Tôi chỉ là một công chúa, không phải kẻ thừa kế ngôi vị hay quản lý cả một gia tộc, cậu nghĩ là Dlvani sẽ chịu để cậu ngồi cạnh tôi chỉ để học những thứ vô ích sao?”

Đến khi hai bên má của Tito đã đỏ bừng, nàng mới chịu buông tay ra, “Cậu bạn ngốc nghếch, cậu là con trai duy nhất trong gia đình, ít nhất cũng phải cố gắng để san sẻ bớt gánh nặng cho các chị của cậu chứ. Dlo chỉ là những cô gái yếu đuối cậu nữ tòng nhìn thấy họ vất vả gánh vác thứ trách nhiệm nặng nề mà đáng lẽ ra cậu phải thực hiện chưa.”

Tito xoa xoa hai bờ má của mình, vẻ mặt hối lỗi hiện lên rất rõ ràng, “Tôi biết thật ra mình cần phải ước mơ những gì rồi, công chúa.” Nàng mỉm cười với cậu: “Hiểu được là tốt rồi, nhưng mà Tito, cậu tết tóc giúp tôi với, chỉ có cậu tết thì tóc mới gọn gàng được.” Dnari đưa tay nắm lấy một lọn tóc của mình, ánh mắt của nàng dường như đang muốn nói thật không thể tin được. Trước đây mái tóc của nàng chỉ dài đến thắt lưng, sau khi trải qua phong ấn nó lại dài đến tận mắt cá chân, khiến nàng rất khó khăn trong việc giải quyết nó.

Tito vui vẻ gật đầu, cậu mau chóng ấn nàng ngồi xuống rồi múa chiếc lược trên tay.

“Điện hạ, những chuyện như vậy liệu có nên để cho công chúa biết không?” Kikkuri cúi người hỏi, Kail phát tay với anh, “Nhất định không được để Inari biết.” Ilvani cũng tán đồng quan điểm với anh, để nàng biết cũng chẳng giúp ích được gì, chỉ khiến nàng cảm thấy mệt mỏi thêm.

Kikkuri vâng lệnh, việc mà các anh muốn giấu Inari chính là lời đồn đạo gần đây nổi lên khắp thành Hattusa, công chúa Inari bị nữ thần ánh sáng Cahya vút bỏ, mất hết thần lực, đến cả đêm trăng tròn nữ thần cũng không còn xuất hiện nữa. Inari đang bị nữ thần trừng phạt, nàng sẽ mang sự nguyên rủa của nữ thần trút lên người dân thành Hattusa. Công chúa là một điềm xấu, một tai họa không thể lường trước được.

Kail nhăn mặt lại khi nghe những lời đồn đoán ấy, miệng lưỡi người đời thật cay nghiệt, con người cũng thật tham lam, họ không hề nhớ đến những lúc họ sắp chết ai đã cứu họ về. Họ chỉ biết hiện tại không còn ai đến cứu mỗi khi họ kêu cầu nữa, rồi quy hết trách nhiệm lên người một cô bé chỉ mới mười hạ tuổi. Ké có thể hiểu rõ lòng ích kỷ của con người và lợi dụng nó một cách thành thạo nhất, còn ai khác ngoài vương phi Nakia.

Vậy là bà ta đã biết được Inari bị Kail phong ấn sức mạnh, vì muốn hạ bệ danh tiếng của Kail, bà ta không hề bỏ qua bất kỳ cơ hội nào. Ké cả việc làm tổn thương đến những người không liên quan như Inari. Sự kính ngưỡng của dân chúng dành cho nàng cũng ảnh hưởng không nhỏ đến sự yêu mến Kail trong lòng dân chúng. Inari tạm thời không thể sử dụng ma pháp là sự thật, nước đi này của bà ta quả thật rất thông minh.

Mai Tuyền Văn
điềnhanlequy.com

Zannanza tỉnh sau khi thuyết phục được nàng chịu phong ấn sức mạnh sẽ trở về vùng Kizzivatna, nhưng lại gặp đúng lúc tin đồn kia đang lan truyền. Anh quyết định ở lại Hattusa thêm một thời gian nữa, chờ cho đến khi mọi việc thực sự ổn thỏa mới thôi. Càng muốn bảo bọc Inari, bọn họ lại càng hạn chế số lần cho phép nàng bước chân ra khỏi phủ, thậm chí phong tỏa mọi tin tức xung quanh nàng.

Mai Tuyền Văn
điềnhanlequy.com

Duy chỉ có một việc họ không thể ngờ đến, có một con người gian xảo, ở phía bên kia bờ sông Nile, vẫn ngày đêm viết thư cho nàng, còn gửi kèm theo những mẫu lá ép khô nơi mình đang chân đóng quân. Hẳn không giống bọn họ, cách hãm hại về nàng chính là khiến nàng trở nên mạnh mẽ đến mức không ai dám chạm vào nàng, tin tức hãm nghe được từ Hattusa cũng theo những lá thư mà gửi đến nàng.

Mai Tuyền Văn
điềnhanlequy.com

Inari chơi đùa chiếc lá đỏ được ép khô trên tay, mùi nhựa thông còn rất mới phảng phất xung quanh nàng. Bên cạnh là lá thư của Ramses gửi đến đã được mở ra, nàng thì thầm trong hơi thở: “Cái tên chết tiệt, có cần mỗi khi dời nơi đóng quân lại phải gửi đến những thứ này cho ta hay không?” Nói thì nói vậy, nhưng Inari vẫn cẩn thận đặt chiếc lá đỏ vào trong một chiếc hòm nhỏ, bên trong đó chứa những tiểu bản thực vật ép khô. Chẳng mấy chốc những thứ nhỏ bé ấy đã lấp đầy cả chiếc hòm nhỏ, tất cả đều là của Ramses gửi đến cho nàng. . . dần dần cứ từng chút một xen chân vào cuộc sống bình lặng của Inari. . .

Chương 22: Thay đổi (2)

Chương 22: Thay đổi (2)

Author: Mai Tuyết Vân

"Zannanza, trong lúc ta vào hoàng cung gặp phụ vương, em tuyệt đối phải giữ chân Inari ở lại trong phủ." Kail vừa nhận lấy chiếc thắt lưng màu ngọc từ tay Kikkuri rồi quấn quanh hông mình, vừa dặn dò Zannanza ở trước mặt. Sự biến đổi về ngoại hình của Inari cần có một lời giải thích thỏa đáng, với quốc vương Suppiluliuma thì không vấn đề gì. Nhưng vương phi thì lại không chịu để yên, bà ta đặt ra nghi ngờ về việc công chúa Inari có phải đã làm thần linh nổi giận mà bỏ rơi nàng hay không?

Lời nói chính là vũ khí sắc bén nhất có thể làm con dao không lưỡi giết chết cả một người, bà ta đang cố gắng thuyết phục viện nguyên lão rằng, sự thay đổi của Inari là điềm xấu với quốc gia này. Mà điềm xấu thì cần phải bị loại bỏ ngay khi nó chưa kịp có cơ hội làm hại đến bất kỳ ai, bà ta muốn giết Inari. Người con gái duy nhất Kail thật sự coi trọng, luôn giấu bên cạnh bảo bọc nàng thật chặt chẽ, và cũng là. . . điểm yếu chí mạng của Kail.

Zannanza nghiêm túc đảm bảo với anh, "Tuyệt đối em sẽ không để cô bé bước chân ra khỏi phủ dù chỉ là nửa bước." Kail khoác lên người chiếc áo choàng cuối cùng, rồi hài lòng gật đầu với Zannanza: "Ta nhất định sẽ trở về sớm và mang theo tin tức tốt lành, em cũng đừng quá lo lắng." Zannanza tiễn chân Kail đến tận cửa, vương phi Nakia, bà ta muốn làm hại đến Inari ư, đừng hòng, cho dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra, anh cũng sẽ bảo vệ nàng.

Nhưng ở một góc khuất của phủ, Inari nép mình sau chiếc cột đá cao lớn, nín thở lắng nghe câu chuyện của hai người từ đầu đến giờ. Ánh mắt của nàng dần se lại, lại là Nakia, bà ta muốn lợi dụng nàng để ngáng đường Kail ư? Nàng không thể để chuyện đó xảy ra được, Ramses đã cảnh báo nàng về nguy cơ vương phi sẽ đẩy sự nghiêm trọng của việc này lên rất cao. Nhưng nàng đã phớt lờ lời hấn đã viết trong thư, con người này. . . hấn đã nhìn thấy những gì bằng cặp mắt sắc bén của loài chim ưng ấy.

Inari xoay người trở về phòng, nàng nhìn xung quanh một chút, mở tung chiếc hòm đựng quần áo của mình ra. Nhặt lấy vài món đồ đơn giản ném lên giường, rồi lại đứng lên lôi từ trong tủ ra một chiếc túi da nhỏ, nhét những món đồ kia vào. Sau khi xác định mình đã mang theo tất cả những thứ cần thiết, nàng đứng trước gương, nhìn vào mái tóc đen của mình.

May mắn thay sự biến đổi này không phải ai cũng biết, màu tóc đen sẽ làm nàng khó bị nhận ra hơn là màu tóc trắng trước đây. Như vậy sẽ rất thuận lợi cho việc nàng muốn trà trộn vào dân chúng. . . nhưng muốn rời khỏi phủ mà không bị ngăn cản là điều không thể. . . lúc này nàng đâu thể sử dụng ma pháp được như trước. Rồi nàng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, dựa sát vào bức tường cao lớn chính là khung dàn cây dây leo của nàng. . .

Tito bung trên tay những chiếc áo đã được giặt là sạch sẽ, chuẩn bị mang về phòng Inari, thì đột nhiên một cảnh tượng khiến cậu giật mình. . . mà đáng

rời cả chồng quần áo: “CEN-CEN!” . Tito bỏ mặc những chiếc áo rơi tung tóe xung quanh mà chạy như bay về phía dàn cây leo, lúc này Inari đã đường hoàng ngồi ngay ngắn phía trên bức tường. “Tito, đừng hét lên như vậy chứ?” Inari trừng mắt nhìn cậu bé, nếu để Zannanza hay Iruani nghe thấy thì làm sao nàng rời khỏi phi được?

“Công chúa, người xuống đây đi ạ, đừng ở trên đó nữa, rất nguy hiểm đấy.” Tito hạ thấp giọng, ánh mắt vẫn cứ nhìn nàng chăm chú như sợ rằng chỉ cần cậu rời mắt khỏi nàng. Inari sẽ ngay lập tức ngã từ trên bức tường cao kia xuống vậy, sự lo lắng thể hiện từ giọng nói cho đến biểu hiện, khiến Inari thờ dãi. Cậu bạn này của nàng bao giờ cũng biết cách khiến nàng không thể bỏ cậu lại được, “Tito, đi theo tôi.”

Chỉ cần nàng mở miệng, Tito hơi khựng lại một chút nhưng rất nhanh sau đó đã có phản ứng, cậu bám vào dàn cây leo, thoăn thoắt trèo lên chỗ Inari. Động tác chính xác nhanh nhẹn đến mức Inari cũng phải kinh ngạc:

“Cậu. . . cậu. . .” Dợi đến lúc Tito ngồi trên tường đối diện với nàng, cậu bé mới cau mày mở miệng nói: “Tôi đã nói rồi, không chỉ có một mình người biết trèo tường đâu! Mà người lại tính bỏ tôi lại đây mà chạy đi như lần trước sao.”

Inari thật thà gật đầu, Tito bắt lực nhìn nàng: “Người còn có thể nào vô tâm hơn nữa được không?”, Inari lại tiếp tục gật đầu, lần này thì Tito cảm lạnh không biết phải nói gì với nàng nữa. Nhưng mà để sau hãy nói được không? Inari liền nói tiếp: “Tôi không muốn đi đâu cả” Inari:

không! vâng giờ chúng ta phải xuống dưới cái đó. Inari chỉ tay xuống mặt đất bên ngoài phiá, cùng lúc đó nàng cũng đưa mắt nhìn theo hướng tay mình đã chỉ.

Và rồi chính nàng cũng phải ngạc nhiên lần nữa, người đang đứng khoanh tay nhìn lên chỗ nàng, còn ai khác. . . ngoài Zannanza. Về mặt của anh lúc này tràn ngập sự bất đắc dĩ, sau đó anh đỡ lấy trán của mình: “Ivani nói không hề sai, chỉ cần không để mắt đến em một giây là sẽ có chuyện ngay.” Inari rùng mình, khó khăn lắm nàng mới trèo lên được đây, vậy mà vẫn không thoát được ra ngoài.

“Inari xuống đây, ta sẽ đi với em.” Zannanza dang rộng vòng tay, nhìn thẳng vào mắt nàng, Inari nở nụ cười rục rỏ, nghiêng người thả mình rơi tự do vào vòng tay của anh. Zannanza bắt gọn lấy nàng ôm vào lòng, mùi hương thanh khiết phảng phất nơi đầu ngón tay của anh: “Sao lại nhảy xuống nhanh như vậy, nếu anh không bắt được em thì sao.”. Inari vùi đầu mình vào vai anh, nụ cười trên môi vẫn chưa từng tắt: “Em tin nhất định anh sẽ đỡ được em, em tin chắc là như vậy.”

Vì một chữ tin mà nàng giao mạng sống của mình vào tay anh, một chữ yêu để đặt cược vận mệnh tương lai trước mắt. Một chữ thương để gắn kết nàng với mọi thứ, trước đây nàng không có gì cả, chỉ là một cô bé cơ rút người trong cô nhi viện lạnh lẽo. Còn bây giờ nàng lại có quá nhiều thứ, nàng sợ hãi nếu phải mất đi một thứ gì đó, nàng biết sự âm áp của tình thân là gì, và nàng cũng đang học cách để bảo vệ những thứ quý giá ấy.

Tito cũng vội vàng trèo xuống theo nàng, cậu nhìn Inari vùi đầu vào vai Zannanza, nơi đầu mắt của cậu lóe lên

một tia sáng kỳ lạ. Điện hạ Kail và hoàng tử Zannanza đều có thể tự nhiên ôm nàng như vậy, còn cậu . . . ngay cả chạm vào nàng cũng không dám làm. Sự khác biệt giữa bọn họ thật sự rất lớn, một khoảng cách không thể vượt qua.

“Em tính làm gì ở ngoài này, Inari?” Zannanza đặt Inari xuống đất, anh lấy chiếc áo choàng đã chuẩn bị sẵn rồi khoác lên vai nàng. Inari ngẩng đầu nhìn anh, rồi đội chiếc mũ trùm đầu lên che giấu khuôn mặt nhỏ: “Đã đến nơi mà tin đồn đã bắt đầu lan truyền, em nghe nói, người kể chuyện đó rất khéo nói. Tài năng ấy cũng không phải hạng tầm thường đâu.” Anh nghe thấy trong lời nói của nàng có sự giễu cợt và châm chọc, anh khẽ mỉm cười với nàng, rồi nắm lấy bàn tay Inari, kéo nàng hòa vào đám đông trên phố.

“Điện hạ, tại sao công chúa Inari lại không đến cùng ngài?” Một trưởng lão cung kính đứng trước Kail, nêu ra câu hỏi của mình. Anh mỉm cười hờ hững, làn tay mân mê chuỗi vòng tay trả lời ông ta: “Inari vốn không khỏe, mọi người đều biết, cả việc em ấy đang bệnh cũng vậy? Tại sao hội đồng lại triệu kiến một người đang ốm nặng vào cuộc họp này cơ chứ?”

Vương phi Nakia, ngồi trên vị trí bên cạnh quốc vương, bà nhìn thấy thái độ ung dung của Kail như vậy, lại âm thầm nghĩ rằng Kail, ta biết con rất thương yêu Inari, nhưng mà con cũng phải đặt lợi ích của quốc gia lên hàng đầu cơ chứ? Chuyện gì quan trọng con cũng cần phải phân định rõ ràng.” Kail đưa mắt về phía bà, khẽ mỉm cười lên sát ý: “Vậy mẫu hậu, chỉ vì một công chúa mắc bệnh lại phải triệu tập cả một hội nghị viện nguyên

lão thế này là phân định rõ ràng ư?”

“Người. . .” Nakia kiềm nén lời mình sắp nói ra khỏi miệng, lúc này cả quốc vương Suppiluliuma cũng đang nhìn bà: “Đi rồi, đây không phải là cái chợ, nàng nói phải triệu tập gấp hội nghị vì nàng có chuyện cần công bố mà? Tại sao lại còn chưa chịu tuyên bố vậy?”

Nakia đón lời quốc vương, bà quay mặt về phía quần thần: “Ta là tư tế của thần điện thái dương, đã thờ phụng thần mặt trời và nhận được sự ưu ái của người. Người đã cho ta một điềm xấu, một dấu hiệu rõ ràng để cứu tất cả chúng ta khỏi tai họa sắp ập đến. Công chúa Inari chính là điềm xấu đó, con bé đã làm nữ thần ánh sáng Cahya nổi giận, đến nỗi đã nguyện rủa chính bản thân Inari. Và người cũng đã không xuất hiện vào những đêm trăng tròn như mọi lần nữa. Còn thần nô sô còn tăng lên nếu chúng ta tiếp tục bỏ mặc để kẻ bị nguyện rủa sống giữa chúng ta. Đến lúc đó hiểm họa sẽ đổ ập lên. . .”

Trong khi Nakia đang hùng hồn với lời tuyên bố của mình, thì bỗng nhiên lại có tiếng nói cắt ngang lời nói của bà: “Inari mà là một mối họa đến từ thần linh thì chính người thừa mẫu hậu, người chính là mối đe dọa thực tế với đế quốc Hittite này.” Kail đã đứng dậy khỏi chiếc ghế, anh đứng thẳng người trước mọi ánh mắt đang đổ dồn về phía mình.

“Là một vương phi của đế quốc, đồng thời lại còn là công chúa của Babylon, sinh ra hoàng tử thứ sáu cho hoàng thất. Địa vị của người không hề tầm thường chút nào thừa mẫu hậu, nếu nói là mối hiểm họa của thần linh nguy hiểm đến mức cần trừ bỏ. Tại sao người không tự tiêu diệt

chính bản thân mình vì mối đe dọa của người đến để quốc. Chỉ cần người có một suy nghĩ không an phận trong đầu, với vị trí là Taiwananna, người cũng có thể xáo trộn triều đình, thay đổi đế chế, có phải không, thừa mẫu hậu đáng kính?”

Anh không cho phép bất kỳ ai gọi niềm tự hào của anh là mối đe dọa cần tiêu diệt, anh thừa nhận nàng chính là điểm yếu duy nhất của mình. Nhưng anh lại vô cùng yêu mến điểm yếu duy nhất, nếu không có nàng bên cạnh có lẽ anh sẽ rất tự do trong mọi hành động. Không cần phải đo lường cân đũa trước có ảnh hưởng đến nàng hay không, vì đã yêu mến nên anh cũng không thể từ bỏ điểm yếu duy nhất đó.

Muốn đứng vào Inari cũng không phải chuyện dễ dàng đâu, Nakia bà đã chọc nhâm chỗ rồi! Kail nhìn thẳng vào mắt Nakia, sự lạnh giá bao trùm nơi đáy mắt, Nakia nhận ra có một sự điên cuồng mãnh liệt dâng trào trong mắt anh. . .

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Thay đổi (3)

“Này, bà có nghe thấy gì không, về việc nữ thần ánh sáng Cahya đã không xuất hiện vào đêm trăng tròn vừa rồi ấy?” Người phụ nữ cầm trên tay chiếc áo bông, vừa cầm cúi giặt giũ vừa buôn chuyện với người bạn bên cạnh. “Có chứ sao lại không, tin đồn đã lan khắp cả kinh thành rồi kia mà.” Người phụ nữ được hỏi trả lời, ra sức chà mạnh vết bẩn dính trên tấm chăn đang giặt, “Bà có tin là vì công chúa Inari đã làm thần linh tức giận nên nữ thần đã nguyên rủa nàng ấy, còn làm ngoại hình của nàng biến đổi nữa.” Người kia tiếp tục nói.

“Bà tin như vậy thật sao?” Bà bạn cau mày lại quay sang nhìn người phụ nữ đó, bà ta vội nói thêm: “Còn không phải sao, nhiệm vụ của nàng ta chỉ có việc cầu khẩn thần linh để nữ thần Cahya xuất hiện, mà cũng làm không xong, đến nỗi bản thân bị nguyên rủa đã đánh, không khéo còn làm liên lụy đến chúng ta nữa chứ.”

“Bốp!”

Người phụ nữ ném chiếc chăn xuống chậu giặt đồ, tức giận đứng dậy bưng cả chậu giặt đồ lên, bà nhìn thẳng vào mặt người bạn của mình: “Tôi không ngờ bà lại là kẻ vô ơn như thế đấy, Toma, vào đêm trăng tròn tháng trước ai đã cầu nguyện trong thần điện đến nỗi ngất đi vậy. Sau đó vì sao con trai của bà lại khỏi hoàn toàn bệnh lao phổi? Là ai đã mang ơn phước lành của nữ thần Cahya đến trên con bà hả? Suýt chút nữa thằng bé đã chết rồi, nhưng nhờ có lời cầu nguyện ấy mà thằng bé được cứu sống. Nữ thần Cahya chỉ không xuất hiện đêm trăng tròn tháng này, đã đổ hết mọi tội lỗi lên đầu một cô bé suốt ngày đau ốm. Bà còn có lương tâm không vậy?”

Nói xong, người phụ nữ không thèm đoái hoài gì đến bà bạn của mình, thẳng bước đi về nhà, về tức giận trên mặt còn chưa kịp phai. Hơn ai hết bà cũng

là người được ban ơn lành từ lời cầu nguyện của công chúa, đêm trăng tròn hai năm trước, đứa con trai duy nhất của bà cũng đã được nữ thần Cahya chữa khỏi. Dù không được nhìn thấy mặt người, nhưng thần hình nhỏ bé biến mất một cách thần bí ngay sau khi cứu con trai bà thì bà còn nhớ rất rõ.

“Xin dừng bước, thưa phu nhân!” Bỗng nhiên một giọng nói vang lên níu bước chân bà dừng lại, người phụ nữ xoay người lại, trước mặt bà có ba người. Hai nam một nữ, người thiếu niên lớn nhất trông rất anh tuấn với mái tóc ngắn màu vàng nhạt và đôi mắt màu nâu mạnh mẽ, càng làm tôn thêm sức hút của anh. Hai người còn lại chỉ là những cô bé, cậu bé, vóc dáng hai người tựa tựa như nhau, nhưng khi cô bé con ấy cời chiếc mũ trùm đầu, thì đã khiến bà phải ngưng thở. . .

“Phu nhân, người làm sao thế ạ?” Inari vội vã lên tiếng một lần nữa, nụ cười trở nên gượng gạo trên đôi môi của nàng. Người phụ nữ chợt hoàn hồn lắc đầu một cái rồi mau chóng trả lời nàng: “Cô bé, đừng gọi tôi là phu nhân như thế, tôi cũng chỉ là một người dân nghèo mà thôi, mà cô bé gọi tôi có chuyện gì không?” Khi bà nhìn thấy khuôn mặt của nàng, vẻ đẹp rực rỡ đó làm bà ngạc nhiên, cô bé con này làm bà tò mò. . .

“Không dám giấu gì phu nhân, chúng tôi là những người đến từ vùng khác, vì anh trai của tôi bị bệnh, lại nghe đến thần tích ở Hatussa mỗi đêm trăng tròn hàng tháng. Cho nên mới lặn lội từ xa đến đây mong muốn được một lần gặp được nữ thần ánh sáng Cahya, vừa rồi đã vô tình nghe được câu chuyện của người. Nên chúng tôi muốn tìm hiểu thực hư đôi chút.” Vừa nói nàng vừa đánh mắt về phía Tito, cậu bé trở mặt nhìn nàng thì lại bị nàng trừng mắt nhìn lại, cậu đánh phải bất đắc dĩ giả vờ suy yếu, trong chớp mắt bộ dạng đã như người sắp chết, đứng còn không vững dựa cả người vào Inari.

Zannanza đứng phía sau nhìn thấy bộ dạng của Tito lúc này, muốn cười nhưng lại không cười được, kiềm nén đến mức ngay cả bộ ngực cũng run run. Inari lui một bước, dẫm thật mạnh vào bàn chân của anh, sau đó lại tiếp tục mỉm cười nhìn người phụ nữ trước mặt, bỏ lại bộ mặt đau đớn của Zannanza phía sau.

Căn nhà của người phụ nữ giặt đồ cũng không to lớn gì, chỉ đơn sơ nhỏ bé đến mức tội nghiệp, trong nhà ngoài hai chiếc giường và một chiếc bàn ra thì ngay cả ghế ngồi cũng không có. Inari đưa mắt nhìn đồ đạc trong nhà, trong mắt hiện lên một tia xót xa, bàn tay của bà ấy đã chai sạn cả đi, đó chính là dấu vết của sự lam lũ cực khổ. Bà ấy đã phải làm việc vất vả đến mức nào, nhưng những gì bà có được chẳng đủ để trang trải cuộc sống.

Người phụ nữ cất chậu giặt đồ vào trong góc nhà, sau đó nhóm lò bắt nước rồi quay lại cười xuề xòa với bọn họ. “Trong nhà đúng là chẳng có gì để tiếp đãi các vị, xin đừng chê trách, mời các vị ngồi tạm lên chiếc giường này.” Người phụ nữ đưa tay ra hiệu mời ngồi, đợi các nàng ngồi xuống xong xuôi, bà mời ngồi xuống vị trí bên cạnh nàng, thờ dài một tiếng: “Chuyện này kể ra cũng không dài dòng gì, việc công chúa Inari là một pháp sư thì cả đế quốc này đều biết. Còn cả việc mỗi khi nàng ấy cầu nguyện trong thần điện vào đêm trăng tròn thì nữ thần ánh sáng Cahya cũng xuất hiện cũng vậy.”

“Nhưng mà người ta nói, mỗi lần sử dụng thần lực để cầu nguyện, công chúa sẽ phải dùng hết sức mạnh của chính mình. Vì thế mỗi khi nàng bước ra từ thần điện, sẽ ốm một trận rất lâu, nghe nói tam điện hạ Kail đã nhiều lần cấm nàng ra khỏi cửa. Mặc cho lệnh cấm nàng vẫn tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ của mình trong mười năm qua cả những khi đau ốm hay khỏe mạnh. Chẳng qua vào tháng trước, công chúa ốm nặng đến mức không thể vào thần điện cầu nguyện, vì thế nữ thần ánh sáng Cahya đã không xuất hiện. Tin đồn bắt đầu từ đây.”

Inari cũng thờ dài theo từng lời kể của nàng, không phải là nàng sẽ bị ốm mỗi lần dùng ma pháp để chữa lành cho họ. Chẳng qua là Ilvani đã dựng nên một cái cớ hoàn hảo để giữ nàng an toàn trong phủ hoàng tử, và nhất là trước con mắt của Vương phi Nakia. Một nàng công chúa suốt ngày đau ốm thì sẽ chẳng sống được lâu đâu, vì thế bà ta cũng chẳng cần nhọc công loại bỏ nàng.

Còn tháng này nàng đang ở Ai Cập vật lộn với việc tìm kiếm Nerasofiti, đương nhiên không thể cùng lúc phân thân trở về Hattusa để chữa bệnh. Ilvani lại phải sử dụng đến lý do củ kỹ ấy, công chúa Inari lại một lần nữa “yếu ớt ngã bệnh”, không biết từ bao giờ nàng lại bị gọi bằng biệt danh “sầu bệnh”. Nhưng việc khiến nàng phiền lòng nhất lại là lòng tin của dân chúng vào nàng chỉ có bấy nhiêu thôi sao, chỉ cần nàng không làm gì đó thì họ lại bỏ mặt nàng ư.

Hàng chân mày của Inari khẽ nhíu chặt, hai bàn tay siết lại thật chặt, đầu ngón tay bấu thật mạnh vào da thịt. Từ đầu đến giờ, Zannanza vẫn luôn quan sát Inari, một khắc cũng không rời, bàn tay anh khẽ luồn xuống dưới lớp áo choàng, gỡ những ngón tay đang bấu chặt vào da thịt của Inari ra. Nàng quay đầu lại nhìn anh, trong đôi mắt màu xanh biếc chất chứa nhiều điều không thể nói nên lời. Anh biết nàng cảm thấy bản thân mình bây giờ rất vô dụng, bất lực vì những chuyện xảy ra xung quanh mình.

Anh lắc đầu với nàng, bàn tay anh bao bọc lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, truyền nhiệt độ sưởi ấm bàn tay lạnh ngắt. Người phụ nữ nhìn thái độ kỳ lạ của hai người họ, bà hơi tò mò hỏi: “Nói chuyện đã lâu nhưng tôi vẫn không biết các vị tên gì, thật là sơ suất của tôi.” Inari hít một hơi sâu bình ổn lại tâm trạng, sau đó quay lại mỉm cười ngọt ngào: “Tôi tên là Nari, đây là Tito, anh trai của tôi, còn người đằng sau là vị hôn phu của tôi, Zahan.”

Khi nàng vừa nhắc đến hai chữ hôn phu, bàn tay Zannanza đang nắm lấy tay Inari khẽ động đậy một cái. Ánh mắt màu nâu sáng lên trong tích tắc, nhưng ánh sáng trong mắt cũng vụt tắt nhanh như khi mới xuất hiện. Zannanza nhắm mắt lại, lặp đi lặp lại trong lòng mình một câu nói: “Zannanza, người đừng bao giờ quên thân phận của mình, đừng bao giờ quên.” Inari không nhìn thấy vẻ mặt anh lúc này, nếu không nàng sẽ đau lòng biết bao, anh có biết không hả, Zannanza, vì yêu anh đến nỗi trước cái chết tang thương của anh ở kiếp trước, nàng cũng đã tự hủy hoại bản thân để được chết theo anh.

Nàng cũng đã từng sợ chết, sợ rằng khi chết đi cũng sẽ không gặp được anh, nhưng nếu bất nàng sống ở thế giới mà anh không tồn tại. Thì khác nào bất nàng sống như đang chết, kiếp này nàng cũng đã tham lam anh biết không? Tham lam tình yêu của anh như hít từng hơi thở, có thể nàng đã mù quáng, có thể nàng đã ích kỷ, có thể mọi người sẽ cho rằng nàng quá lụy tình. Nhưng nàng mặc kệ những lời lẽ đó, giấc mơ duy nhất nàng mong muốn là anh được sống, mạnh khỏe và hạnh phúc. . . Cho dù . . . sau này anh sẽ không còn bao giờ đưa trái tim anh cho nàng nữa, . . . nàng vẫn nguyện ý ở bên bảo vệ anh.

Thỏa thuận giữa nàng và Kail dành cho tương lai hai năm nữa, khi người con gái ấy xuất hiện, người con gái nàng đã nhìn thấy trong giấc mơ tiên tri. Nếu anh yêu người con gái ấy sâu đậm đến mức anh không thể chứa thêm bất kỳ tình yêu nào trong trái tim của mình nữa. Nàng sẽ lui lại phía sau đứng nhìn

anh hạnh phúc với tình yêu của mình, và nắm lấy tay Kail giúp anh cai trị vương quốc Hittite rộng lớn một nửa phương đông.

Còn nếu, Kail giành tình cả đời mình cho cô gái đó như lời nàng đã tiên tri, thì anh sẽ giúp nàng hoàn thành tâm nguyện, thả nàng tự do đến bên người mình yêu nhất. Nhưng, . . nếu cả hai người bọn đều yêu cô gái định mệnh, anh sẽ cho nàng toàn quyền lựa chọn, chỉ cần nàng mong muốn, ngôi vị chính phi vĩnh viễn là của nàng. Anh vẫn sẽ luôn yêu thương nàng như vậy, một tình yêu không dễ gì phai mờ.

Lúc đầu khi Kail nghe thấy yêu cầu vô lý này đã định từ chối, nhưng vì anh đã nhắc lại lời hứa của anh ban đầu. Vì thế Kail đành phải miễn cưỡng thuận theo ý nàng, vì gần như anh khẳng định trường hợp anh yêu người khác ngoài Inari là điều không thể.

Có nhiều điều những người trong cuộc thì luôn mù mờ không hiểu, nhưng những kẻ ngoài cuộc lại hết sức rõ ràng. Như Ramses và Nerasofiti, hai người bọn họ đều là kẻ ngoài cuộc, và đôi mắt của họ lại thấu suốt tất cả. Ramses gửi đến cho Inari chìa khóa giải mối nguy do vương phi Nakia gây ra, và Kail đã nhận được chìa khóa này một cách an toàn nhất. Anh không hề do dự mà sử dụng công cụ của chiếc chìa khóa hết mức có thể, để bảo vệ thứ quý giá nhất đối với anh.

Và cũng tạo nên một sự lo ngại về địch thủ phía bên kia biên giới, Lamu Ramses, kẻ luôn dõi theo từng bước chân của Inari dù hấn ở rất xa. Mục tiêu mà hấn đã định, thứ mà hấn đã quyết tâm đoạt lấy, chưa từng một lần thất bại. Con chim ưng kiêu hùng và mạnh mẽ nhất Ai Cập đang thu mình để đi săn con mồi nhỏ bé. Đến giương móng vuốt cũng không dám chạm mạnh, sợ rằng con nai nhỏ sẽ hoảng sợ. Hấn chỉ rải rộng đôi cánh che chắn cho chú nai khỏi mọi sự tấn công từ bên ngoài, hấn đang bảo vệ Inari từng giây từng phút, bất kể là khi nào cũng chưa từng rời sự chú ý khỏi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thay đổi (4)

Trong hoàng cung Hittite, hội nghị nguyên lão vẫn đang được tiếp tục, sự căng thẳng bao trùm cả hội nghị. Xuất phát điểm của việc này chính là cuộc đối đầu giữa hai người, Vương phi Nakia và Tam hoàng tử Kail. Ai cũng đưa ra lý lẽ biện chứng cho hành động của mình, Vương phi cố gắng thuyết phục mọi người về sự biến đổi của công chúa Inari là một điều xấu, đến mức bà ta dám dùng thân phận là tư tế thờ phụng thần thái dương để thề.

Bà gán ghép bệnh tật và sự nhiễu loạn của dân chúng gần đây là do lỗi của Inari, vì nữ thần ánh sáng Cahya không còn xuất hiện, làm cho lòng tin của dân chúng bị sụt giảm. Mọi tội lỗi bà ta có thể nghĩ ra được từ vấn đề nhỏ nhất ấy đều được mang ra làm căn cứ buộc tội Inari. Còn Kail, anh chỉ lạnh lùng lắng nghe lời bà ta nói, như nuốt trôi từng chữ một, ngọn lửa tức giận trong lòng anh bùng cháy dữ dội. Bà ta có biết việc mình đang làm là gì hay không? Khiêu khích sự nhẫn nại cuối cùng của Kail.

“Mẫu hậu, người có quá lời hay không, những người bị bệnh cần một thầy thuốc giỏi hơn là cứ trông mong vào lòng thương xót của thần linh. Việc mười năm qua on lành được ban phát rộng rãi từ thần linh có lẽ đã khiến chúng ta quá ỷ lại vào người. Đây không phải là một điều xấu, Inari không có lỗi trong chuyện này, em ấy đã cố gắng làm tròn bổn phận của mình.” Kail quay mặt về phía hội đồng, lời nói của anh đồng dạng vang vọng khắp đại điện, từng câu từng chữ như mũi tên đâm xuyên qua người Vương phi.

“Mà đây là sự thức tỉnh, thức tỉnh sự mê muội và ỷ lại của chúng ta vào thần linh, nếu mẫu hậu dùng thân phận tư tế thần Thái Dương để thề đã nhìn thấy tương lai tăm tối của Hittite sau này. Thì ta, Tam hoàng tử Kail, cũng xin mời người đã từng dạy ta về phép thuật, cự tư tế của thần điện Thái Dương, thầy Kaban ra đây nói cho mọi người nghe về điều thầy đã thấy rất khác so với những gì Vương phi nói.” Anh nhìn về phía Ilvani, gật đầu ra hiệu, giữa sự ngờ ngàng của mọi người, khi anh nhắc đến cự tư tế thần điện Thái Dương, Kaban.

Vương phi Nakia tái mặt khi nghe nhắc đến tư tế Kaban, không phải lão già đó đã mai danh ẩn tích rồi khỏi đế quốc Hittite kể từ khi Vương phi Hinti qua đời sao. Tại sao ông ta lại xuất hiện ở đây vào lúc này, vậy, . . thì không phải kế hoạch của bà đều bị phá sản rồi hay sao? Kẽ đã chiếm được lòng tin của cả hoàng thất, hội đồng nguyên lão và dân chúng Hittite, một tay đưa Hinti lên ngôi vị Vương phi cao quý. Kaban, vì sao, vì sao lão quay lại trong hoàn cảnh hiện tại. . . Bàn tay của Nakia siết lại thật chặt.

Kail lướt ánh mắt qua chỗ ngồi tối cao, khóe môi nở nụ cười khinh bỉ với kẻ ngồi trên vị trí Vương phi. Bà ta nghĩ rằng anh sẽ không chuẩn bị gì mà đến đây đối mặt với bà ta hay sao chứ? Cả hội nghị nguyên lão chấn động, Kaban bước vào từ cửa đại điện, từng bước đến bên Kail trong sự tức giận của Nakia. . . Lần này, Kail đã thắng.

“Các vị cũng không cần lo lắng, hôm qua trong kinh thành đột nhiên xuất hiện một thầy thuốc rất mất tay. Cho dù không có thánh tích, các vị cũng có thể đến gặp thầy thuốc này thử xem sao.” Người phụ nữ tốt bụng nói với Inari, bà cho rằng vì lo lắng cho bệnh tình của anh trai mà nàng lại có biểu hiện kỳ lạ như vậy. Câu nói của bà làm Inari cảm thấy hứng thú: “Phu nhân có thể chỉ cho chúng tôi chỗ thầy thuốc ấy đang ở không?”

Điều gì đó vui vẻ ánh lên trong con ngươi của nàng, nụ cười ngọt ngào lại nở trên môi, nàng nghĩ bây giờ có lẽ. . . Kail đang chiến thắng áp đảo vương phi Nakia trong cuộc họp hội nghị nguyên lão rồi nhỉ. Một thầy thuốc mất tay lại chịu đứng ra chữa bệnh cho dân chúng vào giữa lúc cuộc phân tranh của hai thế lực lớn nhất Hittite diễn ra căng thẳng nhất. Ất hẳn người này phải có một cái đầu can đảm không biết sợ là gì, và cũng cực kỳ thông minh khi biết lựa cơ hội để xuất hiện.

Người phụ nữ hơi do dự một chút, vào lúc này từ ngoài cửa lại xuất hiện một cậu bé tầm tuổi Inari. Cậu có làn da rám nắng và vóc người nhỏ con, trên mặt còn vուն đầy mồ hôi và bụi bặm. “Mẹ, con về rồi. . . à nhà mình đang có khách sao?” Cậu bước vào nhà rồi bỏ chiếc thùng trên đầu xuống đất, tò mò đưa mắt nhìn các nàng. Bà mỉm cười vui vẻ, chụp ngay lấy cánh tay của cậu bé mà nói: “Shubas, con về đúng lúc lắm, hãy đưa bọn họ đến chỗ vị thầy thuốc mà con đã kể cho mẹ nghe ngày hôm qua đi con.”

Shubas mặc dù không hiểu cho lắm nhưng vẫn gật đầu với bà, rồi quay sang nhìn ba người các nàng: “Các vị xin mời đi theo tôi!” Inari choàng lại chiếc khăn trùm đầu, rồi nhanh chân đuổi theo cậu, “Zahan, Tito, nhanh lên nào, có thể sẽ gặp người quen đấy.” Zannanza tròn mắt nhìn theo bóng lưng nhỏ bé của nàng, sau đó kéo tay Tito cũng đang ngạc nhiên không kém chạy theo sau. “Người quen ư?”

Nụ cười trên môi Inari càng thêm bí hiểm, chỉ thúc giục thêm: “Nhanh lên nào, nhanh lên nào.”. . .

Shubas làm người hướng dẫn rất tận tâm, khi dẫn bọn họ đi xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ để đến khu chợ giữa lòng Hattusa. Những người bệnh từ khắp các vùng gần như đều đổ đến khu chợ này, vì thế nguy cơ lây nhiễm bệnh dịch sẽ cao hơn rất nhiều. Kail cũng đang rất lo lắng về vấn đề này, nhưng Vương phi lại càng không ngừng khuyến khích người bệnh đổ về Hattusa. Bà ta thật ích kỷ!

Khi Shubas dẫn họ đến nơi vị thầy thuốc đang sống, vừa nhìn thấy bóng dáng của người đó từ đằng xa, Inari đã không kiềm được bước chân mà chạy ủa về phía đó. “Harvey!” Tiếng gọi của nàng làm vị thầy thuốc ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy nàng, sự sùng sốt hiện ra trong đôi mắt ấy. . .

Tình cảnh bây giờ rất đặc biệt, người được mệnh danh là thần y tái thế, lại đang tròn tròn mắt nhìn nàng. Còn nàng thì thần nhiên như không nghịch ngợm đồ đạc của vị thần y ấy: “Harvey, nếu anh ở đây, thì chắc lão già cổ quái ấy cũng đang ở Hattusa nhỉ?” Người được gọi là Harvey mấp máy môi, chỉ vào mái tóc của nàng, bàn tay run run: “Mái. . . mái. . . tóc của em?”. “Harvey, việc đầu tiên khi gặp lại em gái chỉ là bình luận về màu tóc của em thôi sao?” Về mặt của nàng tràn đầy sự thất vọng, hàng lông mi rủ xuống che giấu ánh mắt gian xảo.

“Inari!” Harvey ôm chầm lấy nàng, siết chặt nàng trong vòng tay của mình, cô em gái ruột thịt của anh ngày nào đã lớn như vậy rồi sao. Thời gian trôi nhanh quá đấy! Inari cũng choàng tay ôm lấy Harvey, khẽ thì thầm vào tai anh: “Anh trai, anh đã lang thang đi đến nơi nào vậy? Em đã rất nhớ anh!” Harvey là anh trai ruột của nàng, con trai đầu của tướng lĩnh cấm vệ quân và chính phi Halia. Trong huyết quản của cả hai người chảy cùng một dòng máu, tình thân lan tỏa từ trong hơi thở.

“E hèm!” Zannanza khẽ dằng hắng kêu gọi sự chú ý của hai người trước mặt, có thể anh và Tito sẽ không cảm thấy lạ, nhưng mà người ngoài như Shubas thì không thể nào hiểu nổi được đâu.

Inari buông Harvey ra, xoay đầu lại: “Harvey, anh xem ai đi cùng em đến gặp anh này.” Zannanza mỉm cười bước lại, khẽ dấm vào bả vai của Harvey: “Người anh em, anh cũng thật biết lựa chọn thời điểm để xuất hiện.” Harvey đáp lại cú dấm của anh, “Nếu không phải vì lão già biến thái đó, tôi cũng không phải lang thang từ nơi này đến nơi nọ như vậy đâu.” Zannanza gật đầu: “Đây không phải là nơi để nói chuyện, hãy trở về phủ hoàng tử với tôi đã.” Harvey tán đồng ý kiến của Zannanza, nhưng Inari lại lắc đầu: “Khoan đã, em chưa thể về được.”

“Tiểu thư!” Tito là người đầu tiên phản ứng lại với câu nói của nàng, “Mọi người nhìn xem, vì ai mà những người này đã phải lặn lội đường xá xa xôi đến Hattusa chỉ mong muốn nhận được sự giúp đỡ từ nữ thần Cahya. Em không thể để mặc họ như vậy mà không làm bất cứ điều gì, Zannanza, Harvey, Tito, xin hãy hiểu cho em có được không?”

Ánh mắt tha thiết của nàng gần như đánh gục ba người bọn họ, nhưng sự việc lại không được như mong đợi của nàng. Khi mà có một giọng nói đã cắt đứt mọi việc nàng đang muốn làm: “Em nói ta phải hiểu cho em thế nào đây Inari?”. Con người đang bặm môi, đứng khoanh tay nhìn bọn họ, về mặt có chút gì đó giận dữ thoáng qua. Inari nhìn thấy người đó, con ó lạnh chạy dọc sống lưng của nàng, vội vàng núp sau lưng Zannanza. Nàng nở nụ cười yếu ớt: “Không gì cả, Kail!”

Dân chúng xung quanh quây lại Kail, cả đầu cũng không dám ngẩng lên, Kail cau mày đi đến chỗ bọn họ đứng. Ánh mắt liếc qua khuôn mặt của Zannanza: “Em đã hứa với ta sẽ không để cô bé ra khỏi phủ nữa bước!”. “Nhưng em cũng đã từng nói sẽ không làm trái bất kỳ mong muốn nào của Inari.” Zannanza đáp lại ánh mắt của anh trai mình không chút nao núng, sự trung thành hiện hữu rõ ràng trong mắt anh.

Kaban cũng theo Kail đến khu chợ, ông vừa nhìn thấy nàng, những ký ức xưa cũ chợt hiện về. Ông từng là người thầy dạy Nerasofiti phép thuật, sau đó đến Hinti và Halia, cuối cùng là Kail, Inari và Harvey. Nhưng sau cái chết của Hinti, ông cũng giống với Nerasofiti, rời khỏi nơi tang thương đầy mất mát này. Mang theo Harvey đi khắp các vùng miền xa xôi, chỉ để tìm kiếm sự bình yên trong tâm hồn. . . Nerasofiti là người học trò mà ông yêu quý nhất, cũng là nỗi niềm trăn trở trong lòng ông. . .

Kail kéo Inari từ sau lưng Zannanza ra, mở khăn trùm đầu của nàng xuống, sau đó nhấc bổng nàng lên cao: “Các ngươi hãy xem, sự biến đổi mà các ngươi đã cho đó là tai họa, đến cùng Inari đã thay đổi như thế nào? Thần linh đang thức tỉnh các ngươi, đừng quá ỷ lại vào sự thương xót mà người dành cho chúng ta. Chính sự vô ơn của các ngươi mới làm thần linh nổi giận, để Inari phải trả giá bằng việc mất đi màu tóc vốn có chỉ vì muốn thần linh tha tội cho các ngươi.”

Lời nói của anh hết sức rõ ràng, từng câu từng chữ tất cả mọi người đều nghe thấy, ánh mắt của bọn họ tập trung cả vào nàng. Người con gái bé nhỏ được nâng cao trong đôi tay của Kail, nàng không trở thành quái vật đáng sợ như trong lời đồn đại, chỉ thay đổi màu tóc mà thôi. Nhưng vẻ đẹp của nàng vẫn như ngày nào, tỏa sáng rạng ngời diệu mắt lòng người khác, Inari chưa hề thay đổi, chính họ mới là kẻ đã thay đổi.

Những cái đầu càng cúi thấp hơn nữa, thể hiện sự ăn năn và hối lỗi của mình, Kaban bước vào giữa trung tâm. Cát lời tuyên bố: “Thánh tích ở Hattusa sau mười năm tròn sẽ dừng lại, là sự ưu ái bậc nhất của thần linh dành cho Hittite. Đừng mù quáng mà mất lòng tin, đừng ỷ lại mà thâm oán trách. Là sự thử thách của thần, để xem các ngươi có thực sự xứng đáng với ơn lành bấy lâu nay hay không? Inari là hiện thân của ánh sáng, đã kết nối nữ thần thần Cahya với dân chúng muôn họ, đừng bao giờ nghi ngờ nàng. Vì nàng chính là tương lai rực rỡ nhất của Hittite!”

Lời Kaban vừa dứt, dân chúng thành Hattusa đứng dậy hô hào vang trời: “Nữ thần Cahya vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Kaban mỉm cười hài lòng, lòng tin của dân chúng vào ông chưa từng thay đổi, chỉ cần một lời nói đã khiến người khác phải e sợ. Ông chính là người được dân chúng kính ngưỡng ngang bằng một vị thần, lời ông nói như sấm truyền bên tai, sức mạnh thao túng lòng người vô cùng lớn. Không phải ai cũng có được điều này, Inari nhìn về phía Kaban, nhận ra ông ta cũng đang nhìn mình, khóe miệng nâng lên thành một đường cong gian xảo: “Ông già cổ quái, ông còn sống à?”

Kaban đọc khẩu hình miệng của nàng, gân xanh trên trán khẽ giật giật: “Nhãi ranh! Biết thế ta đã không lặn lội đường xa về giúp ngươi.” . . . Inari nhìn ông bằng ánh mắt sao cũng được càng làm con tức giận trong lòng ông trào dâng. . . Rốt cuộc thì ông đã mắc nợ gì nhóc con này, tại sao lại thích hành hạ người khác như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Cô gái của định mệnh (1)

Thời gian dần trôi qua, mọi chuyện tưởng chừng như đã trở về quỹ đạo vốn có của nó. Nhưng ít ai biết rằng đó chỉ là khoảng lặng bình yên trước cơn giông tố sắp kéo đến. Hai năm lặng lẽ xoay chuyển, ru ngủ sự cảnh giác của con người ta!

“Tiểu thư! Hôm qua đại nhân Ilvani lại giao gấp đôi bài tập cho tôi rồi, trong lúc dạy học, thỉnh thoảng ngài ấy lại ngắt người ra. Tiểu thư! Là đang nhớ đến người đấy! Títo bị giầy vò sắp không chịu nổi nữa rồi ạ. Sợ thất lung người gửi về làm quà cho điện hạ, lúc đầu ngài ấy chẳng thèm để tâm, chỉ bảo anh Kikkuri cắt vào tú. Nhưng ngay ngày hôm sau, tôi lại thấy ngài ấy đeo sợi thất lung đó đến dự buổi nghị sự tại chính điện, khóe miệng rõ ràng là đang cười.

Còn nữa, tại sao người và anh trai lại giống nhau đến vậy ạ? Tuy ngài Harvey đã trở thành quan ngự y đứng đầu hoàng cung nhưng lại rất thích chạy ra ngoài. Đại tư tế Kaban và đại nhân Ilvani cũng rất khổ sở mỗi khi ngài ấy bỏ trốn, suốt ngày cứ phải chạy đi tìm. . .”

Người con gái uể oải buông lá thư xuống bàn, vừa vươn vai vừa bước đến gần khung cửa sổ, bước chân của nàng rất chậm, mái tóc đen dài chạm đất lay động theo sau. Thiếu nữ mười lăm tuổi, vẻ đẹp của nàng so với hai năm trước đã chín chắn và trưởng thành hơn rất nhiều. Nét yêu kiều tỏa ra từ khí chất ung dung tự tại, sự ngạo nghễ, bất cần và phóng khoáng, chỉ sau hai năm nàng đã trở thành một người con gái như vậy.

Vẻ đẹp đủ khiến bất kỳ người đàn ông nào rung động vì nàng chỉ bằng một ánh mắt. Inari mỉm cười nhìn ngắm buổi sáng qua khung cửa, mới thức dậy và nhận được những tin tức tốt lành từ Hattusa do Títo gửi đến làm nàng cảm thấy vô cùng dễ chịu. Con sông Nile ngoài kia vẫn chảy trôi êm đềm như cũ, ánh nắng chào đón ngày mới nhảy nhót trên mặt sông.

Có tiếng gõ cửa phòng, Inari quay đầu lại khẽ nói: “Đã thức dậy rồi, vào đi Nepheruto!” Đáp lại lời nói của nàng, cánh cửa phòng được đẩy ra, cô gái nhỏ năm nào giờ cũng đã lớn, Nepheruto, em gái của Ramses, bước vào phòng. Trùng mắt nhìn bộ dạng lười biếng của nàng khi vừa ngủ dậy: “Nếu cậu còn ở đây và chưa chịu để người hầu giúp thay áo thì chúng ta sẽ không thể kịp kế hoạch được đâu.”

Inari giữ nguyên bộ dạng lười biếng tiến về chỗ Nepheruto đang đứng, khoác nhẹ tay lên vai nàng, cử chỉ thân mật như những người bạn: “Cậu đang vội gì vậy, Nepheruto, có ai đó ở doanh trại khiến cậu muốn gấp ngay lập tức vậy? Tình cảm giữa cậu và Ramses đâu tốt đến mức phải bồn chồn đến thế, hay là. . .” Nepheruto không để nàng nói hết câu, đã vung tay hất bàn tay đặt trên vai của mình xuống, giọng điệu hết sức khó chịu: “Cậu lảm nhảm quá đấy, Inari! Người đâu, mau vào đây chuẩn bị sẵn sàng cho tiểu thư!”

Nói xong, nàng quay lưng bước ra khỏi phòng, rồi ra hiệu cho đám người hầu đi vào, Inari phì cười trước bộ dạng của người bạn này. Sau đó để mặc cho những người kia tiến lại giúp mình thay quần áo, và chải gọn mái tóc, một mình nàng thì không thể xử lý mái tóc này được. Bây giờ nàng đang ở Memphis, tại nhà của Ramses, cũng đã ở nơi này gần 3 tháng, và là khách quen của nơi này trong vòng hai năm qua.

Từ khi biết Nerasofiti còn sống, và thân phận đặc biệt của bà ấy, Kail đã không thể đến thăm bà được, nhưng nàng thì có thể. Anh không thể rời khỏi vị trí của mình hiện tại, vì thế anh giao cho nàng nhiệm vụ đến thăm bà. Anh muốn bà cảm thấy thật thoải mái và vui vẻ, nỗi đau của bà đã phải to lớn đến mức nào đến nỗi bà đã rời bỏ cả quê hương nơi mình sinh ra để chạy trốn nỗi đau đó.

Chính vì lý do này, mà Kail đồng ý cho phép nàng mỗi năm được đến Ai Cập ở bên cạnh bà 4 tháng. Năm trước nàng đã đến, và năm nay nàng cũng vậy, chỉ là nơi nàng trú ngụ mỗi khi đến Ai Cập lại là nhà của Ramses chứ không phải dinh thự xa hoa kia của Nerasofiti. Do bà đã nói: “Ramses là một con người đáng sợ, ta muốn con hãy trông chừng và học hỏi từ chính kẻ thù để mạnh mẽ hơn.” Inari hiểu mong muốn của bà.

Nàng phải thật mạnh mẽ để tự bảo vệ được bản thân mình, trước khi muốn bảo vệ người khác. Và nhất là với vai trò của nàng hiện tại, nàng không muốn mình là hòn đá ngáng chân Kail và Zannanza. Chuyện lời đồn hai năm trước đã để lại trong nàng một bài học quá sâu sắc, không có thực lực bảo vệ chính mình, nàng sẽ chỉ như một con rối mặc cho người khác thao túng.

Khi nàng bước ra khỏi phòng, thì đã nhìn thấy Nepheruto đứng giữa phòng khách luôn miệng huy động mọi người. Khắp nơi trong nhà mọi thứ dường như hơi hỗn loạn, người hầu chạy bốn phía mang những đồ đạc chất đống trước mặt Nepheruto. “Tại sao phải mang nhiều đồ như vậy, cậu tính mang cả căn nhà này đến doanh trại của Ramses à?” Inari hỏi, Nepheruto lắc đầu với nàng: “Không phải là ý của mình, là mẫu thân không an lòng, sợ rằng anh ta ở trong doanh trại thiếu thốn.”

Inari rùng mình, thiếu thốn ư, người như hần ta chỉ cần không để ý sẽ biến mất ngay khỏi doanh trại và trở về nhà ôm mỹ nhân chơi đùa mà được cho là thiếu thốn sao? Không đành lòng nhìn Nepheruto bận bịu một mình, nàng đoạt lấy bản danh sách đồ đạc trong tay Nepheruto rồi giúp đỡ một tay. Mất nửa buổi sáng mới có thể chất hết hàng hóa lên thuyền và xuất phát, Inari ngồi ở đầu thuyền hóng mát, xua tan đi cảm giác oi bức nóng nực.

“Inari, những đồ ăn cậu nhờ nhà bếp chuẩn bị tớ đã mang theo rồi!” Nepheruto vừa kiểm tra lại lần cuối rồi mới tìm đến chỗ Inari đang ngồi, nàng cũng ngồi xuống, phe phẩy cây quạt lông ngỗng trong tay. “Ừ!” Inari trả lời gọn ghẽ, nàng đang mãi dõi tầm mắt về phía xa, không biết Shubas ở doanh trại Ai Cập bây giờ ra sao rồi. Lần này nàng đến đây, Tito bị ốm trước ngày khởi hành, vì thế nàng đành phải để cậu bạn ở lại và chỉ mang theo một mình Shubas.

Hai tháng trước, Ramses ngó ý muốn dạy Shubas cách chiến đấu của một chiến binh thực sự, vì thế đã kéo cả cậu ta vào doanh trại với mình. Hần ta còn thề rằng sẽ không để bất kỳ nguy hiểm nào xảy ra với cậu ấy, nhưng nàng vẫn cảm thấy kỳ lạ. Tại sao hần lại muốn làm vậy, để Shubas va chạm học hỏi kinh nghiệm chiến đấu thực tiễn cũng tốt, nhưng Ramses hần ta đâu cần phải làm đến thế!

Nàng không biết rằng, lý do hần hành xử kỳ lạ như vậy chỉ có một, hần không thể chịu đựng được suy nghĩ, khi hần không có ở bên, lại có một người đàn ông khác không phải hần lẽo đẽo theo sau nàng. Dù Shubas chỉ là một cận vệ của Inari, nhưng hần cũng đâu biết được đó có phải là một Tito thứ hai hay không?

Còn về phần nàng, việc Shubas đi theo bên cạnh lại là một sự tình cờ, sau sự việc hai năm về trước, nàng đã muốn giúp đỡ nhà bà góa một chút gì đó. Nhưng rồi bà ấy lại muốn để cho Shubas đi theo nàng với tư cách là một nô lệ, nàng dùng hết mọi cách để thuyết phục bà. Rồi Kail chấp nhận lời khẩn cầu đó, mang Shubas đến đặt bên cạnh nàng, còn gia đình bà cũng có được cuộc sống ấm no hơn trước.

Kail nói, anh muốn có thêm người bên cạnh, để nàng học thế nào là trách nhiệm của mình, từ nay chỉ cần nàng rời khỏi phủ mà không được cho phép, Kail sẽ phạt nặng Shubas. Nàng cũng vì chuyện này mà chiến tranh lạnh với Kail một thời gian dài, cho đến khi Zannanza phải lặn lội đến Hattusa thì mới chuyện mới êm thấm. Một Tito ở cạnh đã khiến nàng không thở được, nếu còn có một Shubas nữa chắc nàng sẽ phát điên mất.

Để hạn chế việc Shubas cứ suốt ngày ở trong phủ với nàng, sau đó, Inari đã dứt khoát ném Shubas vào quân đội, giao cho tướng quân Lucifer dưới trướng của Kail huấn luyện. Vượt ngoài sự mong đợi của nàng, Shubas lại thật sự rất thích hợp để cầm kiếm, Lucifer từng nói với nàng: “Trương lai cậu bé này sẽ còn vượt xa cả thần nữa, thừa công chúa.”

Dòng suy nghĩ miên man của nàng chợt bị cắt ngang bởi tiếng gọi của Nepheruto: “Inari! Đến nơi rồi!” Inari ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước, con thuyền đã cập bến từ bao giờ, cả hàng hóa cũng đang bắt đầu chuyển dần xuống. Nàng nương theo bàn tay của Nepheruto rồi đứng dậy, “Nhanh như vậy sao?”, Nepheruto nhường hàng lông mày lên cao: “Là do cậu thả hồn trên mây mà thôi.”

Nàng rù cái đầu cho tỉnh táo rồi bước theo sau Nepheruto xuống bến, doanh trại Ai Cập được xây dựng và bố trí ở hạ lưu con sông Nile. Người thân binh thường thì không thể vào thăm, nhưng Ramses lại là tướng lĩnh cấp cao trong quân đội, nên được đặc cách như thế này. Ngăn cách giữa bến tàu và doanh trại là một cánh cổng lớn, những toán quân mặc trang phục Ai Cập đi qua đi lại phía sau.

Thấy có người đến, bọn họ hơi tò mò quay đầu lại, chỉ nhìn thấy hai bóng dáng nhỏ bé bước xuống từ thuyền xen lẫn với đoàn người khiêng vác hàng hóa. Dù không nhìn rõ, những người lính vẫn có thể khẳng định hai bóng dáng kia là của hai cô gái. Chưa kịp nhìn kỹ hơn đã bị một giọng nói nghiêm nghị làm cho giật mình: “Nếu các người còn có thời gian ở đây ngắm cảnh thì hãy vác theo quân lương chạy 15 vòng doanh trại cho ta.”

Không dám cãi lời, toán lính xấu số vội vã chạy đi thực hiện mệnh lệnh, người vừa nói không ai khác chính là Ramses. Hần nghiêng răng nhìn về phía bến tàu, căn nhắc: “Chẳng phải đã dặn không cần đến thăm sao?” Nhưng nụ cười lại dâng lên tận đáy mắt. Hần bước vội qua cổng, dần bước về phía hai người bọn họ, vẫn như nửa tháng trước, Inari vẫn chẳng thay đổi gì, hình như đã mập hơn được một chút. Cũng phải thôi, hần đã đích thân dặn dò nhà bếp ở phủ phải thay đổi thực đơn mỗi ngày kia mà, đồ ăn hợp khẩu vị chắc chắn sẽ làm Inari ăn nhiều hơn trước.

Inari đứng bên cạnh Nepheruto quan sát người ta khuôn hàng xuống bến, “Có của cả những gia đình khác gửi nữa phải không?” Nepheruto gật đầu: “Ừ, con cháu giới quý tộc đi lính cũng không ít, và mỗi giao hảo với gia đình Ramses cũng không tệ.” Hàng hóa nhiều như vậy, họ thực sự nghĩ con mình ở trong quân đội bị bạc đãi lắm sao? Vậy thì đi lính làm gì, cứ giữ ở nhà đi để khỏi lo sợ điều gì.

Nàng suy nghĩ như vậy, không hề để ý có người đang tiến lại gần mình, bỗng nhiên, nàng bị nhấc lên đột ngột, rơi vào vòng tay mạnh mẽ phía sau. Nepheruto cũng nhìn thấy hần, nàng ấy mỉm cười trêu chọc, “Anh trai, không chỉ có mỗi mình Inari đưa đồ đến cho anh đâu, còn có cả em nữa đấy!” Ramses cố định Inari đang vùng vẫy trong lòng mình, nghiêng người cúi đầu hôn khẽ lên trán em gái: “Cảm ơn em, Nepheruto, mẫu thân ở nhà vẫn khỏe chứ?”

Nepheruto nhìn Inari đang vùng vẫy, “Vẫn khỏe, em nghĩ anh nên xử lý những chuyện cần thiết hơn là đứng đây hỏi em về chuyện ở nhà!” “Ramses, người buông ta ra!” Inari rít lên với hần, nhưng đâu phải dễ dàng gì mới ôm được, Ramses làm sao chịu buông tay. “Nhớ ta đến thế ư? Chẳng phải ta đã nói rằng nàng không cần phải đến tận đây thăm ta sao? Chỉ cần gửi một bức thư, ta nhất định sẽ trở về với nàng ngay lập tức!”

Inari nhìn hần bằng cặp mắt kính bị, con ngươi xanh biếc lóe lên sự quyết liệt, “Đừng tự cuồng bản thân như vậy Ramses! Ta không đến đây để gặp người. . .” Câu nói của nàng còn chưa dứt thì một tiếng gọi thất thanh đằng sau đã vang đến: “Tiểu thư!” Là Shubas, cậu nhận được tin người nhà của tướng quân Ramses đến nên cũng chạy ra bến tàu. Nhân cơ hội Ramses bị xao lãng vì tiếng gọi của Shubas, nàng đập một cú vào mạng sườn hần sau đó nhảy xuống đất, chạy đến chỗ Shubas.

Có lẽ cậu ấy vừa luyện tập xong, trên bộ ngực trần còn lấm đầy mồ hôi: “Shubas, ta đến rồi, cậu vẫn khỏe chứ! Xem hôm nay ta mang đến gì cho cậu này.” Vừa nói nàng không thêm để ý đến thái độ hăm hực của Ramses phía sau, mà mang ra một giỏ thức ăn được chuẩn bị sẵn đưa cho Shubas. Đến lúc này Nepheruto mới vỡ lẽ, thì ra là thức ăn chuẩn bị cho Shubas chứ không phải anh trai nàng, thật đáng thương. Nàng nhìn anh trai mình bằng ánh mắt chất đầy sự thương hại, khiến Ramses rùng mình.

“Em có thể đừng nhìn anh bằng ánh mắt quái đản như thế được không hả?” Ramses xoa xoa vùng xương sườn bị đá gắt lên với nàng. Nepheruto càng tăng thêm sức quyến rũ trong ánh mắt, vẻ mặt cực kỳ mềm mại: “Em biết ánh mắt của mình rất đẹp, anh không cần phải khen như thế đâu.” Ramses không thể nói lại Nepheruto, đành nuốt con giận nhìn về phía nàng.

Cặp mắt của hắn dần se lại, hắn ghé cảm giác có người khác chạm vào nàng, càng ghét hơn cái cảm giác bị nàng ngó lơ, hắn không cho phép nàng đối xử lạnh nhạt như thế với hắn, không bao giờ. “Em không biết anh đang nghĩ gì trong đầu, Lamu Ramses, nhưng em không thích ánh mắt của anh khi nhìn bạn của em như vậy. Cô ấy không phải là món đồ chơi anh có thể mang theo bên mình suốt ngày. Cô ấy là một thành trì vững chắc mà anh cần chinh phục trong vinh quang và danh dự, hơn là chiếm đoạt như một chiến lợi phẩm thấp kém.”

Nepheruto đã sống đủ lâu để hiểu rõ tính cách của anh mình, bản tính độc đoán luôn là trở ngại lớn nhất của Ramses. Đối với chuyện khác nàng có thể sẽ không thêm để tâm, nhưng với Inari thì khác nàng không muốn anh làm tổn thương Inari. . . Lời nhắc nhở của nàng làm Ramses thức tỉnh, hắn kiềm nén cảm xúc lại trong lòng, từ từ bình ổn hơi thở, và chậm rãi bước về phía Inari. Em gái hắn nói không sai, Inari không phải là món đồ chơi hay một chiến lợi phẩm, nàng quý giá hơn những thứ đó nhiều. . .

Trong lúc này, ở thành phố Hattusa sầm uất, thủ đô của đế quốc hùng mạnh Hittite, thần điện của vương phi Nakia bị phong tỏa. Vương phi Nakia và vị quan tư tế thân cận, Urhi Shalma đang thực hiện một phép thuật đen tối. Bà ta đã cầu xin các vị thần hãy chỉ cho mình vật tế thích hợp để nguyên rửa tất cả các vị hoàng tử. Và rồi thần linh đã nghe thấy lời bà ta, trên mặt nước trong chiếc chậu đồng, hiện lên hình ảnh của một cô gái nhỏ bé, tóc đen, mắt đen, làn da trắng mịn.

Chính là cô gái trong giấc mơ tiên tri của Inari nhiều năm về trước, nữ thần chiến tranh của đế quốc Hittite, Yuuri Suzuki. Ma pháp của Vương phi trỗi lên lần nữa, kéo cô bé ra khỏi thế giới của mình, ném Yuuri vào hồ nước mang cô bé đến thế giới này. Vòng quay định mệnh đã bắt đầu, Yuuri bị kéo xuống hồ nước, cô sợ hãi, vùng vẫy để thoát khỏi bàn tay ma quái đang bám lấy mình.

Rồi cô ngẩng đầu lên, một luồng sáng đập ngay vào mắt, Yuuri dùng hết sức mình để bơi về phía luồng sáng đó. Khi cô gái nhỏ ngoi lên khỏi mặt nước, những người xung quanh đã rất sợ hãi, họ giật mình lùi lại phía sau, tránh xa khỏi cô gái kỳ lạ. Yuuri ho sặc sụa tống thứ nước kia ra khỏi lồng ngực, sau đó cô đưa mắt nhìn xung quanh, sự kinh ngạc dâng trào nơi đáy mắt. Đây là. . . đâu? Là nơi nào vậy, không phải Nhật Bản sao, cô đang ở buổi hẹn với Himuro kia mà. . .

Có một đám người ăn mặc kỳ lạ, cầm trên tay thương và khiên tiến về phía cô, họ nói thứ ngôn ngữ cô không hiểu được. Nhưng nhìn vẻ mặt của họ cô cũng phần nào đoán ra được họ đang muốn bắt lấy mình, Yuuri vùng dậy chạy trốn, một giọng nói từ nơi nào đó cứ vang vọng: “Bắt được cô ta rồi.” Giọng nói ấy. . . chính là giọng nói cô nghe được khi bị kéo xuống nước, sắc lạnh như băng giá. Dù không hiểu chuyện gì nhưng cô vẫn cứ chạy, thoát khỏi sự truy đuổi phía sau.

Nhưng bức tường cũ, có nơi đã đổ vỡ tựa như một mê cung, khiến cô không biết mình phải chạy đến nơi nào. Đột nhiên cô rẽ vào một góc, có một người choàng khăn đứng đó, làm cô giật mình dừng bước, ngay sau đó chiếc khăn được lấy xuống. Thì ra đó là một thiếu niên anh tuấn, cặp mắt đẹp để hơi cau lại, khí chất vương giả nam tính tỏa ra xung quanh. Yuuri chợt nghĩ, anh ta không phải là quân lính, cùng lúc đó tiếng quân binh truy đuổi phía sau ngày càng gần.

Cô gái nhỏ sợ hãi, bọn họ đã đuổi kịp cô rồi, không còn chỗ để chạy nữa, cô phải làm sao đây? Làm sao đây? Trong thời khắc ấy, chàng thiếu niên đã kéo cô lại, ôm vào lòng mình, đẩy ngã cô xuống đất rồi đặt một nụ hôn lên môi cô. Phía ngoài chiếc khăn choàng được phủ xuống che kín cả hai người, nụ hôn áp xuống cô không hề có sự chuẩn bị trước. Và cô cũng không biết rằng người đang hôn cô chính là Tam hoàng tử Kail Mursili của đế quốc Hittite hùng mạnh, người mà sau này sẽ chiếm một vị trí vô cùng quan trọng trong cuộc đời của cô.

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cô gái của định mệnh (2)

Ramses bước về phía Inari, dường như đã có kinh nghiệm từ lần trước, nàng không dễ dàng để mình bị bắt nữa. Vừa nghe thấy tiếng bước chân đã vội vàng di chuyển ra sau lưng Shubas, giấu đi bản thân mình. Shubas cao hơn nàng hai cái đầu nhưng vẫn thấp hơn Ramses nửa cái đầu, cậu bé nhìn thấy nàng như vậy cũng lập tức cảnh giác đưa mắt nhìn Ramses. Bàn tay đưa ra như muốn che khuất người phía sau lưng mình.

Hành động của hai người họ làm Ramses cứng đờ, sự khó chịu lóe lên trong ánh mắt, nhưng điệu bộ vẫn rất đường hoàng. Hắn đưa hai tay lên làm tư thế đầu hàng, vừa bước từng bước một vừa nói: “Ta hứa với danh dự của một chiến binh Ai Cập, sẽ không bế nàng lên nữa nếu nàng chưa đồng ý.” Đến lúc này Inari mới ló cái đầu ra, cau mày nhìn hắn: “Ta muốn thiêu chết ngươi.” Giọng điệu của nàng làm hắn bật cười: “Nếu nàng làm được thì xin cứ tự nhiên, thừa tiểu thư của ta!”

Ramses mặc kệ Shubas đang đứng chắn ở giữa nghiêng người vòng qua sau lưng cậu bé, nở nụ cười xảo quyệt với nàng. Inari thật sự muốn đập chiếc rỏ mình đang cầm trên tay vào mặt hắn, nhưng nếu không phải vì trong rỏ chứa đồ ăn cho Shubas thì tên Ramses đã tiêu đời rồi. Không thêm để ý đến hắn nữa, nàng ngẩng đầu lên nhìn Shubas: “Shubas, ở đây có chỗ nào yên tĩnh để ăn trưa không?” Shubas gật đầu với nàng, còn chưa kịp nói thêm thì đã bị

Ramses cướp lời.

“Ăn trưa sao? Thật đúng lúc ta cũng đang rất đói bụng, em cũng đói phải không Nepheruto?” Hân quay đầu lại tìm kiếm sự giúp đỡ từ phía em gái của mình, nhưng chỉ nhận được một nụ cười nửa miệng. Nepheruto đi lướt qua hân như người vô hình, đến bên chỗ Inari nắm lấy bàn tay của cô: “Đi nào, tớ cũng đang rất đói bụng.”

Sau một hồi vật lộn, cuối cùng cả bốn người bọn họ cũng tạm thời ngưng chiến và bắt đầu bữa ăn trưa bên bờ sông Nile đầy nắng. Tình cảnh lúc ăn trưa cũng không khá hơn là mấy, Nepheruto ngồi cạnh Shubas, Shubas ngồi kế bên Inari, còn bên cạnh Inari lại là Ramses. Một vòng tròn ngó ngàng, Inari đã nghĩ như vậy đấy khi đưa mẫu bánh mì vào miệng mình.

Bầu không khí tĩnh lặng bao phủ bốn người bọn họ cho đến khi Inari mở miệng: “Ramses, Nepheruto, Shubas, ta muốn trở về nhà!” Câu nói của nàng làm động tác đang ăn của ba người còn lại cứng đờ. Nepheruto có phản ứng đầu tiên, nàng bỏ thức ăn đang cầm trên tay xuống, nở nụ cười gượng gạo với Inari: “Không phải đã nói sẽ ở lại đây bốn tháng lận sao? Hôm nay còn chưa tròn ba tháng nữa kia mà.”

Inari gật đầu xác nhận: “Đúng là theo thông lệ thì tớ sẽ ở lại đây bốn tháng, nhưng mà. . . Tớ không biết nữa Nepheruto, có thứ gì đó làm tớ vô cùng bất an, nếu không trở về, tớ sợ rằng mình sẽ bỏ lỡ thứ gì đó mất.” Điều này là thật chứ không phải là giả, nỗi lo lắng dâng trào nơi đáy mắt của nàng. Ramses không nói nhiều chỉ lặng lẽ quan sát sự thay đổi cảm xúc trong đôi mắt của Inari rồi khẽ nói: “Ngày một ta sẽ đích thân đưa nàng về.”

“Mà khoan đã, Inari, lần trước thân thủ ta dạy nàng, nàng có chịu luyện tập thường xuyên hay không vậy?” Ramses đột nhiên cắt ngang thu hút sự chú ý của nàng, Nepheruto nghe anh trai nhắc đến việc rèn luyện thân thủ của Inari thì lại bật cười vui vẻ: “Các khu chợ ở Memphis này, sợ rằng sẽ chẳng còn tên trộm vặt nào dám hoành hành nữa đâu. Tốc độ của cậu ấy so ra còn nhanh nhẹn hơn bọn chúng nhiều.”

Inari trừng mắt nhìn bộ dạng xem kịch vui của cô bạn, rồi lại quay sang nhìn Ramses đang mỉm cười hứng thú. “Này, đứng có lấy ta ra làm trò cười, việc luyện tập hay không là chuyện của ta.” Ramses chống cằm hứng thú nhìn nàng: “Nerasofiti không cho phép nàng cầm kiếm, ta không thể dạy nàng kiếm thuật để giết người, chỉ có thể dạy nàng thân thủ phòng thân để kẻ khác không thể chạm vào nàng. Nếu nàng không chịu luyện tập thì nàng nghĩ rằng ai sẽ là kẻ phải hy sinh tính mạng để cứu nàng mỗi lúc nàng gặp nguy hiểm?”

Câu nói của hân đánh trúng tâm lý của Inari, vừa nói hân vừa nhìn Shubas sau đó lại đảo ánh mắt về phía nàng. Nàng biết hân đang muốn nhắc đến ai, những người sẽ phải xả thân cứu nàng nếu nàng không thể tự bảo vệ bản thân mình, còn ai ngoài hai người bọn họ, Tito và Shubas! Không phải nàng không chịu luyện tập mà là nàng không muốn Ramses dạy nàng những điều đó, hân càng làm như vậy, nàng càng không thể hiểu được ý định thực sự của hân.

Tại sao lại dùng mọi cách chỉ để chiếm lấy lòng tin của Nerasofiti, xét về mối quan hệ giữa bà ấy với nàng hay với vị pharaoh hiện tại đúng là một người đáng để nịnh nọt. Nhưng Ramses là một kẻ kiêu ngạo hân sẽ không làm vậy, và hân cũng không cần làm vậy, hân đã có sẵn cho mình sự tin tưởng của vị vua trẻ tuổi Tut rồi. Là hân không màng đến danh lợi, không chịu nổi tư tưởng rập khuôn của xã hội Ai Cập tưởng chừng rất phồn thịnh lại che giấu toàn những cái xấu xa thế này.

Sau hai tháng huấn luyện trong quân đội, Shubas thực sự đã học hỏi được rất nhiều kinh nghiệm thực chiến bổ ích. Nhưng cậu vẫn không bao giờ quên thân phận thật sự của mình, một chiến binh của đế quốc Hittite. Khi nghe công chúa của cậu nói muốn về nhà, cậu đã cảm thấy rất vui, được hộ tống công chúa trên mọi nẻo đường chính là nghĩa vụ cũng như nguyện vọng của cậu.

Nhưng lại thấy câu nói của Ramses trì hoãn sự trở về của bọn họ, khiến cậu vô cùng khó chịu: “Tại sao không phải tối nay, mà phải đợi đến ngày một.” Shubas chất vấn Ramses bằng giọng điệu không cảm xúc, hân là ai mà dám ra lệnh cho công chúa của cậu. Ramses không nhìn Shubas lấy một cái, chỉ nhìn chăm chú vào Inari: “Nàng hiểu mà phải không?” Inari gật đầu, “Được, vậy thì ngày một ta sẽ đi.”

“Tiểu thư!” Shubas sững sốt quay đầu lại nhìn nàng, Inari trấn an cậu bằng nụ cười trong suốt, “Shubas, không có gì phải lo lắng cả, chỉ là trở về muộn hơn hai ngày mà thôi, ta còn chưa vội chẳng lẽ cậu đã vội vậy sao.” Nụ cười của nàng đánh tan những lời Shubas định nói, nếu công chúa đã muốn vậy thì cậu sẽ hết lòng tuân theo mong muốn của nàng.

“Vậy thì ta sẽ cho người xem.” Inari vừa nói, vừa nhắc tấm váy dài đang mặc trên người, “Xoẹt” một tiếng đã xé rách một phần thân váy ra, thế là chiếc váy dài đã trở thành váy ngắn. Sau đó nàng bao bọc mái tóc dài của mình trong một chiếc khăn trùm đầu buộc gọn sau gáy, xong xuôi nàng đứng dậy lùi ra xa, chống tay lên thất lưng mà chính thức tuyên chiến: “Được rồi, Ramses, vậy ta phải làm gì để chứng minh đây?”

Ramses thân nhiên nhìn dáng vẻ hào hứng của nàng lúc này, ý cười càng lan tỏa trong đôi mắt của hân. Nepheruto khẽ hắng giọng thì thầm với Ramses: “Lưới tình đã giăng có chạy cũng không thoát.” Ramses không hề trả lời em gái mình, chỉ đứng dậy tháo bộ giáp và vứt vũ khí xuống tấm thảm rồi bước về phía Inari. “Bắt đầu nào!” Nepheruto nói không sai, lưới tình mà hân dệt để bẫy con bướm xinh đẹp nhất hình như đã phản chủ quay lại trói buộc hân thật chặt.

Hattusa, đế quốc Hittite.

“Tito, thay ta chăm sóc cô gái này.” Kail mạnh tay ném cô gái được bọc trong chiếc khăn choàng cho Tito, làm cậu bé trợn tròn mắt không hiểu chuyện gì xảy ra. Nói xong, Kail không thèm để ý đến những chuyện còn lại, quay bước rời khỏi phủ, anh còn có chuyện cần giải quyết. Việc hôm nay Vương phi muốn làm thật ra là có mục đích gì đằng sau nó, anh không tin bà ta chỉ muốn dùng cô gái này để làm vật tế nguyên rủa các hoàng tử.

Yurri nhăn nhó ngồi bệt dưới sàn: “Chết tiệt, hân bỏ mình lại ở đây sao, khóc lóc cũng chẳng giải quyết được gì, coi bộ chỉ có thể trông cậy vào bản thân mình mà thôi.” Nói là vậy nhưng cô vẫn ngẩng đầu lên nhìn xung quanh nơi mình vừa đến, thì một bóng dáng quen thuộc đập vào mắt khiến cô nhom

người ngồi dậy, vui vẻ kêu lên: “Eimi?”.

Tito lại trừng mắt với cô lần nữa, chống hai tay lên hông mà nói: “Này cô gái kia, tôi không phải Eimi, tên tôi là Tito.” Lúc này, Yurri mới chú ý đến phần ngực trần của cậu bé, cô ngưng ngưng giải thích: “Xin lỗi, tại vì cậu rất giống em gái của tôi. . .” Tito nghiêng đầu đánh giá cô bé từ trên xuống dưới: “Đúng là rất nhỏ nhắn, chắc cô có cùng vóc người với công chúa, đi nào, tôi đi lấy cái gì đó cho cô thay, không thể cứ để cô chạy nhong nhong với chiếc áo choàng đó mãi được.”

Nghe thấy lời Tito nói, Yurri cúi đầu xuống nhìn bộ dạng của mình, bất giác đỏ mặt, từ lúc gặp Kail khi đang trốn sự truy đuổi của truy binh rồi bị quân lính bắt được đưa đến cho bà Vương phi điên cuồng kia. Bà ta đã cho người lột sạch quần áo của cô, chỉ có một chiếc áo choàng được khoác tạm bợ bên ngoài. Khi được Kail cứu tại thần điện lần nữa, trước khi Vương phi kịp chém chết cô, thì trên người cô vẫn chỉ choàng chiếc khăn này.

“Nào đừng có ngăn người ra như vậy chứ, đi thôi!” Tito bậm môi không còn kiên nhẫn nữa mà trực tiếp lôi tay Yurri rồi kéo đi. Cậu đưa cô bé đến căn phòng của Inari, dùng bước trước cửa phòng, cậu hơi ngăn người, phải rồi, giờ chắc nàng đang ở Ai Cập với phu nhân Nerasofti. . . Cậu khẽ lắc đầu rũ bỏ những suy nghĩ không liên quan, đẩy nhẹ cửa phòng. Mở ra trước mặt Yurri một căn phòng có cách bài trí. . . vô cùng hiện đại, trên những bức tường đá thay vì treo những tấm thảm thêu hoa văn cầu kỳ thì lại được trang trí bằng những bức tranh khổ lớn.

Những nét vẽ sống động khắc họa từng nhánh cây cồng cỗ, từng hơi thở của ngọn gió và chuyển động nhịp nhàng của dòng sông. Yurri há hốc khi nhìn những bức tranh được vẽ y như thật, nhìn những biểu hiện của cô, Tito gật đầu hài lòng, vừa đi về phía tủ quần áo của Inari vừa lên tiếng: “Căn phòng này là của chủ nhân tôi, công chúa Inari, những bức tranh cô nhìn thấy trên tường là do chính tay người vẽ.”

Từ trong giọng nói của Tito, Yurri có thể nghe ra được sự tự hào tràn ngập, cô không nhìn những bức vẽ nữa, mà đưa mắt về phía Tito. Cậu bé đã lôi ra một chiếc váy thắt eo tà ngắn đến trên gối đầu, thoát nhìn trông có vẻ rất thoải mái. “Đây, cô mau mặc vào đi.” Yurri đón lấy chiếc váy rồi nhìn Tito đang đứng trước mặt: “Cô có cần tôi giúp để mặc không vậy?” Cậu bé thật thà hỏi khi thấy vẻ mặt của cô.

Yurri lập tức lắc đầu, Tito bước ra khỏi phòng sau đó tiện tay đóng cửa lại, “Khi nào thay xong hãy gọi tôi.” Yurri cảm kích trước sự chu đáo của cậu bé, cô vứt bỏ chiếc áo choàng qua một bên rồi mặc chiếc váy vào, đúng là vừa như in. Vóc người của chủ nhân căn phòng này và cô rất giống nhau, sau khi thay đồ xong, Yurri đưa mắt nhìn khắp căn phòng một lần nữa. Nếu như một nàng công chúa sống trong phủ của một hoàng tử thì quan hệ giữa bọn họ sẽ ra sao đây.

Nghĩ như thế nhưng cô vẫn thu ánh mắt lại, cảm thấy mình đã tò mò quá mức rồi, nhưng người được nhắc đến trong miệng của Tito làm cô vô cùng hứng thú. Cô đã phát hiện ra ở phía trên khung cửa sổ nơi chuỗi rèm châu do chính tay Inari làm vẫn đang đưa ở đó. Nhưng điểm tuyệt ở nơi cao nhất lại là một chú hạc giấy gấp bằng tay, ở một nơi như thế này sự xuất hiện của hạc giấy làm Yurri cảm thấy rất kỳ lạ. . .

Cô bước ra khỏi phòng đối diện với vẻ mặt ngây ngốc của Tito, cậu bé mỉm cười chua chát với cô: “Giờ thì tôi đã hiểu tại sao điện hạ lại đưa cô về đây rồi, ngoài công chúa Inari, ngài ấy chưa bao giờ mang bất kỳ một người phụ nữ nào về nhà. Cô. . .thật sự rất giống người.” Yurri mở to mắt nhìn Tito, cô giống với công chúa của cậu ấy sao. Nhưng ngay lập tức cô đã bị thái độ của Tito làm cho hoang mang, cậu bé lắc đầu thật mạnh nói rất nhỏ như đang thì thầm với bản thân: “Không đâu, cô không giống với người ấy, chỉ có vóc người nhỏ bé như nhau mà thôi. Người rất khác so với cô.”

Nếu Inari có mặt tại đây ngay lúc này, chắc chắn nàng sẽ phát hiện ra có một luồng khí màu đen chết chóc bao trùm lấy Tito, nếu nàng có mặt ở đây, à không. . . Chỉ cần năng lực tiên tri của nàng không bị phong ấn, chắc chắn nàng có thể nhìn thấy tương lai của cậu bé. Nàng sẽ phải làm sao nếu như nhìn thấy tương lai đầy mất mát ấy. . .?

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Bức tranh đẫm máu (1)

“Tiểu thư!”

“Anh trai!”

“Rầm!”

Sau ba tiếng kêu thảng thốt, Inari kết thúc trận đấu tay đôi bằng tư thế của kẻ chiến thắng, mũi giày của nàng kiêu ngạo chèn ngay cổ họng của hắn. Những giọt mồ hôi lăn dài chảy dọc khắp cơ thể nàng, hơi thở rất gấp gấp khiến khuôn mặt nàng đỏ bừng. Inari cau mày lại, một chiến thắng không hề dễ dàng, nếu hắn không nhường nàng, làm sao nàng có thể đánh ngã hắn được cơ chứ.

“Đứng lên đi! Tốc độ của ta có nhanh hơn thật nhưng nếu bị tấn công một cách bất ngờ chưa chắc ta đã né tránh được.” Inari nhắc mũi giày ra khỏi cổ Ramses lùi lại phía sau nhìn hắn từ từ ngồi dậy, hắn lau vết máu nơi khóe miệng. Nàng biết hắn cố tình nhường nàng, vì thế đã không hề nương tay, xuống tay thật tàn nhẫn. Nhưng hắn không hề cảm thấy tức giận, biết lợi dụng những gì mình có là một trong những chiến lược cơ bản và thông minh.

Nếu nàng đã biết hắn cố tình nhường nhưng lại không ra hết sức, thì hắn sẽ chẳng biết nàng đã tiến bộ đến đâu cả. Nepheruto bước đến bên cạnh hắn, đưa cho hắn một chiếc khăn mặt: “Anh à, anh không sao chứ? Em đã nói rồi, Inari đã tiến bộ hơn rất nhiều.” Giọng nói lo lắng và sự trêu đùa trong ánh

mất hoàn toàn không hợp với nhau. Ramses liếc nhìn khuôn mặt của Nepheruto một cái rồi đưa tay đón lấy chiếc khăn mặt, hẳn có cảm giác càng ngày mình lại càng không thể trị nổi đứa em gái này.

“Quả thật đã tập luyện rất chăm chỉ phải không?” Ramses đứng dậy vừa lau mồ hôi trên khuôn mặt vừa bước đến chỗ nàng, Shubas cũng đã mang đến cho nàng một chiếc khăn và áo choàng, nàng đang lau mồ hôi dính đầy trên mặt mình. Inari nghe thấy câu hỏi của hắn, nhưng nàng không trả lời chỉ nhìn Shubas bên cạnh rồi cau mày lại: “Shubas! Chỗ này. . . không phải là do vết bầm do đánh nhau sao . . . Còn chỗ này nữa. . .”

Inari xem Shubas như con rồi, hết xoay phải rồi xoay trái cậu bé, sự lo lắng hiện rõ trên mặt nàng, ném một ánh mắt giận dữ về phía Ramses, nàng nghiêng rặng lại gọi tên hắn: “LAMU RAMSES! Người đã nói gì khi đưa Shubas đi hả?” Ramses không thèm để ý đến con giận của nàng, vắt chiếc khăn lên vai rồi đưa mắt liếc nhìn những vết bầm tím trên người Shubas. “Đừng nói với ta rằng nàng không hề biết những vết sẹo của chiến binh là sự vinh quang và tự hào nhất sao.”

Hắn gật đầu hài lòng, thành quả luyện tập của Shubas hai tháng qua rất đáng khen, đã có thể một mình đấu tay đôi với cả Wasatto rồi. Nếu vậy thì sự an toàn của nàng cũng sẽ được đảm bảo hơn một chút, thật tiếc khi Shubas không phải là người Ai Cập. Hắn nhìn thấy khí chất của một tướng lĩnh ưu tú từ cậu bé này, rồi hắn lại nghĩ, Inari là kia chứ? Nàng là công chúa được yêu quý nhất đế quốc Hittie, vậy thì tên Tam hoàng tử kia làm sao có thể không bảo vệ nàng chu đáo được.

Inari biết rõ những điều Ramses nói nhưng nàng vẫn cố chấp giữ lý lẽ của riêng mình, một người từng được sinh ra trong một thế giới chỉ có hòa bình. Có lẽ nàng đã từng nghe nói đến chiến tranh ở những nơi khác, nhưng nàng chưa từng một lần trải qua, quê hương của nàng là một đất nước yên bình. Không trải qua không có nghĩa rằng nàng không hiểu nỗi đau nó mang lại, chính nàng hiểu cảm giác mất mát là như thế nào.

Nàng rất căm ghét chiến tranh, đến khi nàng được sinh ra lần nữa, đứng giữa những vòng xoáy quyền lực thét gào. Chỉ cần nàng đi sai một bước, sẽ lập tức bị hút vào trong và nghiền nát thành từng mảnh, cuộc sống hoàng gia rất đáng sợ. May mắn cho nàng rằng bên cạnh nàng còn có Kail, Zannanza, Ilvani, và thậm chí là cả Tito, Shubas. Họ luôn luôn bảo vệ nàng phía sau lưng họ, dù vậy những gì nàng được dạy dỗ lại còn hơn thế nữa.

Zannanza dạy nàng cách cười ngửa chỉ cho nàng thấy sự tàn bạo của chiến tranh từ những người lính, cũng bắt nàng nhớ kỹ một điều, chiến tranh là điều không thể tránh khỏi trước khi muốn xây dựng giấc mơ hòa bình thật sự. Kail dạy nàng nghệ thuật đỉnh cao của quyền lực là như thế nào, có quyền lực trong tay nàng cũng sẽ phải học cách thao túng nó, chứ không phải để nó điều khiển nàng.

Ilvani trang bị cho nàng những thứ cần thiết để đối phó với những âm mưu tàn độc liên tục bủa vây quanh nàng. Khiến nàng hiểu được chỗ đứng thật sự của mình, phải biết được nghĩa vụ và trách nhiệm của mình khi đứng ở vị trí đó. Anh còn đặt bên cạnh nàng những người bạn để nàng luôn phải có trách nhiệm đối với những hành động của mình.

Họ thật sự đã đặt quá nhiều kỳ vọng vào nàng, nhiều lúc những kỳ vọng ấy như đè bẹp nàng vậy. Cho đến khi nàng biết được Ramses, đối với nàng hắn như một cuốn sách chứa rất nhiều điều mới lạ mà nàng càng đọc càng cảm thấy say mê. Hắn không bao bọc nàng như cách Kail đang làm, cũng không giữ khoảng cách với nàng như Zannanza, hay muốn đè ép nàng vào một khuôn khổ như Ilvani. Hắn ném nàng vào giữa cuộc tranh đấu, để nàng tự do chiến đấu theo cách của mình.

Còn hắn thì luôn ở sau lưng nàng, theo dõi từng chuyển động và bước đi của nàng. Chỉ cần tình hình vượt mức kiểm soát, thanh kiếm trên tay hắn sẽ vung lên đâm chết những kẻ dám động vào nàng. Chiếc khiên của hắn sẽ chặn đứng cả những cuộc tấn công mạnh mẽ nhất, đó mới là cách hắn bảo vệ nàng. Vì thế Inari mới nói hắn là một người đáng sợ, chính nàng cũng phải sợ hắn, sợ năng lực và những tính toán sâu cay của hắn.

Nếu thật sự phải đối mặt với hắn trên phương diện chiến trường, chắc chắn nàng sẽ thua mất. Những cảm xúc cứ thay đổi trong đôi mắt của nàng, Ramses nhìn nàng cứ đứng ngẩn người như vậy thì lại cảm thấy lo sợ. Hắn đưa tay lên sờ vào trán của nàng: “Inari sao vậy? Nàng mệt sao hay đã bị thương chỗ nào?” Inari nheo mắt lại rồi ngẩng đầu lên, cảm nhận sự lo lắng nơi bàn tay của hắn nàng khẽ trả lời: “Không có, ta đang nghĩ nên tặng cho người món quà gì? Không phải ngày mai là sinh nhật người sao?”

Sự vui vẻ ánh lên trong đôi mắt của Ramses, theo thói quen hắn cúi đầu xuống đặt một nụ hôn lên mí mắt của nàng: “Vậy thì ta sẽ rất chờ mong món quà sinh nhật lần này của nàng.” Nhưng trước khi môi hắn kịp chạm vào nàng, thì Inari đã dùng cả hai tay che miệng của hắn lại rồi cầu nhàu: “Người hỏi quá, Ramses!” Đáp lại hành động của nàng, Nepheruto bật cười khúc khích đằng sau lưng Ramses. Cơ thể Ramses chợt cứng lại, thật sự hắn rất muốn quay lại bóp chết em gái mình.

Sau khi thu dọn xong mọi thứ, Inari, Nepheruto và cả Shubas đều lên thuyền để trở về nhà, nhưng khi Inari lại ngạc nhiên khi nhìn thấy có sự xuất hiện của Ramses trên thuyền. Đối diện với vẻ ngạc nhiên của nàng, Ramses chỉ bình thản trả lời, “Ta đã xin nghỉ phép trước rồi, việc huấn luyện binh sĩ làm ta rất mệt mỏi, tướng quân Horemheb sẽ hiểu thôi.” Hiểu được mới là lạ đó, thân là một tướng lĩnh cao cấp như hắn lại rất hồ hởi với việc ở doanh trại.

Bốn người bọn họ im lặng tận hưởng bầu không khí yên bình, Inari đối xử với Shubas không như cách nàng đối với Tito. Nếu có cậu ấy ở đây, nàng sẽ không ngần ngại mà gối đầu lên chân cậu bé mà ngủ một giấc, nhưng đây lại là Shubas. Thế nên nàng chỉ có thể tựa đầu vào thành ghế mềm ngấm cánh mà thôi, Shubas thì luôn ở ngay sau lưng nàng. Cậu ta cũng hiểu được khoảng cách giữa mình và công chúa, chưa một lần cậu dám đặt chân bước qua ranh giới đó.

“Shubas! Có thể lấy hộ ta cái túi da kia không?” Inari đột nhiên ngẩng đầu lên, nói với Shubas, cậu bé vội vàng lấy túi da cho nàng. Ramses đang nhắm mắt nghỉ ngơi cũng vì tò mò mà mở mắt ra, thì đã thấy Inari đến ngồi xuống sàn thuyền trước mặt hắn. Trên tay nàng là một mảnh than chì được vút gọn gàng và lồng vào cán gỗ, nàng đang chăm chú vẽ từng nét trên khung giấy phía trước.

Khi hắn đang định ngồi dậy thì Inari lại trừng mắt với hắn: “Không phải người muốn ta tặng quà sinh nhật sao? Ngồi yên đi chứ, người đã có tất cả mọi

thứ rồi, vì thế ta chỉ có thể vẽ tặng người một bức tranh mà thôi.” Mảnh than chỉ trên tay vẫn di chuyển không ngừng, Nepheruto cũng thích thú đến ngồi bên cạnh nàng, nhìn những đường nét rần ròi của Ramses được khắc họa sinh động dưới bàn tay tài hoa của Inari, Nepheruto chột nhoeo miệng cười.

Ramses nhìn khuôn mặt đang tập trung vào bức vẽ của nàng, đúng là khi con gái tập trung vào một việc gì đó, thần thái trầm tĩnh sẽ toát ra từ họ có thể thu hút bất kỳ ai. Lúc này Inari cũng đang như vậy, hẳn thích cảm giác nàng ngồi đối diện với hắn, thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu lên quan sát sau đó lại cúi đầu xuống tiếp tục công việc. Qua hai năm cô bé mà hắn biết ngày nào càng lúc càng trưởng thành, được theo dõi từng bước đi hành trình của nàng hẳn càng cảm thấy thú vị.

Lần đầu tiên gặp nàng, Inari chỉ mới mười ba tuổi, hắn đã rất hứng thú không biết sau vài năm nữa, cô bé gian xảo này sẽ trở thành người như thế nào. . . Không hề phụ sự kỳ vọng hắn, quả thật sự chờ đợi rất xứng đáng, nếu hắn đã đợi được hai năm thì cũng có thể đợi thêm một chút nữa. . . Mười lăm tuổi? Không phải lúc bằng tuổi nàng mẫu thân của hắn cũng đã trở thành phu nhân tướng quân rồi sao, á chà chà. . . Một tia mờ mờ lóe lên trong đôi mắt của hắn, con người này thật sự rất đáng sợ.

Đầu bút chì than bị cùn, Inari đặt bức vẽ xuống rồi đưa tay cầm lấy con dao nhỏ trong chiếc túi da, gọt đầu bút chì một cách cẩn thận. Nhưng dù có cẩn thận hay không thì. . . bỗng nhiên sức mạnh được phong ấn trong nàng rung động mạnh mẽ, những hình ảnh nhấp nhoeo hiện lên trước mắt. Làm con dao trong tay trượt một đường, cắt thẳng xuống động mạch nơi cánh tay của nàng, “Xoẹt!” Máu bật ra dính cả vào bức vẽ bên cạnh.

Ramses không kịp phản ứng hắn chỉ có thể nắm chặt lấy bàn tay của nàng khi việc đã rồi, “Sao nàng lại bất cẩn như vậy? Inari!” Hắn hốt hoảng nắm thật chặt cổ găng cầm dòng máu đang tuôn chảy không ngừng, sắc mặt của Inari tái nhợt, không phải vì bị mất máu quá nhiều. Nàng không hề thấy đau, mà là sợ hãi, Inari đưa bàn tay không bị thương lên che lấy miệng mình, bờ môi khẽ run run: “Tì. to. . . Tìto. . .”

Lúc này Ramses mới nhận ra sự bất thường của nàng, hắn ngẩng đầu lên nhìn vào khuôn mặt Inari. Chỉ thấy sự đau đớn tột cùng trào dâng trong đáy mắt của nàng, “Inari. . .!” Nàng đã nhìn thấy, không biết vì lý do gì mà nàng đã nhìn thấy, Tìto nằm lơ lửng giữa đất cát lạnh lẽo. Trên người cậu ấy toàn máu, máu vậy đầy khắp nơi trên mặt đất, phân da bên ngoài. . . bị lột mất.

Trong đôi mắt ấy của Tìto còn có sự kinh hoàng. . . Inari ôm đầu hét lên: “KHOONGGG!” Bất chấp việc cánh tay đang bị chảy máu, nàng vùng tay ra khỏi Ramses, ôm lấy đầu của mình. Sao lại thế này được, không thể như thế này được, . . . máu của nàng thấm đẫm chiếc váy đang mặc, còn vậy bản cả bức tranh đang dang dở, khuôn mặt của Ramses trên bức tranh nhuộm toàn máu.

Nerasofiti từng nói, tương lai của hắn sẽ được xây dựng bằng xác người và máu tươi chồng chất, và giờ đây máu của nàng chính là một điềm báo chính xác nhất, thấm đẫm tương lai của Ramses. . .

Trong lúc Inari hoảng loạn ở Ai Cập, thì Vương phi Nakia lại mỉm cười ngao nghễ, bà ta đập đổ chậu nước vừa làm phép. Tên Tam hoàng tử chết tiệt, đã dùng sức mạnh để phong ấn Inari lại, kết giới hắn đặt ra vô cùng mạnh mẽ. Đến bây giờ bà ta mới có thể tìm được cách tác động đến nó một chút, hai năm trời, bao nhiêu kẻ đã bị giết để bà ta làm phép thuật này. Mục đích đã thành công, dù chỉ trong khoảnh khắc, Nakia cũng đã khiến cho kết giới lung lay để cho Inari nhìn thấy những gì bà ta muốn nàng thấy.

“Con bé Yuri đó đúng là một tặng phẩm trời ban, Urhi à.” Bà ta quay lại nói với người đứng bên cạnh, Urhi khẽ cúi đầu đáp: “Vâng!” Cuộc chiến mới đã bắt đầu từ đây, Kail Mursili, người cứ đợi mà xem. Bà ta đã thâm nhủ trong lòng như vậy, ánh trăng ngoài kia nhô cao soi rọi khắp Hattusa, nhưng lại có những đám mây đen che khuất đi ánh sáng rạng rỡ của nó. . . một dự cảm không lành.

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Bức tranh đẫm máu (2)

Màn đêm nhanh chóng bao trùm Hattusa, Yuuri mở mắt ra từ trong vòng tay của Kail, Kail đã ngủ say bên cạnh cô vì những mệt mỏi của cả ngày dài. Cô gái nhỏ rón rén bước xuống giường, cô phải đi tìm cho bằng được bộ đồ đó. Bộ đồ mà cô đã mặc đến thế giới này và nó hiện đang bị Vương phi Naki giữ. Nếu không có nó cô không thể trở về Nhật Bản được, Kail đã nói như thế, bằng mọi giá cô phải lấy lại.

Khi cô gái nhỏ rời đi, cô làm sao biết được, việc Kail ôm cô trong lòng chính là vì anh muốn bảo vệ cô khỏi ma thuật của Vương phi Nakia. Cô bỏ anh lại mà hành động một mình đồng nghĩa với việc cô đã lọt vào tầm ngắm ma thuật của Nakia.

Nakia ở trong thân điện của mình, tức giận bề gây cây gây làm phép khi không thể nhìn thấy Yuuri xuất hiện trên mặt nước. Nhưng rồi những cơn sóng lần lần làm dậy lên sự chú ý của bà, hình ảnh của Yuuri hiện ra mỗi lúc một rõ ràng. Nụ cười man rợ nở trên môi: “Urhi, nó muốn đến đây, hãy chuẩn bị để đón tiếp nó.” Urhi cúi người vâng lệnh: “Tuân lệnh vương phi.”

Dù Yuuri bước rất khẽ nhưng cô không thể qua mặt được Tìto, người đã để ý đến biểu hiện kỳ lạ ban ngày của cô. Khi cô nghe điện hạ Kail nhắc đến ba điều kiện để đưa cô về nhà. Cô gái này đến phủ hoàng tử đã được mấy ngày, trong mấy ngày đó liên tục xảy ra những chuyện không thể lường trước được. Cậu bé gọi cô: “Yuuri, cô tính đi đâu vậy?”

Tiếng gọi của cậu làm cô giật mình, cô quay đầu nhìn lại chỉ thấy Tìto đang đứng khoanh tay dựa vào cột đá sau lưng. Cô chấp hai tay lại với nhau cầu xin cậu bé: “Xin cậu đừng Tìto, xin hãy để tôi đi lấy lại bộ đồ đó, cậu biết nó là một trong ba điều kiện để tôi có thể trở về nhà mà. Tôi nhất định phải lấy

lại được nó.” Tít nhìn thấy được sự khẩn khoản trong mắt cô, nhưng mà. . . Cô gái này có biết tự lượng sức mình không vậy?

“Chẳng phải hoàng tử đã hứa với cô là sẽ nghĩ cách lấy lại bộ đồ sao? Chuyện cô làm bây giờ là không tin tưởng ngài ấy?” Tít nheo mắt lại, điệu bộ của Tít làm Yuuri chân chừ, không phải cô không tin Kail mà cô rất nôn nóng muốn được về nhà. Kail nói sẽ nghĩ cách nhưng đến bao giờ mới có thể lấy lại được bộ đồ kia chứ, nếu bây giờ cô đi lấy thì có thể trộm về được. Đến lúc đó Kail chỉ việc làm phép vào ngày sao Kim mọc để cô trở về nhà!

“Không phải tôi không tin Kail, nhưng tôi đã gây quá nhiều phiền phức rồi, nếu còn. . . tiếp tục nhờ cậy vào anh ấy, tôi thấy mình thật sự quá vô dụng đến bản thân của mình cũng không lo được.” Yuuri cúi đầu xuống, mái tóc đen ngắn phủ xuống khuôn mặt nhỏ bé, sự bất lực thoáng qua trên khuôn mặt cô. Trong tích tắc trước mặt Tít như hiện lên ảo ảnh, người đứng trước mặt cậu không phải là Yuuri mà là Inari. Mỗi khi nàng bị đại nhân Ilvani trách mắng, nỗi buồn của nàng cũng sẽ được biểu lộ như vậy. Những lúc này, cậu không thể làm gì để nàng mỉm cười cả, nàng sẽ ngồi yên lặng cả ngày mà không nói gì.

Inari có cách chôn vùi nỗi buồn của mình, âm thầm và lặng lẽ đến mức tưởng như nó không hề tồn tại. Nhiệm vụ của cậu là bảo vệ công chúa của chính mình, cả những nỗi buồn cũng vậy. Khi đó cậu chỉ có thể ôm nàng vào lòng xoa nhẹ lưng cho nàng, như muốn xoa dịu đi một phần nỗi đau trong lòng nàng. Càng nghĩ, cậu càng nhớ Inari, chưa bao giờ cậu phải xa rời nàng lâu như vậy, . . .

Tít vội vàng thu hồi ánh mắt của mình, cậu nhắm mắt lại rồi thở dài một hơi: “Được rồi, nhưng tôi sẽ đi với cô.” Câu nói của cậu làm Yuuri búng tỉnh, rũ bỏ vẻ buồn bã lúc nãy, cô hỏi dồn dập: “Thật ư? Thật ư? Cảm ơn cậu rất nhiều Tít.” Cô nắm chặt hai tay của Tít, gần như muốn nghiền nát nó vậy. Nhìn cô bé mới vừa rồi còn ừ dột nay lại vui mừng đến vậy, khóe miệng của Tít không nhịn nổi cong lên thành một nụ cười. “Im lặng nào, cô muốn đánh thức hết tất cả mọi người trong phủ sao?”

Yuuri vội kiểm chế bản thân mình lại, im lặng gật đầu với Tít, hai người lặng lẽ rời khỏi phủ hoàng tử và tiến đến thần điện của Vương phi Nakia. . . Tít không biết rằng, ở cách cậu không còn xa nữa, Inari đang trên đường trở về Hattusa. . .

Inari ngồi trong lòng của Ramses, được cuốn trong chiếc áo choàng làm từ lông chồn tuyết thượng hạng. Chiếc áo choàng và vòng tay của Ramses ngăn cản mọi cơn gió sa mạc thổi vào nàng. Ramses cúi đầu nhìn Inari, khuôn mặt của nàng tái nhợt, bờ môi khô nứt nẻ, hơi thở yếu đến mức dường như không thể nhận ra. Hắn cắn môi lại, ra sức đánh vào mông ngựa phi hết tốc lực về Hattusa, tình trạng này của Inari càng ngày càng tệ hắn không thể chần chừ được nữa.

Việc Nakia dùng máu người để hiến tế ác thần xâm nhập vào phong ấn đã gây ra xáo trộn trong việc kiểm soát sức mạnh mà Kail đã đặt lên nàng. Ngay cả Nerasofiti cũng chỉ có thể xóa bỏ ảnh hưởng thực thể của ma pháp Nakia gán lên nàng mà thôi, còn việc sắp xếp lại phong ấn bà không làm được. Người đặt phong ấn không phải là bà, mà là Kail, chỉ có anh mới có thể điều chỉnh lại sự bất ổn đang tranh đấu lẫn nhau trong người Inari.

Cộng thêm việc bị mất máu quá nhiều, và nỗi lo lắng bất an về Tít khiến nàng phát sốt, những cơn sốt như nhấn chìm Inari. Mặc cho bản thân vô cùng khó chịu, nàng vẫn cứ một mực nắm lấy tay Ramses, cầu xin hắn: “Ramses, hãy để ta về Hattusa, nếu không sẽ không kịp mất! Ta cầu xin người, Ramses!” Với tình trạng như thế này, bình thường hắn sẽ không cho phép nàng rời khỏi Ai Cập cho đến khi nào sức khỏe đã được đảm bảo.

Nhưng Nerasofiti đã khuyên hắn, nên làm theo nguyện vọng của nàng, vì bà cảm nhận được rằng ngôi sao ở Hattusa đang bị che mờ. Bà không nhìn thấy chính xác đó là thứ gì, những hình như. . . cô gái của định mệnh đã xuất hiện, bà không muốn Inari vụt mất những thứ thuộc về mình. Bắt buộc cô phải trở về, bà cũng có sự ích kỷ của riêng mình, đứa cháu của Nerasofiti này nhất định phải kiên cường và mạnh mẽ.

Inari mở mắt ra, đưa mắt ra ngoài nhìn khung cảnh, trời đã hừng sáng, phía trước mặt nàng chính là bóng dáng của thành trì Hattusa. Con sốt đã lui lại đằng sau, không biết lấy đâu ra sức lực, Inari ngồi thẳng người dậy quay mặt lại nói với Ramses: “Dừng lại ở đây thôi, người không thể tiến sâu hơn nữa.” Ramses ghì cương ngựa lại, cau hàng chân mày lại nhìn nàng: “Nàng sẽ ngồi vững được bao lâu khi không có ta cơ chứ?” Inari cười nhạt: “Rất cảm ơn người Ramses, nhưng mà. . . đừng quên đây là lãnh thổ Hittite, người lại là một người Ai Cập, ta không muốn người mạo hiểm nữa.”

Sau đó nàng nhào người ra sau gọi: “Shubas!” Shubas nhanh chóng phi ngựa đến gần nàng, Ramses hiểu nỗi lo lắng ẩn giấu trong lời nói của nàng. Việc hắn đưa nàng đến tận thành trì Hattusa đã là một sự đánh cược rồi, nếu hắn tiếp tục đến gần không biết hậu quả sẽ như thế nào. Hắn trở mình xuống ngựa, đưa bàn tay lên trán của nàng, nhiệt độ đã hạ xuống rồi, hắn thở phào một tiếng rồi mới giao cương ngựa cho nàng: “Khi về đến nơi, dù có xảy ra bất cứ chuyện gì, trước tiên nàng nhất định phải nghỉ ngơi đến khi hết bệnh.”

Inari gật đầu với hắn, khi nàng định thúc dây cương thì như chợt nhớ ra điều gì đó, nàng quay đầu lại mỉm cười: “Dù đã muộn nhưng chúc mừng sinh nhật người, Ramses!” Sau đó, vó ngựa tung bay tiến thẳng về phía thành trì, bỏ lại đoàn người Ramses đứng đó nhìn theo nàng. Hắn nhận lời chúc của nàng mà lòng vui vẻ lạ thường, hắn cứ nhìn theo cho đến khi một tên thuộc hạ phải lên tiếng: “Chủ nhân. . .” Lúc này, Ramses mới giật mình nhanh chóng leo lên con ngựa do thuộc hạ mình đưa đến rồi quay đầu ngựa phóng ngược trở về Ai Cập.

Chỉ cần nàng đến được Hattusa, hắn tin chắc chắn nàng sẽ không sao, Hattusa là nhà của nàng, ở đó còn có cả những người đang ngày đêm bảo vệ nàng nữa. Hắn cũng có thể yên tâm về nàng hơn một chút, bây giờ hắn cũng cần phải trở về giải quyết chính sự rồi ren ở Ai Cập. Vị pharaoh trẻ tuổi của hắn lại vừa gây chuyện với giới quý tộc rồi, hắn thở dài nhưng trên đôi mắt lại tràn ngập sự thoải mái. Tut vẫn luôn là Tut mà hắn biết, người anh em và vị vua mà hắn hết lòng kính trọng.

Về phần Inari, nàng cùng với Shubas càng ngày càng tiến gần về phía cổng thành, nhưng khi đi ngang qua phần tường thành phía đông. Lại có một đám đông níu chân nàng lại, đáng lẽ nàng phải phóng ngựa chạy ngang qua. . . nhưng. . . đôi mắt của nàng. . . đã nhìn thấy những thứ ấy. . . những vật thể đen ngòm mang đầy máu trên người nhảy múa như chào đón như gọi mời ai đó.

Nàng biết đó là gì, những linh thể ấy chỉ xuất hiện khi có ai đó đã chết, chúng đến đã kéo linh hồn người mới chết về với địa ngục. Vũ điệu chết chóc của

chúng thu hút năng, bất giác năng ghim cương ngựa lại, quay đầu về phía ấy. Shubas thấy năng đã dừng lại, cậu vội vã quay đầu về phía năng: “Công chúa!” Nhưng thứ cậu thấy được chỉ có khuôn mặt kinh hãi tột độ của Inari. Kail đứng đó, với những cận vệ và lính canh. . . xung quanh họ, máu tươi chảy thành dòng phủ kín mặt đất. . . ở giữa còn có một bóng hình nhỏ bé.

Năng đã nhìn thấy cô bé này, chính là cô gái của định mệnh, nhưng điều làm năng hoảng sợ không phải sự xuất hiện của Yuuri. Mà là điều cô ta đang làm, Yuuri ngồi bệt trên đất giữa vũng máu tươi ấy, trong tay cô ôm một cái xác không hồn. Nước mắt chảy ào ạt ra từ đôi mắt đen của Yuuri. . . Cảnh tượng ấy đập tan niềm hy vọng cuối cùng của Inari, cô hét lên: “Không!” Tiếng hét của năng làm Kail phải chú ý, khi anh quay đầu lại đã thấy một bóng dáng quen thuộc đang lao đến chỗ này.

“Inari?!” Anh kinh ngạc, đó là năng, không phải năng đang ở Ai Cập sao? Inari nhào khỏi lưng ngựa, cú ngã làm năng té ngã nhưng năng mặc kệ bất chấp tất cả lao về phía ấy. Tiếng gọi thảng thốt của Kail làm Yuuri ngẩng đầu lên, người thiếu nữ đang chạy về phía cô dù có vẻ rất xanh xao, nhưng vẻ đẹp của năng thì không thể nào bị che giấu. Rực rỡ như mặt trời đang dần nhô lên cao, nhưng lại không còn chút sức sống, Inari là tên vị công chúa, chủ nhân của Títo.

Đến khi năng đến được chỗ đó, tận mắt nhìn thấy những gì mình đã thấy, đôi chân của năng khụy xuống. Năng đẩy Yuuri ra, gỡ những ngón tay của cô ra khỏi mảnh vải bao bọc thi thể. Năng mặc kệ Yuuri là ai, nếu là khi khác có lẽ năng sẽ có thể mỉm cười chào đón cô. Nhưng trong hoàn cảnh này. . . khi đôi tay năng chạm vào thân xác người đã khuất. . . Inari nhìn thấy lý do tại sao. . . người ấy chết. Phong ấn lung lay khiến một phần sức mạnh theo đó thoát ra.

Năng không dám tin, thật sự không dám tin. . . nước mắt không tự chủ được tuôn trào ra. . . Trái tim năng đau quá. . . thật sự rất đau. . . máu tươi loang lổ khắp nơi thấm vào mặt đất, nhuộm đỏ váy của năng. Bàn tay của năng toàn là máu. . . Năng ôm chầm lấy thân xác trước mặt, những thôn thức bị kiềm chặt trong cô hòng, nước mắt cứ thế tuôn rơi. Títo, Títo. . . Năng đã sai rồi đáng lý ra năng không nên để cậu ấy ở lại. . . Bức tranh năng vẽ cho Títo nằm trong ngực áo, cũng bị máu thấm đẫm nhìn không ra hình dáng ban đầu. . . nỗi đau này. . . ai có thể hiểu được đây.

Kail nhìn thấy dáng vẻ đau đớn cùng cực của năng, anh tiến lại muốn ôm lấy năng: “Không phải! Không phải như em đã nghĩ đâu. . .” Inari càng ôm chặt lấy thân thể kia, nước mắt và máu như hòa quyện cả vào nhau, anh nói không phải ư, không phải sao? Còn gì không phải nữa đây? . . . Mặt trời nhô lên, bao trùm những tia nắng đầu tiên lên bọn họ, những tia nắng ấy rất dịu dàng nhưng cũng không thể xóa đi nỗi đau đang tồn tại ở đây. Đứng giữa thứ ánh sáng chói lọi đó, Títo đứng đó mỉm cười với năng: “Công chúa! Người về rồi.” Lời chào đón mà cậu luôn nói với năng khi năng đi đâu đó trở về. . . và nụ cười của cậu như thể Inari là tất cả những gì cậu có.

Thế giới của Inari sụp đổ trong ánh nắng rạng rỡ này, năng không thể chịu đựng được nữa, hạnh phúc quá mong manh, tưởng chừng như không có thật vậy. . .

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Điều may mắn

Inari dường như bỏ ngoài tai mọi lời năng nghe thấy chỉ chìm ngập vào nỗi đau quá lớn này mà thôi. Kail nhìn thấy năng như vậy, đáng vẻ khổ sở của năng làm anh không chịu được, anh biết năng đang nghĩ rằng. . . Títo đã chết. Anh ôm lấy năng vào lòng, lời nói của anh dịu dàng đến mức Yuuri đứng bên cạnh cũng phải giật mình. Cô chưa bao giờ thấy anh hành xử như thế trước đây, trong đôi mắt lạnh lùng ấy tràn đầy sự yêu thương vô hạn.

“Inari, đừng khóc nữa, mọi việc không như em đã nghĩ đâu, Títo không chết, đây không phải là cậu bé!” Đôi môi của anh hạ xuống hôn nhẹ lên mái tóc của năng, như xoa dịu đi cảm xúc của năng lúc này. Inari như bùng tình khỏi cơn ác mộng, năng không dám tin lời anh nói là thật, năng có nghe nhầm không? Inari hoang mang mở mắt ra, quay đầu lại nhìn vào mắt Kail, những giọt nước mắt còn chưa kịp khô vương trên khóe mi của năng.

Kail cau mày lại, nỗi đau thoáng qua nơi đôi mắt màu xanh biếc trong suốt đó chính là điều anh không muốn thấy nhất. Kail vừa hôn lên những giọt nước mắt ấy, dùng đầu lưỡi liếm sạch chúng đi, vừa nhắc lại lời mình nói: “Títo không chết Inari, cậu bé còn sống, đang được Harvey chữa thương ở phủ hoàng tử. Còn đây là cậu bé giúp việc trong thần điện của Vương phi Nakia, cậu ta nói nợ em một món nợ ân tình. Vì thế đã cứu Títo và Yuuri thoát khỏi cái chết trong gang tấc, anh còn muốn cứu cậu bé thoát khỏi thần điện. . . Nhưng mọi việc lại quá muộn. . .”

“Không phải sao? . . . Nợ em ư?” Khi năng chạm vào thi thể, năng chỉ thấy được cảnh tượng sau cùng của người ấy, bị lột da một cách man rợ. Năng đã thống hận kẻ đã giết Títo biết bao nhiêu, lòng căm thù nhấn chìm lý trí của năng. Năng đã muốn báo thù kẻ đó, để hằn nhem cái chết đau đớn tột cùng. . . Nhưng năng lại không hề thấy được khuôn mặt người bị hại. . . Thì ra không phải là Títo. Inari xoay đầu lại nhìn vào bọc vải thi thể trên tay mình, chậm rãi mở chiếc khăn ra, lộ ra khuôn mặt đầm máu của một cậu bé xa lạ. . . Cậu ta. . . không phải là Títo.

Nhưng năng biết cậu bé này. . . đây không phải là người năng đã cứu sống khỏi bệnh lao phổi vào đêm trăng tròn cuối cùng năng làm phép sao? Chẳng lẽ khi ấy cậu bé đã nhìn thấy được khuôn mặt thật sự của năng? Món nợ ân tình. . . Cậu bé đã trả lại cho năng chính mạng sống mà năng kéo về từ tay thần chết. Cảm xúc trong năng dịu lại, nỗi đau đớn cùng cực từ từ biến mất, thay vào đó là sự thương xót cho một người ra đi còn quá trẻ.

Inari đưa bàn tay lên vuốt đôi mắt của cậu bé xuống, ôm cậu vào lòng một lần nữa, “Cậu không nợ ta gì cả, nhưng. . . ta vô cùng cảm kích cậu, cảm ơn cậu rất nhiều.” Sau đó năng nhẹ nhàng đặt thân xác của cậu bé xuống đất, ngọn lửa từ đầu bùng lên dữ dội, bao bọc lấy cậu bé. Đây là việc duy nhất năng có thể làm vì cậu, dùng chính ngọn lửa thiêng để thanh tẩy mọi thứ không sạch sẽ, để linh hồn của cậu được bình yên. Kail nhìn thấy ngọn lửa bùng

lên, trong nháy mắt anh đưa mắt nhìn về phía Inari trong lòng mình, phong ấn có khe hở sao.

Rồi bỗng chốc anh hiểu ra tất cả, về thái độ bất chấp của Inari khi lao về phía này, như nàng đã biết trước sẽ có người chết tại đây. Không, có lẽ nàng đã nhìn thấy rằng Tito sẽ chết, và nàng đã nghĩ người nằm ở đây chắc chắn phải là cậu bé. Vì Inari rất tin tưởng vào “lời tiên tri” của mình, vì thế nàng đã đau đớn khi chính mắt thấy mọi việc. Đấy lòng Kail rung động mãnh liệt, sự giận dữ dâng trào nơi đáy mắt, nhất định việc phong ấn của Inari có khe hở có bàn tay của Nakia nhúng vào.

Anh quan sát nàng kỹ thêm chút nữa, lập tức nhận ra sự yếu ớt và thần sắc nhợt nhạt trên khuôn mặt của nàng. Nhiệt độ cơ thể cũng không ổn định, như đang ngày càng nóng lên, đôi môi khô nứt chứng tỏ nàng đã từng sốt rất nhiều lần. Vậy mà Inari đã lấy đầu ra sức mạnh để vượt cả đoạn đường dài từ Ai Cập trở về Hattusa? Anh đứng dậy, bế cả nàng lên theo, rồi chậm rãi nói: “Mọi việc đã xong rồi, về thôi, Inari, ta đưa em đi gặp Tito.”

Nàng gật đầu, trước mặt anh và những cận vệ thân tín, nàng cố tình sử dụng ma pháp điều khiển lửa của mình, nàng tin anh cũng sẽ hiểu những thứ nàng không thể kể ngay lúc này. Yuuri nhìn thân xác cậu bé đã cứu mình bị lửa thiêu rụi trong nháy mắt thì vô cùng kinh ngạc, nhưng ngoài cô ra thì không có ai có biểu hiện như vậy. Thế rồi bất chợt cô nhìn về phía người con gái được Kail bế trong lòng: “Cô. . . cô là một pháp sư!?”

Lời nói của Yuuri làm Kail dừng bước, Inari ngẩng đầu lên nhìn qua vai anh rồi trả lời Yuuri: “Phải! Ta là một pháp sư, có chuyện gì sao?” Nàng cảnh giác nhìn cô gái đó, nghe đại khái lời nói của Kail thì nàng cũng đã hiểu ra một phần câu chuyện. Vì chưa xác định được hết nhưng nàng không thể không nghĩ rằng cái chết của cậu bé kia có liên quan đến cô ấy. Bàn tay của nàng bám vào áo của Kail, siết nó thật chặt đến nỗi tạo thành nếp nhăn ở trên đó.

Anh biết nàng đang sợ điều gì, người con gái của định mệnh đã xuất hiện như lời tiên tri nàng nhìn thấy. Dù không nói ra nhưng sự thật rằng anh vẫn biết được nàng đang suy nghĩ điều gì. Kail cúi đầu nói với nàng: “Mọi thứ sẽ không thay đổi gì cả, Inari.” Khi thấy Yuuri không có phản ứng gì sau câu trả lời của nàng, Inari lại thu người về vị trí cũ tựa đầu vào ngực Kail. Lại nghe thấy lời anh nói khiến nàng phải ngẩng đầu lên, anh nói mọi thứ sẽ không thay đổi gì cả, ánh mắt của Kail rất kiên quyết.

Nhưng nàng chỉ thờ dài một tiếng, nàng tin bánh xe định mệnh vẫn sẽ xoay theo đúng chiều vốn có của nó. Nếu thật sự nàng có thể chống lại được thì đã không để vụt mất Zahan như ở kiếp trước, tuy nghĩ như vậy, thì nàng vẫn đáp lại lời anh: “Em tin anh, Kail!” Bốn chữ đơn giản, nàng tin Kail là tất cả những gì nàng có thể nói ngay lúc này. Kail nhận được câu trả lời mà anh mong muốn, về mặt giãn ra ngay lập tức, bước chân cũng có phần nhanh hơn. Anh muốn mau chóng quay về phủ, anh cảm nhận được rằng Inari đang bệnh, cần phải để Harvey chẩn đoán cho nàng ngay. Còn cả việc phong ấn bị lay động anh cũng cần phải sắp xếp lại trật tự vốn có và tăng thêm phần sức mạnh gia cố.

Vòng tay của Kail rất ấm áp, mang đến cho Inari cảm giác an toàn, bao nhiêu chịu đựng và cố gắng kiềm nén trên đường trở về, còn nỗi kích động vừa rồi nữa. Nàng rất mệt, đôi mắt nặng trĩu không thể mở ra nổi, tựa đầu vào lòng ngựa Kail mà ngủ. Cảm nhận được hơi thở trong lòng lên xuống đều đặn, Kail không cần nhìn cũng biết nàng đã ngủ. Việc di chuyển trở về phủ Tam hoàng tử càng trở nên hết sức nhẹ nhàng, anh không muốn làm nàng thức giấc.

Về mặt mệt mỏi của nàng khiến anh lòng anh nhói đau, tại sao với tình trạng này Nerasofiti lại có thể để Inari rời khỏi Ai Cập được cơ chứ. Nhưng ngay khi vừa đặt ra câu hỏi, anh cũng đã trả lời được ngay, bà ấy đang gửi cho anh một lời nhắc nhở. Dù cho có bất kỳ điều gì xảy ra, anh có yêu người con khác đến thế nào, Inari vẫn luôn là người thân của anh, là cô em gái nhỏ anh luôn phải bảo vệ. Chính là tình thân máu mủ thật sự, bà muốn anh hiểu rõ một người dù tài đức đến đâu mà không có một trái tim biết yêu thương. Thì hẳn cũng chỉ là một kẻ đáng vứt đi!

“Tito này, cậu biết không thật may mắn khi cậu còn sống!” Inari ngồi trong căn phòng của nàng, vẫn ở nơi quen thuộc nhất, và bên cạnh nàng là Tito. Mặc dù trên người đang được băng bó một số chỗ, nhưng điều quan trọng nhất là cậu bé vẫn còn sống. Vẫn hiện hữu ngay bên cạnh nàng, và nàng vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm của cậu bằng chính bàn tay của mình.

Tito đã được nghe kể lại, khi nàng tưởng rằng cậu đã chết, sự đau đớn của nàng đã dẫn xé những người xung quanh thế nào. Cậu không dám tưởng tượng nếu thật sự cậu không còn trên cõi đời nữa thì Inari sẽ cảm thấy ra sao. . . Nhìn niềm vui lan tỏa trên khuôn mặt của nàng như mặt trời bừng sáng lúc bình minh. Cậu cũng thấy mình đã rất may mắn khi cậu còn sống để được nhìn thấy nàng trở về.

Inari không hỏi cậu về Yuuri, hiện tại nàng không muốn quan tâm gì hết ngoài cậu bạn của mình ra cả. Trải qua sự việc đáng sợ vừa rồi, nàng mới ý thức được điều mà Nakia đang muốn hướng đến, đừng coi thường bà ta. Và nhất là những điều nhỏ nhặt dễ dàng bên cạnh như loại bỏ một cậu bé như Tito, bà ta biết vị trí của cậu bé trong lòng Inari là như thế nào. Ngay cả việc bà ta đưa Yuuri đến thế giới này cũng là một nước cờ đầy toan tính.

Nàng kể cho Tito nghe về chuỗi ngày nàng ở Ai Cập, về những điều cậu đã bỏ lỡ trong chuyến đi lần này. Những câu chuyện nhỏ nhặt nhưng cũng không kém phần hấp dẫn, lôi kéo hoàn toàn sự chú ý của Tito. Ở phía ngoài căn phòng, qua khe hở của cánh cửa, ba người đứng ngoài kia thầm thờ phào vì những tiếng nói chuyện thủ thi bên trong. May mắn thay tình trạng của Inari đã được kiểm soát, Harvey đã kê đơn thuốc tốt nhất và Kail cũng đã điều chỉnh lại sức mạnh phong ấn.

Tuy nhiên tâm trạng của nàng cũng khiến bọn họ rất lo lắng, nhưng ngay khi nghe được cuộc nói chuyện giữa nàng và Tito. Họ đều hiểu, liều thuốc tốt nhất dành cho nàng lúc này chính là ở bên cạnh cậu bạn thân của mình. Harvey lau mồ hôi trên trán, mới sáng sớm anh đã bị kêu dậy khỏi giường và chạy xuối chạy ngược liên tục không được nghỉ ngơi. Nay tình trạng của em gái đã ổn định, trái tim của anh mới có thể trở về vị trí ban đầu.

Ilvani cung kính cúi người trước Harvey: “Đại nhân Harvey, ngài đã vất vả rồi, xin ngài hãy nghỉ ngơi một chút đi ạ.” Harvey xua tay với anh rồi mỉm cười nói: “Ilvani, khi chỉ có chúng ta, cậu đừng có khách sáo như thế, chúng ta không phải đều là anh em sao?” Sau đó nhìn về Kail đang trầm tư ngắm nhìn Inari: “Kail, tôi có chuyện muốn nói với ngài.”

Lúc này Kail mới chuyển dời sự chú ý của mình sang Harvey, khuôn mặt của Harvey nghiêm túc lạ thường khiến anh cảm thấy cuộc nói chuyện sắp đến

cũng không dễ dàng gì. . .

Yuuri ngồi một mình trong căn phòng trống trải, cô vô cùng hối hận về quyết định liều lĩnh của mình. Dù không ai trách cô cả, ngay cả một câu hỏi tại sao cô làm vậy cũng không có, nhưng. . . cô lại không thể tha thứ cho bản thân mình được. Chỉ vì sự ích kỷ lúc nhất thời mà đã khiến một người bỏ mạng vì mình, nếu không có cậu bé đó giúp cô và Tito thoát ra ngoài. Thì người nằm ngoài tường thành phía đông kia có thể đã là cô hoặc là Tito.

Cô rất sợ chết, một cô bé như cô đương nhiên sẽ rất sợ nhưng cô sợ hơn nữa nếu người nằm đó là Tito. Nhìn cái cách Inari ôm lấy thân xác cậu bé xấu số kia, nỗi đau căm lặng lan tỏa khắp xung quanh. Cô còn có thể gào khóc gọi tên Tito, nhưng còn cô gái kia chỉ im lặng, mặc cho nước mắt tuôn ra không ngừng. Không có một lời thôn thức, không có những tiếng hét thương tâm, sự kiềm nén hết mức thể hiện một nỗi đau sâu sắc.

Với người con gái đó, Tito còn hơn cả một người hầu, cậu ấy là bạn của nàng. . . nỗi mất mát có thể đã xảy ra dù thế nào cô cũng không thể bù đắp nổi. Cứ nghĩ rằng mình sẽ không gây phiền phức, nhưng cô lại càng làm mọi thứ tệ hơn nữa. Và Kail hình như cũng càng lúc càng không thích cô, . . . nhìn cách anh nâng niu Inari trên tay như cả thế giới của mình. Cô phát hiện ra nơi này không có chỗ của mình, vậy thì. . . cô phải nhanh chóng trở về đi thôi.

Đúng lúc Yuuri đang chìm ngập trong những cảm xúc tiêu cực của bản thân, thì có tiếng gõ cửa vang lên. Cô đáp một tiếng rồi bước ra mở cửa, đứng trước mặt cô chính là nàng, người con gái xinh đẹp cô đã thấy ban nãy. Sau lưng nàng còn có một người, Tito, mặc dù đang bị thương nhưng vẫn luôn theo sát chủ nhân của mình. Nàng nhìn thấy sự ngượng ngập trên khuôn mặt của cô, nụ cười ái ngại nở trên môi nàng: “Ta đang làm phiền cô ư?”

Cô vội vàng lắc đầu, “Không đâu, công chúa, người không hề làm phiền gì tôi đâu, chỉ là. . . tôi có chút bất ngờ.” Nói xong cô mở rộng cửa nhường lối cho Inari bước vào bên trong. Inari nhẹ nhàng bước qua cửa, kéo theo cả Tito phía sau, khi Inari ngồi xuống ghế đối diện cô, Tito lại đứng ngay sau lưng ghế nơi nàng đang ngồi. Vị trí quen thuộc của cậu vẫn luôn là chỗ đó, điều này càng làm cho Yuuri nhận ra nhiều thứ. . .

Những ngày qua, khi cô ở trong phủ Tam hoàng tử, người luôn quan tâm và săn sóc cô nhiều nhất chính là Tito. Người rất giống đứa em gái út của cô ở thế giới trước đây, cô đã luôn cảm thấy thân thuộc với cậu ấy. Đề rồi khi cô nghĩ cuối cùng ở đây cô cũng đã tìm được cho mình ít nhất là một người bạn để chia sẻ mọi thứ. Thì đó cũng là lúc cô mới tỉnh khỏi giấc mộng của chính mình. . . Vị trí của cậu ấy là phía sau Inari, vị công chúa cao quý mà cậu luôn yêu mến.

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giấc Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Cuộc nói chuyện.

Inari đã hoàn toàn lấy lại được bình tĩnh sau những chấn động vừa rồi, bây giờ điều nàng cần phải làm đó chính là nói chuyện một cách nghiêm túc với cô gái này. Từ trong đôi mắt của cô bé bằng tuổi mình kia, nàng nhìn thấy sự cảnh giác. Điều đó khiến nàng mỉm cười thú vị, rồi lại nhìn về phía Yuuri đang nhìn, thì ra. . . cô ấy đang nhìn Tito. Trong lòng chợt à một tiếng, nhưng ngoài mặt nàng vẫn từ tốn nói: “Ta nghe Tito nói, tên của cô là Yuuri? Và cô xuất hiện từ một trong bảy dòng suối trước thần điện Thái Dương?”

Yuuri gật đầu thay cho câu trả lời, cô đang rất tò mò không hiểu vì sao Inari lại đến đây, có phải nàng đã khó chịu vì sự có mặt của cô trong phủ Tam hoàng tử hay không? Với suy nghĩ đó cô càng cố thu mình lại hơn nữa trên chiếc ghế đang ngồi, Inari cảm nhận được sự thay đổi trong dòng cảm xúc của cô gái nọ. Nàng ra hiệu cho Tito hãy ra ngoài, nàng cần phải nói chuyện riêng với cô ấy.

Đợi sau khi cánh cửa phòng đã được Tito khép lại sau lưng, lúc này Inari mới đứng dậy bước đến chỗ Yuuri. Nàng ngồi xuống thăm thẳm dưới chân cô gái, nắm lấy tay của Yuuri, tiết lộ bí mật của riêng nàng, bí mật này nàng đã định sẽ chôn vùi cho đến lúc mình chết. Nhưng. . . khi gặp được cô gái này, nàng nghĩ điều đó không còn cần thiết nữa: “Yuuri, có lẽ thế giới trước đây cô từng ở, cũng là thế giới trước khi ta đến đây.”

Một câu nói đơn giản, làm Yuuri phải ngẩng mặt lên nhìn chăm chú vào đôi mắt của nàng, trong con ngươi đen láy chứa đựng sự ngạc nhiên vô bờ. Nàng mỉm cười nhẹ nhàng kể lại cho cô nghe lý do mình nói như thế, về cuộc sống kiếp trước của nàng. Có lẽ nếu nàng kể cho người khác nghe thì họ sẽ không tin nàng đâu, nhưng nàng biết cô gái này sẽ tin. Vì hơn ai hết chính cô ấy cũng đã bị kéo ra khỏi ngôi nhà của mình và bị ném vào một thế giới xa lạ.

“Yuuri, cô tin những gì ta nói không?” Yuuri không ngờ được rằng, bí mật lớn nhất chôn vùi trong người vị công chúa cao quý này lại như thế. Làm sao cô không tin cho được, vì cô cũng đã từ một thế giới khác mà đến đây kia mà. Nhìn sự chân thành trong đôi mắt của nàng, cô hoàn toàn tin lời nàng nói. “Vâng, tôi hoàn toàn tin người.” Inari thở một hơi nhẹ nhõm, chuyện về kiếp trước nàng không hề kể cho bất kỳ ai nghe cả, thậm chí là với Kail, Tito hay Zamanza cũng vậy.

“Vi ta hiểu được tâm trạng của cô lúc này, và muốn hiểu được thật sự cô đang muốn làm thế nào, Yuuri, nên ta mới kể cho cô nghe bí mật lớn nhất của mình.” Inari nắm tay của Yuuri rất chặt, lúc này Yuuri cũng đã ngồi trên thảm ngay bên cạnh nàng, giờ thì cô đã biết tại sao lại có chú hạc giấy treo trên khung cửa sổ của nàng. Nàng và cô là hai người ở cùng một thế giới, đều đến được thế giới này bằng những cách khác nhau.

Cô còn có lý do để trở về, gia đình, bạn bè, người cô thích, còn nàng, ngay cả lý do duy nhất để tồn tại cũng đã không còn. Bỗng nhiên cô cảm thấy mình may mắn hơn so với nàng rất nhiều, vì cuộc sống trước đây của cô tràn đầy những sự đơn giản và bình dị. Còn cuộc sống bây giờ của nàng, dù cô chưa thể tận mắt nhìn thấy tất cả, nhưng chỉ mới trải qua mấy ngày, cô cũng đã hiểu được nó khắc nghiệt đến mức nào. Nàng không yêu cầu cô ở lại hay ra đi, nhưng nàng hỏi cô sẽ lựa chọn như thế nào, nàng cho cô quyền quyết định.

“Tôi muốn trở về nhà, đây không phải là cuộc sống vốn có của tôi. Nhất định tôi sẽ trở về nhà.” Yuuri trả lời nàng một cách kiên định, nhưng khi nghe được câu trả lời của cô, ánh mắt của Yuuri đã thoáng lên tia đờm buồn. Chính nàng cũng không hiểu bây giờ mình đang muốn điều gì, nàng muốn hoàn thành ước mơ của Zannanza, xây dựng một đế chế trong mơ kia. Người đứng cạnh Kail để giúp đỡ anh làm được điều đó có thể sẽ là Yuuri, cô bé đang có mong muốn được trở về nhà hơn bao giờ hết.

Nàng thật sự bối rối về những suy nghĩ hiện tại, cứ như không thể đồng nhất chúng lại với nhau. Nàng khao khát cuộc sống tự do không bị trói buộc như thế nào, vì thế nàng sẽ không thể buộc Yuuri ở lại trái với ý muốn của cô. Nhưng nàng cũng không thể nắm tay Kail đi hết quãng đường đời còn lại, người nàng yêu chưa bao giờ là anh. Nàng không như Yuuri đã có được quyết định cho riêng mình, hiện giờ nàng đang rất hỗn loạn.

Ngay bây giờ không chỉ có nàng, mà Kail cũng đang rất khó xử, đúng như đã dự đoán, cuộc nói chuyện với Harvey đã không hề dễ dàng. Harvey muốn đưa Inari rời khỏi phủ Tam hoàng tử, mặc dù biết chuyện Yuuri là thứ phi của Kail chỉ là lời đồn đoán. Nhưng anh cũng đã nhận ra rằng, trước sau gì Kail cũng sẽ phải lập chính phi và cưới thêm rất nhiều thứ phi. Đến lúc đó, cuộc sống của Inari sẽ không còn như trước nữa, sẽ ồn ào và phức tạp hơn bây giờ.

Mẫu thân của anh chỉ sinh ba người con, Harvey, Inari và một người anh sinh đôi với Harvey nữa. Nhưng chẳng may, sau khi mẫu thân anh qua đời được hai tháng, người anh song sinh cũng mắc phải căn bệnh sốt rét và qua đời. Chính việc đã chứng kiến nỗi sợ ra đi vĩnh viễn của hai người anh yêu thương nhất, đã khiến anh theo chân Đại tư tế Kaban học nghề thuốc. Anh không muốn bản thân mình bất lực trước sự đau đớn do bệnh tật giày vò của những người mà anh yêu mến.

Ba anh em, nay chỉ còn lại mình anh và Inari, cô em gái này đối với anh là sinh mạng quý giá nhất, chưa kể đến việc nàng giống mẫu thân như đúc. Kail có rất nhiều anh em, Inari chỉ là một trong số những người đó mà thôi, còn anh thì chỉ còn một người em gái. Anh không thể để vụt mất cô như mẫu thân và người anh song sinh của mình.

Kail hiểu những nỗi lòng của Harvey, đó thật sự là lòng yêu thương của một người anh trai hết lòng vì em gái. Nhưng Harvey cũng không hiểu, ngoại trừ Inari và Zannanza ra, những người được gọi là “huynh đệ ruột thịt” kia của anh lại chẳng khác gì kẻ xa lạ. Anh có thể tin tưởng được ai trong bọn họ, và ai có thể nguyện ý đặt hết lòng tin tưởng vào anh? Không, không có một ai cả, đó mới chính là cuộc sống tàn nhẫn chốn hoàng gia.

Mười lăm năm, đã mười lăm năm Inari chưa một lần bước chân đến phủ tướng quân, nơi mà người cha thật sự của cô đang sống. Vì sao ư? Vì sự ích kỷ của riêng anh, anh không muốn cô đến đó, không muốn để cho cô ở trong phủ tướng quân dù chỉ một giây nào. Ngoại trừ những dịp lễ tiệc quan trọng diễn ra trong hoàng cung, anh mới cho phép nàng tham dự. Đến lúc đó, cha con họ mới được gặp nhau một chút, nhưng chỉ thoáng qua như những người không quen biết.

Anh sợ rằng nếu để nàng sống giữa những người thân thật sự của mình, nàng sẽ không còn muốn trở lại phủ Tam hoàng tử của anh nữa. Nơi này thiếu nàng chẳng khác nào mùa đông lạnh giá, cô đơn cùng cực, chỉ ở bên nàng, nghe được tiếng cười của nàng vang vọng. Anh mới cảm thấy nơi đây là nhà, là nơi ấm áp mang đến cho anh tình thân thật sự. Vì những suy nghĩ ích kỷ ấy mà anh đã nhẫn tâm cướp đoạt con gái duy nhất của thủ lĩnh cấm vệ quân, cũng đồng thời là người chủ ruột của anh.

Bây giờ, Harvey lại muốn mang nàng rời khỏi anh sao? Anh sẽ không cho phép điều đó xảy ra đâu, . . . Nhưng mà anh cũng nhìn vào thực tế hiện tại, Inari chưa bao giờ xin anh trở về phủ tướng quân thăm cha mình một lần. Chính nàng cũng không muốn rời xa anh kia mà, tại sao Harvey lại không thể hiểu được điều đó cơ chứ. Vì thế, anh đã thẳng thắn bác bỏ yêu cầu của Harvey, không tranh cãi, không thỏa hiệp, chỉ đơn giản là anh không đồng ý.

Sự thất vọng tràn ngập trên khuôn mặt Harvey, vì anh tưởng Kail sẽ hiểu, vì anh đã quên mất sự thật là Kail cũng là một hoàng tử, một trong những người kế thừa ngai vị. Đáng lý ra anh không trông chờ nhiều vào Kail đến thế, Harvey tự cười nhạo mình rồi xoay lưng bỏ đi, anh muốn biết Inari sẽ quyết định như thế nào. Anh không tin nàng không nhận ra đã đến lúc mình phải rời khỏi phủ Tam hoàng tử rồi.

Thật ra, Inari đã nhận ra từ rất lâu, ngày mà nàng sẽ phải rời khỏi phủ hoàng tử sẽ đến sớm thôi. Kail chưa một lần nói ra, nhưng nàng cảm nhận được rằng hình như anh không muốn mình gần gũi với phủ tướng quân. Lúc đó Vương phi Hinti qua đời, còn thêm việc anh được ban phủ đệ mới, và Zannanza còn bị tách riêng ra để học tập. Nàng biết anh rất cô đơn, nàng chỉ muốn giúp anh một chút, để anh thoát khỏi những cảm xúc không nên có.

Vì thế nàng chưa từng đòi hỏi trở về thăm nhà, mà nàng biết cha của nàng cũng sẽ không muốn nhìn thấy nàng đâu. Ông ấy căm hận nàng, vì nàng chính là nguyên nhân khiến người ông yêu nhất rời bỏ thế gian. Cha của nàng, ông ấy vô cùng căm ghét nàng! Harvey từ sau cái chết của mẫu thân và người anh trai đã rời khỏi nhà theo Kaban bao nhiêu năm nay, nên anh không hề biết chuyện này.

Chỉ trong vòng một ngày, từ việc này đến việc nọ đổ ập đến phủ Tam hoàng tử, không chỉ có Kail, Inari, Yuuri khổ sở và bối rối. Mà ngay cả những người ngoài cuộc cũng trở nên hoang mang, tình cảnh hết sức rối ren. Mục đích của Vương phi Nakia đang dần đạt được, chia rẽ những người có thể giúp đỡ Kail trên con đường tranh đoạt ngôi vị. Bà ta đã sống đủ lâu để hiểu được những ích kỷ và tham lam trong lòng của mỗi người, và bà đã sử dụng nó để chống lại bọn họ.

Nếu bọn họ không thể tự giải quyết được mâu thuẫn trong chính nội bộ của mình, thì rất có thể mọi thứ được xây dựng cho đến hiện tại sẽ tan vỡ và biến mất. Những mối quan hệ tưởng chừng vững chắc nhất cũng có lúc lung lay, mọi thứ đang dần trở nên mất kiểm soát. Những ai bị cuốn vào vòng xoáy này đều đang cố hết sức trôi nổi để thoát ra ngoài. . . liệu Inari có thoát ra khỏi được hay không?

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Kể ra đi, người ở lại (1)

Harvey thực sự đã đến nói chuyện với Inari, nhưng đáp lại lời anh nói, nàng chỉ ôm chặt lấy anh mà thôi. Rồi từ đó nàng khe khẽ thì thầm với anh quyết định của mình, nàng hạnh phúc vì anh đã luôn lo lắng cho mình. Nhưng đồng thời nàng cũng làm anh cảm thấy bất lực, hình như anh đã đi quá lâu, đến nỗi không còn cảm thấy những điều nhỏ nhặt kia nữa. Ngay cả việc phụ thân căm ghét Inari, anh cũng đã không nhìn thấy, phản ứng của nàng không hợp với độ tuổi này.

Khi không có anh bên cạnh nàng đã phải tự trưởng thành như thế nào? Trong lúc nàng vùng vẫy để tự mình lớn lên, anh đã ở đâu? Anh chỉ yếu đuối chìm đắm trong những ký ức đau buồn về sự ra đi của mẫu thân và người anh song sinh. Anh đã quên mất cô em gái bé bỏng của mình ở Hattusa, quên mất trách nhiệm thực sự của mình. Để rồi khi anh quay lại, muốn bù đắp cho nàng những ngày tháng trước kia, thì anh chợt nhận ra.

Dường như nàng đã không còn cần đến anh nữa, anh trở về quá muộn, những gì nàng muốn làm, những điều nàng cần đoạt được. Anh lại không có cách nào để giúp nàng, chỉ có thể nhìn thấu mọi thứ khi sự việc đã xảy ra rồi. Trong trò chơi vương quyền này, anh là kẻ ngoài cuộc, đứng đó trông mắt nhìn Inari tự đứng trên đôi chân của mình. Bản thân nàng đơn độc chống lại mọi thứ để bảo vệ những điều quý giá nhất của nàng.

Anh rời khỏi phủ Tam hoàng tử trong tâm trạng rối bời, đáy lòng anh nặng trĩu, anh nên làm gì bây giờ?

Kail rơi vào trạng thái trầm tư sau khi nói chuyện với Harvey, trong đầu anh bây giờ không biết có bao nhiêu suy nghĩ rồi ren xoay vòng. Anh đã biết Vương phi đang âm mưu điều gì đó từ việc đưa Yuri đến thế giới này, và anh cũng đang muốn làm mọi cách để ngăn chặn âm mưu đó. Còn việc Inari bị ảnh hưởng đến sức mạnh vì sự tác động của bà ta, anh không hề muốn nó lặp lại lần nữa. Bản thân Inari mang sức mạnh rất lớn, nếu không phải ngày đó nàng kiềm nén hết mức, chưa chắc anh đã có thể phong ấn nàng lại.

Để làm cho Inari nhìn thấy những hình ảnh sai lệch với năng lực “lời tiên tri” thực sự, chắc hẳn bà ta đã tốn không ít công sức. Những vết tích của chú thuật cổ còn lưu lại trên kết giới của Inari đã chứng minh điều đó, khi cùng cố lại kết giới anh lại càng khinh ghét bà ta. Dựng nên một chú thuật cấm cản hy sinh bao nhiêu mạng người đây? Mỗi lần thất bại bà ta lại phải thiết lập mọi thứ từ đầu, giao kèo với ác quỷ cần trả giá. Cái giá phải trả chính là những mạng người vô tội kia!

Bất chợt tiếng gõ cửa phòng làm Kail thoát khỏi trạng thái trầm tư kia, anh ngẩng đầu nhìn về phía cửa, rồi lên tiếng: “Vào đi!” Lúc này, cánh cửa mới được mở ra, người bên ngoài không ai khác chính là Inari, trên tay nàng cầm một chiếc gối bông lớn, ôm trước ngực mình. “Là em sao, Inari.” Anh ngồi im mỉm cười với nàng, Inari gật đầu với anh: “Em gặp ác mộng, Kail!” Nàng tiến lại gần anh, đặt chiếc gối dựa vào chân giường rồi ngồi tựa vào nó, ngay bên chân Kail.

“Tito không canh giấc cho em à?” Kail đặt tay lên mái tóc của nàng, dịu dàng vuốt ve nó, từng cái vuốt nhẹ khiến lòng anh thả lỏng ra một chút. “Cậu ấy đang bị thương nên em đã bắt cậu ấy về nghỉ rồi.” Nàng tựa đầu vào chân anh mà nói, để mặc cho bàn tay của xoa đầu nàng. Nàng biết anh đang rất mệt mỏi, những toan tính trong lòng không thể nói ra sẽ đè nặng anh biết bao. Và nàng thực sự đã gặp ác mộng, nhưng... trong căn phòng của mình nàng không thể tự an giấc lại.

Nàng sợ chỉ cần nhắm mắt mình sẽ lại mơ thấy cảnh Tito chết trước mặt mình, nàng rất sợ cảnh tượng ấy. Vì thế nàng mới đến đây, tựa đầu vào chân anh như con mèo nhỏ, tìm kiếm cảm giác an toàn của riêng mình. Bình thường, chỉ cần có Tito ở cạnh sẽ vỗ giấc ngủ lại cho nàng, nhưng hôm nay chỉ có một mình nàng mà thôi. Không phải Inari lúc nào cũng như vậy, chỉ những khi ở trong phủ, được bao bọc trong sự ấm áp này, nàng mới cho phép bản thân được thả lỏng cảnh giác.

“Trước đây anh rất khó ngủ, nhất là sau khi mẫu hậu qua đời, anh nhạy cảm đến mức chỉ cần một mùi hương lạ đã khiến anh không thể ngủ được. Tuy bây giờ đã đỡ hơn trước, nhưng nếu không thể tin tưởng, anh không thể để bất kỳ ai canh giấc cho mình. Nhưng anh lại để Yuri bên cạnh khi anh ngủ, Kail, anh đã bảo vệ cô ấy phải không?” Inari đột ngột hỏi anh, Kail dừng động tác lại, nhìn xuống Inari, vì nàng ngồi dưới đất nên anh không thể trông thấy khuôn mặt của nàng.

Kail vừa đưa tay nhắc bông lấy nàng lên giường ngồi cạnh anh vừa hỏi: “Em không hài lòng vì việc anh để người con gái khác ngủ cạnh mình ngoài em ư?” Inari ngồi bó gối, tròn tròn mắt nhìn anh: “Từ khi anh mười sáu tuổi, đã được mệnh danh là hoàng tử đào hoa nhất đế quốc, nếu tính đến bây giờ thì đã có bao nhiêu cô gái được anh sủng ái, yêu thương, vậy thì em phải không hài lòng đến bao nhiêu lần?”

Anh biết ý tứ của nàng không phải thế, nhưng anh vẫn muốn trêu chọc nàng, Inari đang muốn nhắc đến việc anh đã tin tưởng Yuuri. Những cảm xúc anh giành cho cô gái trẻ đến từ thế giới xa lạ làm nàng tò mò, nàng muốn biết tất cả. Anh kéo chiếc gối trên mặt đất rồi đặt ngay ngắn xuống đầu giường, bản thân anh cũng thoải mái nằm tựa đầu lên chúng: “Vậy em muốn biết điều gì?” Inari đáp lại ngay lời anh nói: “Anh có suy nghĩ như thế nào về Yuuri?”

Kail đưa tay kéo Inari nằm xuống chiếc gối bên cạnh, xoay mặt mình áp sát khuôn mặt của nàng, vòng tay anh bao bọc lấy cơ thể của Inari. “Không có gì cả! Và giờ thì em hãy ngủ lại đi, ta sẽ canh giấc cho em.” Inari nhìn thấy thái độ không muốn trả lời câu hỏi của anh, thờ dãi một tiếng nhắm mắt lại cố ru ngủ bản thân lần nữa. Và lần này, không một con ác mộng nào có thể xâm phạm đến giấc mơ của nàng được nữa.

Kail nằm bên cạnh nhắc chiếc chăn lông trắng trùm lấy cả anh và nàng, cơ thể của Inari rất nhỏ bé, lọt thỏm vào lồng ngực của anh. . . giống hệt như Yuuri vậy. Bỗng chốc anh rùng mình vì suy nghĩ của mình, tại sao anh lại nhớ đến cô gái ấy vào lúc này cơ chứ? Anh nhắm mắt lại ôm Inari vào lòng thật chặt, hai người họ không giống nhau, hoàn toàn không giống nhau. . .

Yuuri mặc bộ trang phục đã theo cô đến thế giới này, mọi thứ đều được chuẩn bị hoàn tất, cô ngồi chờ Kail trong đại sảnh. Chẳng cần chờ lâu, Kail đã xuất hiện ở cửa và bên cạnh anh tất nhiên là Inari, hai người họ đều đã chuẩn bị sẵn sàng. “Xem ra cô đã chuẩn bị sẵn sàng rồi nhỉ Yuuri?” Inari lên tiếng đầu tiên, nàng lướt qua Kail đến bên cạnh cô bé, chính nàng là người đã nói sáng sớm hôm nay sao Kim sẽ mọc.

Yuuri trả lời nàng: “Vâng, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng.” Inari ngồi cạnh cô, nắm lấy bàn tay của cô, trên khuôn mặt của nàng nở nụ cười chúc phúc: “Đừng quá lo lắng, hôm nay ta cũng sẽ tiễn cô mà, có Kail và ta ở đây, nhất định cô sẽ trở về nhà được như mong muốn.” Nhìn nụ cười rạng rỡ của nàng, Yuuri chợt cảm thấy khác lạ, tại sao cô lại không hề cảm thấy vui mừng vậy.

Cô không hề quên cái chết của đứa bé đó, nhưng cô cũng không thể làm gì được, cô chỉ là một cô bé đến từ thế kỷ 20. Cho dù cô ở lại thì . . . nơi này . . . có chỗ nào dành cho cô hay không? Cô đưa mắt nhìn về phía Kail, người đã cứu cô từ lần này sang lần khác, nhưng . . . sự chua chát lại dấy lên trong lòng Yuuri ngay lập tức. Ánh mắt của Kail không hề nhìn cô, trong đôi mắt của anh chỉ tràn ngập hình bóng của Inari, cô gái trước mặt cô bây giờ.

Ilvani đứng sau lưng Kail, anh cau mày khi nhìn thấy những cảm xúc phức tạp dấy lên trong đôi mắt của Yuuri. Nhưng sau đó anh giãn hàng chân mày ra ngay lập tức, thật may mắn, hôm nay cô gái này chắc chắn phải trở về nhà. Cô ấy không nên ở đây, không có bất kỳ chỗ nào dành cho cô ở đây cả, nhất là vị trí bên cạnh điện hạ Kail. Không chỉ có anh là nhận ra Yuuri đang nhìn Kail, mà ngay cả chính Kail cũng nhìn ra được. Chẳng qua, ngẫu từ đầu anh không hề có ý định nhìn cô bé, trong mắt anh quả thật chỉ có Inari.

Inari bị kẹt giữa bầu không khí căng thẳng này, nàng tự cảm thấy mình sắp bị đóng băng vậy. Nụ cười thuần khiết dần trở nên méo mó, nàng hạ thấp giọng gọi: “Tito, nhớ mang theo thứ đó cho tôi!”. Tito đã chuẩn bị xong những thứ cần thiết, cả vật nàng bảo phải mang theo nữa. “Vâng, thưa công chúa!” Kail bước lại gần Inari khoác cho nàng chiếc áo của mình rồi nói: “Nếu đã xong rồi, vậy thì xuất phát thôi!”

Thủ đô Hattusa còn đang chìm trong sự yên tĩnh, bình minh còn chưa kịp ló dạng qua đường chân trời. Đoàn người đã rời khỏi phủ hoàng tử và đến dòng suối nơi Yuuri đã xuất hiện, ai vào vị trí chỗ này, tất cả đều thực hiện trong im lặng. Yuuri vẫn luôn đứng cạnh Inari, nàng kéo mũ trùm đầu xuống, quay mặt lại đối diện với cô gái trẻ: “Đây là lần cuối cùng sao Kim xuất hiện trong mùa, sau hôm nay sẽ bắt đầu thời kỳ mùa nóng, nước trong dòng suối sẽ không đầy nữa cho đến năm sau. Nếu bỏ qua cơ hội lần này, có nghĩa là phải đợi một năm sau cô mới có thể về nhà.”

Lời nói của Inari, Yuuri nghe rất rõ ràng, cô gật đầu với nàng, sau đó nàng ôm chầm lấy Yuuri: “Yuuri! Cảm ơn cô rất nhiều, vì đã luôn quan tâm, chăm sóc cho Kail và Tito khi ta vắng mặt. Lên đường bình an!” Yuuri cũng bất ngờ vì cái ôm của nàng, nhưng cô không khó chịu, cô cũng ôm lấy nàng thật chặt. Nhận lời chúc của nàng, bây giờ cô còn có thể trở về với gia đình thật sự, còn nàng . . . gia đình của nàng ở đâu?

Kikkuri cúi mình thông báo: “Điện hạ, công chúa, thần đã bố trí cao thủ bảo vệ bảy dòng suối, dù Vương phi có cho người đột kích cũng có thể chống đỡ được.”. Kail gật đầu ừ một tiếng rồi quay sang ra hiệu với Inari, nàng mỉm cười với anh rồi buông Yuuri ra. Chậm rãi dần cô đến nơi cô đã xuất hiện: “Hãy bước xuống nước đi Yuuri, Kail sẽ làm phép đưa cô về nhà.”. Yuuri chần chừ trước khi bước xuống nước, ngón tay cô siết chặt bàn tay của nàng: “Vương phi có phép thuật điều khiển nước, bà ta sẽ không ngăn cản ư?”

Lần này, là Kail trả lời cô: “Bà ấy chắc chắn sẽ ngăn cản bằng mọi cách, nhưng ta sẽ dùng pháp lực của mình để đề phòng, cô đừng lo hãy xuống đi.” Yuuri thầm gọi tên Kail trong lòng, những bước chân dần trở nên kiên định vì lời nói của anh. Chỉ cần cô về thế kỷ 20 sẽ không bao giờ được gặp Kail nữa, Kail. . . Khi bàn chân cô bé vừa chạm nước, bỗng nhiên mặt nước rung chuyển dữ dội, vũng lên như muốn kéo cô xuống dưới.

“A A A A A” Yuuri kinh hoàng hét lên, cô từng bị bà ấy dùng ma thuật này để kéo đến đây, nên cô rất sợ khi phải đối diện với ma thuật của bà ta. Kikkuri hoảng sợ bật thốt: “Trời ơi, phép thuật của Vương phi.” Inari đứng gần cô nhất, nàng vẫn đang giữ chặt lấy bàn tay của cô “Mọi người đứng yên, Kail! Hãy giúp em!” Lời nói của nàng làm mọi người bình tĩnh lại, như kéo một hồi chuông cảnh giác.

Rồi bỗng nhiên một luồng sức mạnh nổi lên từ bốn phía, là gió, gió đang gào thét xoay vòng nổi lên, ma thuật của Kail. Inari mỉm cười khuôn mặt nàng ướt đầm nước, nàng trấn an Yuuri: “Bình tĩnh nào, Kail đang điều khiển gió.” Yuuri mở to mắt nhìn nàng, cô hỏi lại: “Thật sao?” Nụ cười của Inari càng thêm rạng rỡ: “Chờ xem nào.” Kail đứng sau lưng hai người, gió thổi vạt áo của anh phát phới tung bay, gió cuộn lên từ sức mạnh Kail nắm giữ, trấn áp ma thuật của Nakia.

Nước rơi xuống về lại với trạng thái bình thường, Nakia đã thất bại, bà ta đã không thể dùng nước để kéo Yuuri đi. Gió đã khống chế được nước rồi! Kail nở nụ cười đắc thắng nhưng anh cũng vội vàng nói: “Yuuri, hãy mau bước xuống nước, nếu còn chậm trễ thì cô sẽ không quay về được đâu.” Inari nghe lời anh nói, nàng nhanh tay đẩy cô trở lại mặt nước, bản thân mình thì lùi lại. Kail bước đến gần nàng, giang hai tay trên mặt nước đọc thần chú: “Hỡi vị thần cai quản thời gian và không gian. Xin hãy đưa cô gái này về thế giới của cô ấy. Xin hãy nghe lời ước của ta. . .”

Trong khi anh đang nói, thì bỗng nhiên có một tiếng động lạ vang lên thu hút sự chú ý của anh. Khiến Kail phải ngừng câu thần chú lại, vứt chiếc áo choàng sang một bên, chạm vào thanh kiếm nơi thắt lưng và đồng thời kéo Inari ra sau lưng mình. Yuuri ngẩng đầu lên nhìn về phía nơi phát ra tiếng động, thì một bộ mặt gớm ghiếc hung tợn lộ ra sau bóng tối. Chính là người đã truy sát cô trong đêm đó, giết chết cậu bé giúp việc trong thần điện Vương phi.

Hắn nhảy xuống khỏi nóc nhà phía trên, nở nụ cười man rợ rồi bắt lấy Yuuri khiến cô hét lên: “Á Á Á Á Á!” “Keng!” Tiếng binh khí va chạm lẫn nhau, hắn đã đẩy cô ra sau lưng mình và đỡ lấy đường kiếm do Kail chém đến, anh nghiêng rằng hỏi hắn: “Người chính là Zuwa?” Ngay khi anh vừa kết thúc câu hỏi thì đã có thêm một tốp người xuất hiện tấn công đoàn người của Kail. Ilvani riết qua khe răng, “Chết tiệt, là bọn người Galigah.”, sau đó anh nhanh chóng quay đầu chỉ huy lính phản công.

Inari đứng sau lưng Kail, nàng giật mình khi nhìn lên bầu trời, không được, nếu như trời sáng thì Yuuri sẽ không thể trở về được mất. Nàng hét lên với cô bé: “Yuuri, cô hãy mau xuống nước, Kail sẽ tiếp tục câu thần chú.” Đồng thời nàng cũng rút món đồ chơi mà mình đã dặn dò Tito phải mang theo. Đó là một chiếc nỏ đã được thiết kế lại, với tốc độ và lực sát thương lớn hơn nhiều, nàng giương chiếc nỏ về phía Zuwa và ngắm bắn.

Hắn đang giao đầu với Kail nhưng cũng đã chú ý đến hành động của nàng, vừa chém một nhát về phía Kail khiến anh phòng thủ, vừa xoay mình tránh né

mũi tên vừa lướt đến. Nhưng khi hắn tránh được mũi tên ấy, thì đã có một mũi tên khác bay đến, lần này không kịp tránh né đã khiến hắn phải hứng chịu mũi tên này. Mũi tên cắm phập vào tay phải của hắn, tóe máu, Yuuri đứng một bên nhìn thấy chiếc mũ trùm đầu trên đầu hắn.

Cô chợt nhận ra rằng, “Thứ trên đầu người . . .” Zuwa đang tức điên vì vết thương trên người, lại nghe được câu nói ngập ngừng của cô, hắn cười man rợ đầy khát máu: “Phải! Chính là da của thằng bé kia, rất đẹp phải không? Ta lấy nó thay cho da của ngươi, và giờ sẽ đến lượt con bé kia.” Vừa nói hắn vừa quay đầu lại lao về phía Inari, Kail nhận ra sự thù hận trong đôi mắt của hắn, anh hét lên: “Inari, chạy ngay!” Bây giờ anh không thể đến chỗ nàng được, anh đang bị tập kích bởi đám người do Zuwa dẫn đến.

Nhưng Inari vẫn không chịu rời khỏi vị trí đó, chiếc nỏ trên tay vẫn hoạt động liên tục, bắn ra những mũi tên sắc nhọn về phía Zuwa: “Không! Kail, hãy mau tiếp tục câu thần chú, em sẽ giữ chân hắn.” Trong số những mũi tên nàng bắn có cái trúng đích, có cái lại để hắn né được, nhưng hình như Inari đã thách thức sự chịu đựng của hắn quá nhiều. Đến nỗi hắn dường như quên mất mục đích ban đầu của mình đến đây làm gì, chỉ bất chấp lao về phía nàng mà thôi.

Câu nói của hắn làm Yuuri thật sự không thể chịu đựng nổi, cô đã phải tự dằn vặt và đau lòng biết bao khi nhìn thấy xác của đứa trẻ xấu số đó. Nay hắn ta lại còn muốn làm hại đến Inari nữa sao? Không thể tha thứ được: “Zuwa, ta không thể tha thứ cho ngươi được!” Nước mắt vuren ra nơi khoe mi, Yuuri nhào đến chỗ Zuwa khiến Inari không thể bắn tên được. Nàng không muốn làm cô bị thương!

Zuwa quay đầu lại vì tiếng hét của cô, hắn vung thanh kiếm trên tay như muốn chặt đầu Yuuri xuống. Nhưng cô gái trẻ đã kịp hạ người xuống tránh đường kiếm sắc bén kia, rồi ngay lập tức nhảy lên vượt qua đỉnh đầu của hắn, giật lấy chiếc mũ trên đầu Zuwa. Kail đã giải quyết xong đám người kia, vội vàng quay lại thì đã thấy Yuuri đang bay người qua đầu Zuwa. Anh chỉ có thể thu lại thanh kiếm, nhanh chóng đón lấy cô trước khi cô kịp ngã xuống đất.

Zuwa giận dữ thét lên: “Con nhãi ranh!” Nhưng một mũi tên đã sượt qua mặt hắn, khiến một vết thương nữa lại rỉ máu. Hắn quay đầu lại ánh mắt long lên sòng sọc như muốn ăn tươi nuốt sống Inari, “Không phải ngươi muốn lột da ta sao, lại đây nào! Chó con.” Inari ngao nghể thách thức hắn, khiến con quái vật lông lộn điên cuồng lao về phía nàng lần nữa. Kail nghiêng rằng đặt Yuuri sang một bên: “Ngốc quá, Inari!”

Anh hiểu nàng đang muốn làm gì, thu hút sự chú ý của Zuwa để anh có thêm thời gian đưa Yuuri về nhà. Nhưng nàng có biết đặt bản thân mình vào tầm ngắm nguy hiểm sẽ khiến anh không thể ưu tiên thứ gì khác hơn sự an toàn của nàng hay không? Inari thấy anh cũng chạy về phía mình, nàng dằn cau mày lại, anh không hiểu được lý do nàng bắn Zuwa sao?

Nhưng trước khi Zuwa kịp chạm vào nàng, thì mặt trời đã ló dạng, trải rộng những tia sáng rực rỡ khắp thành trì Hattusa. Zuwa khựng lại khi nhìn thấy bầu trời hừng sáng, hắn nghiêng rằng đầy tức giận: “Trời sáng rồi, tất cả rút lui. Hôm nay ta tạm tha cho các ngươi.” Nhận được lệnh của thủ lĩnh cả tốp người nhanh chóng biến mất như chạy trốn ánh bình minh đang chiếu sáng khắp nơi.

Inari thở phào một hơi, ngồi bệt xuống đất, quả nhiên khi đối mặt với thực chiến thì sự ác nghiệt lại hoàn toàn khác xa lúc tập luyện. Nếu hỏi rằng nàng có sợ không khi Zuwa lao đến nàng, đương nhiên là có, nàng rất sợ chứ! Vì không như trước đây nàng có thể sử dụng ma pháp để trấn áp hắn, cũng không như bây giờ dù đã được Ramses dạy thế thuật. Khi đương đầu với con người đầy khát máu đó, nàng vẫn để lòng sợ hãi dâng trào.

Kail ôm lấy nàng từ mặt đất, “Tại sao em lại hành động liều lĩnh như vậy hả?” Mặc cho anh có đang tức giận vì nàng đã dùng bản thân làm mồi nhử, động tác của anh vẫn rất dịu dàng. Nhưng Inari không trả lời anh, nàng quay về phía Yuuri đang đứng cách đó không xa: “Tại sao cô không trở về?” Yuuri nhìn vào mắt nàng, dòng nước mắt nơi khoe mi trào ra: “Tôi không thể an lòng được, cái chết của đứa trẻ vô tội đó . . . tôi không thể sống mà làm như chưa có chuyện gì xảy ra. Tôi không thể tha thứ cho hắn được, tôi phải báo thù cho cậu bé đó.”

Inari vùng khỏi vòng tay của Kail, nàng nhanh chân chạy về phía Yuuri, ôm chầm lấy cả người cô bé vào lòng. Nàng biết tâm trạng cô bé hiện giờ như thế nào, nếu người Zuwa giết là Tito, nàng cũng sẽ không ngăn ngại mà lựa chọn như Yuuri. Yuuri nức nở trong vòng tay vỗ về của Inari, cô rất muốn về nhà nhưng cô cũng không thể tha thứ cho kẻ đã giết cậu bé vô tội đó. Kail lặng lẽ nhìn hai cô gái trẻ trước mặt, một người có thể rơi lệ vì cái chết của một người không hề quen biết, trái tim của cô gái này sẽ phải lương thiện đến mức nào, . . .

Tito bị Inari bắt ở lại phủ vì lý do vết thương chưa lành hẳn, cậu đón đoàn người trở về trong sự ngạc nhiên và vui mừng. Ngạc nhiên vì Yuuri vẫn còn ở lại, vui mừng vì Inari đã không sao. Inari giam mình vào trong phòng, nàng nói nàng muốn nghỉ ngơi, đương nhiên cậu bé cũng theo chân của nàng. Sau khi trở về Inari bắt đầu ngồi thiền thờ trên chiếc ghế dài lót đệm, mái tóc bị tháo ra một cách cầu thả trở nên rối bời.

Inari luôn cố gắng tỏ ra thích nghi với không khí hoàng gia ngọt ngào và quy tắc, và những biểu hiện đó của nàng đã hoàn toàn đánh lừa được mọi người. Trong mắt họ, Inari là một nàng công chúa cao quý, có địa vị và thân phận hết sức đặc biệt. Khiến họ chỉ có thể ngước mắt ngưỡng mộ nhìn nàng, cảm giác giống như không thể chạm vào vị công chúa đó. Nàng trở thành tín ngưỡng trong lòng họ, được tôn xưng làm nữ thần ánh sáng Cahya, và nhận được sự kính trọng của họ.

Ít ai biết rằng, thật ra để đóng được một bộ mặt không cảm xúc, suốt ngày chỉ có thể liếc mắt nhìn người khác bằng nửa ánh mắt. Inari đã phải luyện tập biết bao nhiêu, Ilvani đã phải vất vả khi dạy dỗ nàng những quy tắc phức tạp chốn hoàng gia rất nhiều. Nhưng dù nàng cố tỏ ra mình có thể làm được tất cả mọi việc cho người dân thấy, thì trên thực tế nàng lại có rất nhiều việc không thể làm tốt được.

Ví dụ như việc học nội trợ và bếp núc thì nhũ mẫu của nàng cũng đã phải bó tay trước những “thành quả” nàng đạt được. Trong khi đó người nắm được tinh hoa của môn học và thực hiện xuất sắc kết quả lại là cậu bạn thân Tito của nàng. Từ việc may vá cho đến nấu nướng, cậu bé đều làm rất thành thạo, khiến Inari chỉ có thể tròn tròn mắt thần phục. Bản tính Inari trước giờ không thích những thứ phức tạp, nhưng Tito lại rất chú trọng những chi tiết nhỏ, trang phục của nàng nếu như không được Tito chọn sẵn, có lẽ nàng chỉ việc mờ tù và trông vào người bất kỳ bộ váy nào nàng thấy đầu tiên.

Tito ngồi sau lưng nàng, trên tay cậu cầm một chiếc lược ngà sáng bóng. Nhẹ nhàng lướt chiếc lược chải lên mái tóc mềm mại của nàng, dù nàng đã bảo cậu hãy về phòng nghỉ ngơi, nhưng Tito vẫn nhất quyết không chịu. Inari liếc mắt nhìn vào trong gương, nàng cảm thấy một lọn tóc của mình: “Tito, mái tóc này thật phiền phức! Quá dài dẫn đến việc cản trở hoạt động và quá dày để mất nhiều thời gian chải chuốt.”

Câu nói vô thức của nàng làm động tác của Tito dừng lại, cậu nhìn mái tóc đen tuyền trên tay mình, khẽ mỉm cười: “Ý người đang muốn so sánh với mái tóc của Yuuri sao?” Inari im lặng, Tito tiếp tục chải tóc cho nàng rồi tiếp lời: “Công chúa! Người không phải cô ấy, cô ấy không bao giờ có thể là người. Hai người rất khác nhau!” Nàng xoay lưng lại, mái tóc đen trượt khỏi tay Tito, xõa dài sau lưng Inari, vương trên ghế đang ngồi rồi chạm đến đất.

“Tito, nếu có một ngày tôi phải rời khỏi phủ hoàng tử, cậu có muốn đi cùng với tôi không?” Nàng nhìn sâu vào đôi mắt của cậu, con người xanh biếc như lấp lánh chờ đợi cậu trả lời. Tito đặt chiếc lược xuống, vuốt gọn lại phần tóc mai đang che trước trán của nàng, nhẹ nhàng nói: “Dù người đi đến đâu, tôi nhất định cũng sẽ đi với người.” Inari nắm lấy hai tay của cậu, nàng nhìn vào bàn tay này, nó đã luôn đang rộng mở trước mặt bảo vệ nàng bao năm tháng qua.

Inari cúi đầu khẽ hôn lên nó, động tác bất chợt của nàng làm Tito đỏ bừng mặt, rồi nàng ngẩng đầu lên mỉm cười xảo quyết: “Vậy thì đến lúc đó tôi sẽ không cho cậu theo cùng.” Tito rút đôi tay của mình lại ngay lập tức, dù đã trở thành một thiếu niên nhưng cậu vẫn luôn bị nàng trêu chọc đến mức phải ngượng ngùng. Inari đứng dậy đi đến chiếc bàn trang điểm, bên trên có một chiếc rổ đựng đan tay tinh xảo.

Chứa đựng những mảnh vải đủ màu sắc và kim chỉ đủ loại, còn có cả một chiếc kéo sắc bén. Inari cầm chiếc kéo lên, ngẩng đầu nhìn về phía chiếc gương trước mặt: “Xoẹt, xoẹt!” Trước khi Tito kịp hiểu ra nàng muốn làm gì, hay kịp kêu lên thảng thốt, thì những lọn tóc đen đã rơi xuống mặt đất. Inari đã cắt đi mái tóc dài của mình một cách không thương tiếc, nàng đã có quyết định rồi. Tito nhanh chóng chạy đến bên nàng, đôi mắt cậu mở to kinh ngạc: “Công chúa. . . Người. . . làm. . . sao. . . vậy?”

Inari lắc đầu không trả lời chỉ đưa cây kéo cho Tito rồi bảo: “Hãy giúp tôi sửa lại mái tóc nhé, hình như lúc này tôi đã cắt không đều tay.” Tito không hiểu ý định của nàng, cậu bé chỉ có thể im lặng cầm lấy chiếc kéo rồi tỉa lại mái tóc cho nàng. Cách cư xử lúc Inari hôm nay rất lạ, khiến cậu có cảm giác như nàng đang cố tình che giấu suy nghĩ thật. Lần đầu tiên cậu thấy lo sợ, vì cậu dường như không thể nhìn rõ bước tiếp theo nàng sẽ làm gì.

Từ trước đến nay Inari chưa từng giấu cậu bất kỳ điều gì!

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Kẽ ra đi, người ở lại (2)

Hôm nay Inari mặc trên người bộ trang phục màu ngà với chiếc eo bằng thắt lưng ánh kim, dường như nàng không còn giống với trước đây nữa. Mái tóc đen mới cắt ngắn xõa sau tai, trên đầu có một chiếc vòng khảm từ ngọc trai điểm xuyết. Nàng quỳ trên tấm thảm dưới chân Quốc vương Suppililiuma, hai mắt nhắm lại và đôi tay đan vào nhau. Tư thế của nàng như đang cầu xin ông ấy một điều gì đó mà ngay cả bản thân nàng cũng không chắc chắn là sẽ được như ý nguyện.

Quốc vương Suppililiuma lạnh lùng nhìn nàng, trong con ngươi của ông tràn ngập sự thất vọng: “Con từ bỏ vị trí chính phi của Kail chỉ vì cô gái thường dân đang làm Thứ phi của nó sao? Với sự dạy dỗ con được nhận, ta nghĩ rằng con phải khác những cô gái quý tộc khác chứ. Không ghen tuông, đồ kỵ hay vì chuyện nhỏ mà phá hỏng đại cuộc, Inari, con làm ta thất vọng.” Ông không chấp nhận lời thỉnh cầu của nàng, không bao giờ như thế cả.

Inari chậm rãi mở mắt ra, con ngươi xanh biếc nhuộm một màn sương mờ ảo, nàng không ngẩng đầu lên, vẫn duy trì tư thế đang quỳ, nhẹ nhàng nói: “Tại sao cứ phải là con, tại sao vị trí Chính phi của Kail không phải là ai khác mà nhất định cứ phải là con?” Quốc vương Suppililiuma ngạc nhiên với câu hỏi của nàng: “Con đang nói gì vậy, Inari, con đã quên mất thân phận của mình rồi sao, Chính phi của Kail chỉ có thể là một công chúa hoặc là một tiểu thư quý tộc có xuất thân hoàng gia, cả đế quốc này còn ai xứng đáng hơn con?”

Lúc này, Inari mới ngẩng đầu lên, đôi mắt của nàng nhìn thẳng vào mắt ông, ánh mắt kiên quyết đến nỗi làm ông nhìn nhầm. Ông đã nhầm nàng với người con gái nhỏ bé năm đó cũng đã quỳ trước mặt ông, sự kiên quyết trong đôi mắt của nàng làm ông sợ. Và rồi ông đã chịu ý nàng, buông vòng tay bảo vệ của mình ra để nàng tự do bay lượn, . . . Halia. . . Halia. . . “Nếu không phải con giống mẫu thân như đức, liệu ngài có ưu ái con đến mức này không ạ?”

Lời nói của nàng làm ông giật mình, nàng biết bí mật của ông, và nàng đang lấy nó ra để khiến ông chùn bước. Cũng giống như cách mẫu thân của nàng đã bắt Quốc vương Suppililiuma làm theo ý bà nhiều năm về trước. Nàng nở nụ cười đầy chua chát trước khuôn mặt đầy sự bất ngờ của ông: “Con không thể sống bên cạnh người con không yêu đến hết đời được. Cho dù Kail có là người thừa kế quan trọng của đế quốc Hittite này đi nữa cũng vậy. Con và mẫu thân của mình. . . không hề mong muốn ngôi vị Vương phi cao quý kia, mà chỉ muốn có một cuộc sống an ổn bên cạnh người mình yêu.”

Nàng hơi dừng lại một chút, vén lọn tóc xõa trước mặt ra sau tai, nụ cười dần trở nên tự nhiên hơn một chút: “Con không yêu Kail, có phải điều này người đã biết từ rất lâu rồi phải không? Vì thế khi người mới đẩy Zannanza ra xa khỏi con như vậy, từ khi nhận nhiệm vụ cai quản vùng Kizzwatna anh ấy chưa một lần đặt chân quay trở lại Hattusa, ngoại trừ sự việc hai năm trước. Có phải người đã hạ lệnh hay không? Người biết rõ anh ấy sẽ trung thành với Kail đến hơi thở cuối cùng, tại sao người lại lợi dụng con trai của mình để làm tăng giá trị đường cho một đứa con trai khác của người kia chứ?”

Quốc vương Suppililiuma nhanh chóng thu hồi được cảm xúc trên khuôn mặt mình, ông không muốn thăm cảnh của Hinti và Halia lặp lại trước mặt mình. Vì thế ông phải làm cho nàng hiểu rõ việc đứng đắn bây giờ là gì: “Con được sinh ra trong hoàng tộc, trách nhiệm của con lớn hơn những con người bình

thường ngoài kia nhiều. Con phải hiểu điều đó, Inari. . .” Nhưng Inari nào để ông nói hết, nàng cắt ngang lời ông nói: “Nếu để hoàn thành trách nhiệm của một công chúa vậy thì hãy gả con sang một nước lân bang để làm một cuộc hôn nhân chính trị bảo đảm sự hùng mạnh của đế quốc. Và chọn một trong số những công chúa của đế quốc mà thay thế vào vị trí Chính phi của Kail.”

Ông thực sự tức giận khi nghe những lời nói gần như thiếu suy nghĩ của nàng, “Chát!” Dấu tay năm ngón in đậm trên khuôn mặt Inari: “Con nghĩ rằng vị trí của con bên cạnh Kail dễ dàng bị thay thế đến như vậy ư? “một trong những công chúa của đế quốc” Bấy lâu nay con chỉ nghĩ địa vị của mình là thế sao?” Cái tát của ông không hề nhẹ, khiến Inari gần như té sấp xuống đất, đây là lần đầu tiên ông đánh nàng. Từ nhỏ đến lớn. . . đây là lần đầu tiên. . . Inari đưa tay ôm lấy má trái.

Nàng không cảm thấy giận dữ, ám ức hay đau lòng, nàng hiểu ông đã kỳ vọng rất nhiều vào nàng, và giờ nàng lại đang muốn giải thoát sự tự do của mình ra khỏi những kỳ vọng của ông ấy. “Đây cũng là cách người đã kiểm soát mẫu thân của con phải không? Cho đến khi mẫu hậu đến bên cạnh người, người mới chấp nhận để mẫu thân con rời khỏi. Người biết không? Con tin, mẫu thân đã từng yêu người, thật sự đã từng yêu người, nhưng rồi chắc hẳn bà ấy cũng đã phải nhận ra những gì con thấy bây giờ. Vị trí bên cạnh người không phải là những gì bà ấy mong muốn!”

Thảm kịch năm xưa cũng vì một phần ích kỷ của mẫu thân nàng, không thể nói trong chuyện đó ai sai ai đúng. Nhưng nàng tin bà ấy cũng đã phải suy nghĩ cân đo đong đếm đủ mọi vấn đề trước khi đưa ra quyết định như vậy. “Có thể quyết định từ bỏ những gì mình đang có sẽ là một quyết định sai lầm, nhưng con không hề hối hận vì con biết dù có cho con chọn lại bao nhiêu lần, con chắc chắn sẽ vẫn chọn như vậy. Dù vậy, quyết định tối cao là ở người, thừa phụ vương.”

Inari áp sát đầu mình phủ phục dưới chân của Quốc vương Suppililiuma, nàng biết nàng đang đánh cược tất cả, nhưng nàng vẫn phải làm. Nếu không cầu xin ông ấy chấp nhận, không những tính mạng của Yuuri sẽ bị nguy hiểm mà ngay cả Zannanza. . . rất có thể sẽ trở thành vật hy sinh. “Hãy làm thẳng bé cảm thù con hon bất kỳ ai trên đời, ngay cả đối thủ đáng gờm nhất của nó là Nakia cũng không bằng. Hãy biến những gì thẳng bé từng yêu thương nhất, tự hào nhất trở thành nỗi nhục nhã lớn nhất của nó. Đến mức nó sẽ thề rằng con chưa từng xuất hiện trong cuộc đời của nó, con có làm được không Inari?”

Nàng nghe rất rõ lời nói của Quốc vương Suppililiuma, trái tim nàng thất lại, để được tự do phải trả bằng sự căm thù. Cái giá này. . . quá đắt. . . ông ấy đang muốn dồn nàng vào đường cùng, bắt nàng phải lựa chọn. Inari nhắm mắt lại, hàm răng cắn chặt vào môi đến nổi bật máu. “Tại sao lại bắt con trả một cái giá quá lớn như vậy để được tự do?” Nàng hỏi, và chỉ nhận được một câu nói tàn nhẫn: “Đó cũng là cái giá Halia, mẫu thân của con đã trả để rời khỏi ta.”

Inari rời khỏi hoàng cung với tâm trạng thất thần, nàng mệt mỏi dựa đầu vào vai Tito. Dù cậu đã hỏi nhưng nàng lại không chịu mở miệng, chỉ lặng yên tựa đầu vào vai cậu suốt quãng đường về phủ. Nàng không chờ Kail nghị sự xong rồi về cùng mà một mình bỏ về trước, hiện giờ người nàng không muốn nhìn thấy nhất là anh. Khi trở về phủ, nàng lại nhốt mình vào trong phòng, ngay cả Tito nàng cũng không cho vào. Nàng cần phải suy nghĩ thấu đáo, vì Quốc vương Suppililiuma vẫn đang chờ đợi câu trả lời từ nàng.

Sau sự việc sáng sớm ngày hôm nay, Yuuri thật sự phải sắp xếp lại những việc hỗn loạn đang diễn ra trong đầu của mình. Nhìn thấy cô bé ngồi thần thờ một mình trong phòng khách, Ilvani từ tốn hỏi: “Cô nghĩ rằng mình có thể sẽ làm được gì khi ở lại đây?” Câu hỏi của anh làm cô bé giật mình, cô ngập ngừng không trả lời, thật sự thì khi cô ở đây, cô sẽ làm được những gì chứ.

Nhưng không đợi cô phải im lặng lâu, đã có người xuất hiện giải nguy cho cô ngay lúc này. “Anh định sẽ lên lớp với Yuuri về điều hiển nhiên Kail là người thừa kế quan trọng sau thái tử như với những cô gái ngoài kia sao? Anh không chán nhưng em đã chán ngấy cái điệp khúc ấy từ ngày này qua tháng nọ rồi, nếu anh lo sợ Yuuri đang vọng tưởng điều gì. Thì em nghĩ tốt hơn là anh nên đi dẹp sự mơ mộng của mấy cô tình nhân cũ của Kail thì hơn, vừa rồi lại có một cô Quận chúa gửi lời muốn đến thăm em cơ đấy, Ilvani.”

Yuuri ngẩng đầu nhìn về phía người đang nói, Inari lười biếng dựa sát tường đưa mắt nhìn Ilvani. Dường như những gì anh sắp nói đã bị nàng vạch trần, nhưng điều đó không làm anh khó chịu. Anh cúi người trước nàng, “Thần tuân mệnh, thưa công chúa!” và rồi cũng khom người bước ra khỏi phòng khách. Inari bước lại gần Yuuri, ngồi lên phần còn lại của chiếc ghế, để mặc cho ánh nắng sưởi ấm cơ thể nàng.

“Đừng để ý đến Ilvani, anh ấy luôn là như vậy đấy!” Inari mỉm cười với cô gái trước mặt, nụ cười của nàng đánh tan những cảm xúc tiêu cực vừa dấy lên trong lòng Yuuri. “Không đâu! Anh ấy đã nói đúng mà.” Yuuri nở nụ cười hồi lỗi với Inari, thái độ của cô làm nàng không vui: “Cô đã khóc vì cái chết của đứa trẻ xấu số đó, cô đã muốn ở lại để báo thù kẻ giết đứa trẻ. Dù cô biết có thể mình sẽ chẳng làm được gì, nhưng cô vẫn muốn thử hết sức mình. Yuuri, ta khâm phục cô.”

Ánh mắt của nàng nhìn cô đong đầy sự khâm phục không hề giả dối, khiến Yuuri phải liên tục xua tay, “Inari, người đừng nói như thế. . .” Không để cô nói hết lời, nàng đã nói tiếp: “Nếu không phải nghĩ rằng đó là Tito, nhất định ta sẽ không để mình rơi dù chỉ là một giọt nước mắt.” Lời nói có phần tàn nhẫn của nàng làm động tác của Yuuri dừng lại đột ngột. “Bất ngờ lắm phải không? Cô đã có thể khóc vì một người không quen biết, nhưng nếu là ta sẽ chỉ dừng lại ở mức thương hại mà thôi. Đối với ta cái chết của đứa trẻ đó không có quá nhiều nỗi buồn!”

“Một trái tim nhân hậu, ấm áp, biết yêu thương mọi người, ta không có được một trái tim như vậy. Nhưng mà ta biết một người có nó, là Hinti, mẫu hậu của Kail, và bây giờ là cô đây Yuuri. Mọi người đều nói ta rất giống bà ấy, nhưng đến giờ này, ta lại thấy cô giống bà ấy nhiều hơn bất cứ ai.” Inari chống tay lên trán nói với Yuuri như vậy đấy. Nàng nói cho cô nghe rất nhiều việc, kể cho cô nghe từng thói quen nhỏ nhặt của Kail, Ilvani, và thậm chí là Tito.

Nàng chuẩn bị rất nhiều việc, nhiều đến nỗi cả Yuuri cũng không hiểu rốt cuộc nàng đang muốn nói điều gì. Cho đến khi Kail trở về, Inari vẫn đang tiếp tục nói. . . và chào mừng Kail khi anh bước đến chỗ nàng và Yuuri ngồi không phải là nụ cười như thường lệ. Mà là một ánh mắt chứa đầy sự khinh bỉ đến mức Kail phải dừng bước chân lại: “Anh thật dơ bẩn, Kail.”

Chương 33: Kẻ ra đi, người ở lại (3)

“Inari?” Trong khi Kail nhìn nàng, anh bất ngờ trước ánh mắt khinh bỉ của nàng dành cho anh. Thi Kikkuri đứng sau lưng anh đã tinh ý nhận ra, có lẽ thứ làm công chúa của bọn họ khó chịu đó chính là mùi nước hoa còn vương trên người Kail. Anh ngập ngừng tiến lên phía trước một bước, nói khẽ: “Điện hạ, mùi hương trên áo người. . .” Lời nói của Kikkuri như thức tỉnh Kail, anh giật mình nhìn lại chiếc áo khoác bên ngoài, chỉ cần chú ý một chút, sẽ nghĩ được một mùi nước hoa lạ còn thoang thoảng đâu đây.

Không đợi Kail giải thích, Inari đã đứng dậy khỏi chỗ ngồi, bước ra ngoài mái hiên, nhảy qua những bậc thềm đá xây nổi trên hồ sen để đến được hành lang phía đối diện. Nàng để lại ba người ngờ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra trong phòng khách, Yuuri thu lại ánh mắt đầy kinh ngạc khi bóng dáng nhỏ bé kia đã khuất dạng. Quả thật mùi nước hoa này thì có gì khiến Inari giận dữ đến thế, sau đó cô dần chuyển ánh mắt nghi hoặc về phía Kail, nguyên nhân của mọi việc.

Lúc này, Kail đang ôm trán một cách bất lực, “Đáng lẽ người phải nhắc ta trước khi ta vào phủ chứ, Kikkuri.” Kikkuri cũng lúng túng cúi đầu: “Điện hạ, là lỗi của tôi.” Khi anh ngẩng đầu lên thì lại bắt gặp ánh mắt của Yuuri, anh đành phải chờ một hơi dài rồi nói: “Kikkuri, người giải thích đi, ta cần đi nói chuyện với Inari.” Kikkuri vâng lệnh, còn Kail thì sai những bước chân dài đuổi theo Inari. Khi Kail cũng đi rồi, Kikkuri mới áy náy nhìn Yuuri, “Chắc cô đã phải khó xử rồi, cô Yuuri!” Yuuri vội vã lắc đầu: “Không đâu, chẳng qua tôi chỉ tò mò không biết lý do tại sao cô ấy lại giận dữ như vậy.”

“Là do mùi nước hoa trên người điện hạ, chắc cô cũng để ý, điện hạ không bao giờ dùng những hương liệu để tẩm lên quần áo hay những thứ tạo mùi hương. Mùi hương ban này là của một vị Quận chúa, có lẽ trong lúc cô ấy ôm điện hạ đã để lại, và hình như đã điều đó khiến Công chúa Inari nổi giận.” Kikkuri chỉ cần nói như vậy, anh tin phần sau chắc Yuuri sẽ hiểu được, Yuuri gật đầu với anh, cô buột miệng nói: “Vậy là đang ghen tuông sao?” Kikkuri mỉm cười nhìn về phía nơi Kail vừa biến mất: “Tôi không dám bàn luận về ý nghĩ của chủ nhân mình.”

Yuuri đã hiểu được rồi, là vì vậy nên Inari mới tức giận à? Công chúa yêu Kail phải không? . . . Câu hỏi được đặt ra nhưng lại không được giải đáp, Yuuri chợt đưa tay lên nơi trái tim mình đang đập. Tại sao. . . tại sao nó lại nhói lên thế này. . . ?

Inari không trở về phòng mình mà đi thẳng ra chiếc hồ nằm giữa phủ, nàng lại làm sao thế này, chẳng phải nàng đã quá quen với những việc đó rồi sao. Nàng không khó chịu vì mùi nước hoa, mà là vì đã nhìn thấy Kail bước vào phòng. Khi nhìn thấy anh ấy, những lời nói của Quốc vương lại vang vọng trong tâm trí của nàng, vì anh ấy mà Quốc vương bắt nàng phải lựa chọn. Nàng đang tức giận, vô cùng tức giận Quốc vương, nhưng người nàng lựa chọn để trút cơn thịnh nộ lại là Kail.

Inari bước xuống hồ, nước ngập đến mắt cá chân rồi ngang bắp đùi của nàng, đêm nay trăng in bóng phản chiếu xuống mặt hồ trong suốt. Những loài hoa nở về đêm rực rỡ, những cánh hoa nương theo cơn gió mà xoay chuyển vũ điệu của riêng mình. Inari ngồi xuống, nước thấm ướt chiếc váy nàng đang mặc, Inari chống tay xuống mặt nước, quan sát hình ảnh của mình qua chiếc gương thiên nhiên này. Dù đã cắt đi mái tóc dài, nhưng nàng biết. . . khuôn mặt này, đôi mắt này, những đường nét này. . . lại là một bản sao hoàn hảo của một người khác.

Ngay cả chính nàng cũng phải làm tưởng, có phải hay chẳng người nàng đang nhìn thấy chính là Halia. Nhưng. . . những ảo ảnh nhanh chóng bị phá vỡ, bên cạnh hình ảnh của nàng, xuất hiện một người khác nữa. Với khuôn mặt cương nghị thoáng qua một tia lo lắng, là Kail, anh đứng ngay sau lưng nàng, phản chiếu bóng mình xuống mặt hồ huyền ảo.

“Anh xin lỗi, Inari, cô ta chủ động đợi anh trước cửa cung điện, rồi bất ngờ ôm lấy anh. . .” Inari vẫn im lặng, nàng ngồi đó nhìn vào cái bóng của anh, bàn tay của nàng đã nắm lấy vật áo phía trước của anh. Kail chưa bao giờ thấy nàng như thế này trước đây cả, trực giác mách bảo anh rằng có điều gì đó không hay đã xảy ra. Anh ngồi xuống bên cạnh nàng, xoay cả người Inari lại, khiến nàng bị cuốn vào chiếc áo của anh. “Hôm nay phụ vương đã nói gì với em, sau khi cuộc gặp kết thúc em cũng không đợi anh mà bỏ về trước, rốt cuộc đã có chuyện gì vậy, Inari?” Lúc này nàng chậm rãi đáp lời anh: “Phải hỏi rằng, em đã nói gì với phụ vương.”

“Vậy thì em đã nói gì với phụ vương, Inari?” Kail nhẹ nhàng chịu theo ý nàng, anh hỏi lại một lần nữa. Inari ngẩng cao khuôn mặt nhìn thẳng vào mắt anh: “Em cầu xin sự tự do. Em muốn người hãy cho em được quyền tự do trong hôn nhân của mình. Nhưng người đã không đồng ý, người bắt em lựa chọn, sự tự do của mình đổi lấy việc bị anh căm thù mãi mãi.” Kail hít một hơi để giữ bình tĩnh, những ngón tay anh đặt lên vai nàng đang dần siết chặt: “Điều gì đã khiến em hành động như vậy, chẳng lẽ việc ở bên ta khiến em khó chịu đến mức muốn rời đi ngay như vậy sao?”

“Anh biết phụ vương muốn ai sẽ ngồi lên vị trí Chính phi của anh, anh nghĩ rằng, chỉ với thân phận Thứ phi sẽ bảo vệ được Yuuri mãi sao. Không đâu Kail, điều đó chỉ thức tỉnh phụ vương thêm mà thôi, và người tiếp theo bị ảnh hưởng chính là Zannanza. Anh muốn nhìn hai người đó, những người không liên quan gì đến việc này đều phải chết thảm sao? Em đã cầu xin với hai mục đích, thật sự em đã hy vọng suy nghĩ của mình đã sai. Nhưng mà thực tế đã chứng minh hoàn toàn ngược lại. . .

Người lợi dụng Zannanza để kìm chân cả hai chúng ta, Kail, người biết rằng đối với chúng ta, anh ấy là một người không thể thiếu được. Và Yuuri sẽ trở thành người tiếp theo bị lợi dụng, vì mục đích cuối cùng của người chính là bảo vệ địa vị vững chắc của anh.” Bây giờ người rơi vào hoang mang lại là Inari, nàng không biết tiếp theo mình sẽ làm gì cả. Nàng đã cố gắng rất nhiều để bảo vệ những điều quý giá nàng có được trong kiếp này, nhưng đến bây

giờ nàng cảm thấy bản thân mình thật vô dụng.

Kail nhìn thấy sự lạc lõng trong con người xanh biếc ấy, anh ôm chặt nàng vào lòng mình, chỉ một lần cuối mà thôi, anh muốn được ôm nàng vào lòng. “Đừng như vậy Inari, ánh mắt của em phải luôn luôn vui vẻ mới đúng, đừng bao giờ mang theo sự lo sợ tội cùng như vậy.” Kail nhắm mắt lại, anh nghiêng rặng vào nhau thật chặt, từng đoạn hồi ức mười lăm năm như lặp lại một lần trong tâm trí của anh. Cho đến khi ký ức về lời thỏa thuận trôi buộc tương lai của anh và nàng hiện lên một cách hoàn hảo, Kail mới mở mắt ra, ánh mắt nhuộm màu của sự giằng xé.

“Em yêu Zannanza, em yêu anh ấy rất nhiều, từ quá khứ đến hiện tại, từ kiếp trước đến kiếp này, chưa một giây phút nào em ngừng yêu anh ấy cả, Kail.” Lời nói của nàng như đập tan hy vọng cuối cùng của anh, Kail từ từ buông nàng ra, đặt nụ hôn của mình từ mái tóc đến vầng trán sau đó dừng lại trên đôi môi. Chỉ là một cái chạm nhẹ, còn nhẹ hơn cú rơi của cánh hoa khi chạm vào mặt nước, “Anh giải thoát cho em khỏi thỏa thuận của chúng ta, Inari, anh đã từng nói, nếu em muốn làm cánh chim tự do bay lượn thì anh sẽ là bầu trời nâng đỡ cánh chim của em”

Mười lăm năm dần vật đàn xen giữa yêu và hận, cứ sợ rằng cả ba người đều bị tổn thương, thoáng chốc lại dẫn đến một sai lầm lớn. Để bây giờ nỗi đau càng sâu sắc hơn rất nhiều, nhưng những người trong cuộc đã đủ mạnh mẽ để có thể tự vượt qua nỗi đau đó. Kail yêu Inari bằng cả trái tim mình, mười lăm năm về tình yêu dường như đã quá dài nay cần phải buông bỏ. Anh là một người đàn ông chính chắn, và hiểu điểm dừng của mọi việc.

Nếu Inari yêu Kail có lẽ mọi việc đã đơn giản hơn rất nhiều, nhưng người nàng yêu nhất lại là Zannanza. Nàng yêu anh đến mức chấp nhận buông bỏ hạnh phúc của bản thân chỉ cần nàng được nhìn thấy anh bình an, khỏe mạnh. Mười lăm năm qua, nàng bị kẹt giữa tình yêu với anh và mong muốn nhìn thấy anh hạnh phúc. Vì nàng biết Zannanza kính trọng Kail bằng cả mạng sống của mình, và giấc mơ của anh chính là hoàn thành giấc mơ của Kail.

Nàng không dám nói về tình cảm của mình, nàng không muốn anh cứ càng ngày càng rời xa nàng như vậy. Cho đến tận lúc này, nàng hoàn toàn không biết được rằng, liệu Zannanza có còn yêu nàng như Zahan đã từng yêu nàng hay không. Khoảng cách giữa anh và nàng cứ càng lúc càng bị nói rộng, đến mức nàng không còn cảm nhận được trái tim anh đang nghĩ những gì.

Zannanza yêu Inari, cách anh yêu nàng có lẽ là sự ích kỷ nhất của anh, yêu một người con gái, lại không dám thừa nhận tình yêu của mình. Anh luôn muốn điều tốt nhất xảy đến với nàng, mà quên mất điều nàng muốn là gì. Anh cũng giống như Ilvani trước đây, tại sao anh lại chưa bao giờ hỏi nàng rằng nàng có yêu anh hay không? Anh chỉ biết trốn chạy khỏi nàng, vì anh biết hoàng huynh của mình, người anh luôn kính trọng nhất cũng yêu nàng sâu sắc.

Sự ngốc nghếch của cả ba người đã tạo nên vòng tròn quanh quẩn khó giải quyết như thế này kéo dài suốt mười lăm năm. Đến khi Inari không còn chịu nổi nữa, thì Kail lại là người mở nút thắt cho vòng trong quai đần này, từ đây câu chuyện sẽ rẽ theo một hướng mới. Vì thỏa thuận đã được mở, giải thoát sự tự do của Inari ra khỏi những thứ nàng luôn phải gánh. Liệu tương lai có thay đổi một lần nữa không? Hay là sẽ giống hệt giấc mơ của Inari hai năm về trước, ánh mắt của Zannanza lại không dành cho nàng mà chỉ nhìn về phía cô gái của định mệnh?

Ánh trăng dần khuất sau đám mây mù, dường như mọi sự khuất tất vừa được làm rõ lại bị che mờ một lần nữa. Và rồi vòng tròn nào sẽ được vẽ ra khi câu chuyện mới bắt đầu. . . Kẽ ra đi, người ở lại, Kail ở lại, Inari ra đi, dường như đó là sự sắp đặt diệu kỳ của số mệnh, đã khéo kéo đan cài sợi dây định mệnh giữa bốn người bọn họ. Trước và sau, quá khứ và hiện tại, sợ dây đó mãi mãi vẫn sẽ tồn tại đến khi nào vòng lặp kết thúc mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giấc Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Dững cảm bước lên phía trước

Author: Mai Tuyết Vân

“Chẳng còn gì ở lại nơi này nữa, những điệu ca đã chấm dứt, hãy bước đi trên đôi chân của mình.

Để cho vó ngựa tung bay trên thảo nguyên mênh mông rộng lớn, hãy trải nghiệm những điều chưa từng thử.

Chẳng còn gì ở lại nơi này nữa, tiếng lục lạc treo trên cổ ngựa đã reo vang, người đã đi. . . đi thật xa.

Đến một cái liếc mắt cũng không ngoảnh lại, có quá vô tình hay không? Vó ngựa đi rồi đâu thể nghe được nữa. . .

Bài ca dành riêng cho người ở lại nơi đây, người nghĩ rằng nơi đây chẳng còn gì thuộc về người nữa. . .

Nhưng thật ra lại chứa đựng mọi thứ ở đây, mọi thứ của người. . .”

Bài ca của người dân du mục vang lên bên tai Inari, nàng lại rời khỏi Hattusa một lần nữa, dường như nàng đã quá quen thuộc với việc này đến nỗi chẳng còn cảm giác bồn chồn của người lần đầu đi xa. Chắc giờ này Kail đã xuất phát đến thành Alinna, cuộc chiến ở đó cần anh giải quyết, tất nhiên cả Yuuri cũng sẽ đi theo bên cạnh anh. Cô ấy không thể một mình ở lại Hattusa được, Vương phi Nakia vẫn còn đó, bà ấy sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt như thế đâu.

Còn nàng, nàng đang làm gì ở đây, giữa con đường lớn với những người du mục, một mình với con ngựa. Kail trả tự do lại cho nàng, anh cho phép nàng làm mọi điều nàng muốn, vì thế anh đã nói rằng: “Trong cuộc chiến này, anh cũng không yên tâm nếu để em ở Hattusa một mình, hãy đi với anh đến

Alinna.” Nhưng . . . nàng đã từ chối, bảo vệ một mình Yuuri đã khiến anh phải dùng hết toàn bộ sự chú ý của mình, nếu có nàng theo chỉ gây thêm gánh nặng cho anh mà thôi: “Em sẽ đến Kitzzwatna, ở nơi đó Nakia cũng không thể chạm đến em được. Mà ngay cả có cố gắng thì bà ta sẽ không thể tác động lên nữa đâu, Nerasofiti đã đề phòng chuyện này rồi.”

Nàng biết khi nàng cự tuyệt Kail, cũng giống như lời bài hát kia đang trải rộng trong không gian “Chẳng còn gì ở lại nơi này nữa, những điệu ca đã chấm dứt, hãy bước đi trên đôi chân của mình. Đến một cái liếc mắt cũng không ngoảnh lại, có quá vô tình hay không? Vô ngựa đi rồi đâu thể nghe được nữa. . .” Nàng không hối hận về quyết định của mình. Anh sẽ đau lòng, nhưng anh cũng là người nàng hiểu rất rõ, anh sẽ không sao cả, vì bên cạnh anh sẽ còn một người khác ở bên. Nàng nhìn thấy sự miễn cưỡng trong đôi mắt của Ilvani, khi phải để nàng ra đi một mình. Chắc anh cũng đã phải kiềm lòng mình lắm và nói lời chúc bình an đến nàng. Cả Tito nữa, vị trí của cậu không phải là ở bên nàng, cậu xứng đáng có được nhiều thứ hơn nữa.

Vì thế lần này nàng dứt khoát để Tito lại, xóa bỏ hoàn toàn thân phận người hầu của cậu. Đẩy cậu đến bên Ilvani, nàng tin anh ấy sẽ khiến cậu trở thành một người tuyệt vời trong tương lai. Sau khi sắp xếp mọi thứ, nàng phớt lờ lời thỉnh cầu của cậu bé, nhắc mình nhảy lên lưng ngựa rồi rời đi. Nàng không muốn cậu đi theo mình, kể từ nay mỗi người trong bọn họ đều có một câu chuyện riêng để viết. Và câu chuyện của nàng đã thực sự bắt đầu, đây mới chính là giấc mơ nàng muốn viết lại ở Hattusa này.

*** **

Lời tác giả:

Kể từ chương này, câu chuyện sẽ chỉ còn tập trung vào Inari và Zannanza mà thôi, tất nhiên những tình tiết và diễn biến của truyện DSHB vẫn sẽ được giữ nguyên và nhắc đến. Tuy nhiên, nhân vật Yuuri và Kail sẽ không còn xuất hiện nhiều nữa, và câu chuyện tình yêu của họ cũng thế, nếu bạn nào muốn biết thêm thì có thể đọc bộ truyện Dòng sông huyền bí nhé.

*** **

Zannanza thả người xuống chiếc ghế tận hưởng bầu không khí dễ chịu, công việc của một trị sự không phải quá nhàn hạ nhưng cũng không quá căng thẳng như Thái tử ở kinh thành. Anh vừa kết thúc buổi làm việc với các đoàn thương buôn muốn nhập khẩu hàng hóa qua lại thành phố Kitzzwatna. Buổi gặp mặt kết thúc thành công hơn mong đợi, vì thế chiều nay lại có thời gian rảnh rỗi để thư giãn.

Anh đặt tay lên trán, nhắm mắt lại, những người thương buôn này rất chất phác, đã tặng rất nhiều thứ đồ cho anh, dù anh nói rằng không cần. Nhưng, trong số những món quà họ tặng, lại có một thứ khiến anh chú ý đến. Một chú mèo ngoại lai với đôi mắt xanh biếc hút hồn và bộ lông trắng kiêu ngạo, nhìn thấy nó làm anh liên tưởng đến một người, Inari. Thế là anh đã bỏ qua hết thấy những món quà kia mà chỉ nhận mỗi con mèo xinh đẹp đó.

Ngay cả chính anh cũng không biết mình giữ con mèo ấy làm gì, để nhớ về nàng mỗi ngày sao? Anh đã có thừa nỗi nhớ trong từng ấy năm rồi, anh không cần thêm bất kỳ sự nhắc nhở nào nữa. Hay anh tính sẽ tặng con mèo này cho nàng? Hình như anh đã quên mất hiện giờ nàng đang ở đâu, tại kinh thành Hattusa rộng lớn, hoàng huynh của anh nhất định sẽ không để nàng thiếu thốn bất kỳ thứ gì. Zannanza thờ dãi trong vô thức, anh không muốn nghĩ thêm nhiều nữa, đã hai năm rồi kể từ lần gặp nàng ở Hattusa.

Anh lại chạy trốn khỏi nàng một lần nữa, dù nàng vẫn gửi những bức thư đều đặn đến cho anh, nhưng không lần nào nàng nhắc đến việc anh không đến thăm nàng. Nàng hiểu hết những gì anh làm, chẳng qua nàng chưa bao giờ nói ra mà thôi. Hàng chân mày của anh cau lại, bắt đầu rồi, trái tim lại đang cò cào vì nỗi nhớ. . .

Trong lúc Zannanza đang nằm trên chiếc ghế dài chìm đắm trong những dòng cảm xúc riêng. Thì có một người con gái nhẹ nhàng bước vào phòng, bước chân của nàng di chuyển không làm phát ra bất kỳ tiếng động nào. Trên tay nàng đang bế một chú mèo con xinh đẹp, nó ngoan ngoãn cuộn trong người vào lòng nàng. Lười biếng hưởng thụ những cái vuốt ve đến từ bàn tay của nàng, vẻ kiêu ngạo đã không còn như ban đầu.

Inari bước đến chỗ Zannanza nằm, khẽ ngồi xuống bên cạnh anh, từ khi nàng bước vào anh đã cảm nhận được nàng. Nhưng anh lại nghĩ đó chỉ là quan hầu cận mà thôi, cho nên anh cũng không để ý lắm, cho đến khi nàng ngồi xuống bên cạnh anh. Trước khi anh kịp mở miệng hỏi, thì đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Anh có vẻ thoải mái quá nhỉ, Zannanza, còn nuôi cả mèo nữa, thật uống công em nghĩ rằng anh đang phải rất bận rộn chứ!”

Tiếng nói của nàng làm anh giật mình mở bừng mắt ra, trước mặt anh lúc này, Inari đang thong thả vuốt ve chú mèo trong tay. Mái tóc dài đã được cắt ngắn, khuôn mặt có vẻ bình thản nhưng nụ cười lại vô cùng rạng rỡ. “Inari, sao em lại ở đây? Đừng nói với anh là. . .” Anh kinh ngạc bật người ngồi dậy, nhìn chăm chú vào nàng và hỏi, nhưng Inari đã đáp lại lời anh ngay lập tức, nụ cười đã hoàn toàn biến mất, khuôn mặt bình thản trở nên vô cùng nghiêm túc: “Em yêu anh, Zannanza!”

Chỉ bốn chữ đơn giản ấy thôi, Inari đã thành công làm Zannanza hóa đá, khuôn mặt của anh như bị đóng băng ngay lập tức. Mọi cử động đều đình trệ, ngay cả thở dường như anh ấy cũng quên mất, bỗng nhiên Zannanza khẽ cử động, anh đưa tay che miệng rồi nhanh chóng cúi mặt xuống. Khiến cho Inari không nhìn thấy được vẻ mặt của anh lúc này, thật sự thì nàng không biết được rằng, giờ phút này trái tim của anh đang đập mạnh đến mức nào.

Lời tỏ tình quá đột ngột, và ngay cả sự xuất hiện của nàng cũng dường như không có thật đối với anh. Zannanza đang hoài nghi liệu có phải đây chỉ là một giấc mơ hoang đường của anh hay không? Và rồi Zannanza cũng lấy lại bình tĩnh của mình, khi anh ngẩng đầu lên sự bối rối trong đôi mắt đã biến mất: “Em đang đùa gì vậy, Inari? Em lại trốn khỏi hoàng huynh mà không được cho phép à, mau trở về Hattusa đi, Inari.”

“Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi em nói đùa anh đều biết, vậy thì tại sao anh lại trốn tránh em?” Giọng nói của Inari chất chứa sự khổ sở, đúng như những gì nàng đã nghĩ, anh ấy lại một lần nữa lảng tránh nàng. “Em yêu anh, yêu anh rất nhiều, từ khi mở mắt nhìn thấy cuộc đời này, người em yêu đã là anh.” Lời nói tha thiết vọng đến bên tai Zannanza, nhưng anh vẫn không chú ý đến nàng, nét mặt cương nghị không cho phép nàng từ chối: “Anh sẽ đưa em về Hattusa!”

Đến lúc này thì Inari buông vòng tay của mình ra, để mặc cho chú mèo nhảy xuống đất, nàng không còn đủ can đảm để nhìn về phía anh nữa. Không như Zahan, ít nhất trái tim Zahan đã từng thuộc về nàng, còn trái tim của anh, nàng lại chưa từng nắm bắt được. Đó là tất cả những gì đang diễn ra trong đầu Inari lúc này, vẻ chật vật hiện rõ trên khuôn mặt nhỏ bé đó.

“Có lẽ em đã quá kiêu ngạo vì bản thân mình rồi Zannanza, khi cho rằng anh cũng yêu em, nhưng vì Kail mà lảng tránh em. Em thật sự đã sai rồi.” Điều cười chua chất vang lên bên môi, Inari ngẩng đầu thật cao để những điều mình kiềm nén không tuôn trào ra ngoài. Zannanza chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt đó trước đây, dù có thế nào, Inari mà anh biết luôn luôn mỉm cười đầy kiêu hãnh trước mọi việc. Không một lần chùn bước vì bất kỳ điều gì, mà giờ nàng lại đối diện với anh bằng vẻ mặt như vậy. Khi Inari đứng dậy định rời đi, thì bỗng nhiên cơ thể anh hành động nhanh hơn lý trí. Sự chật vật của nàng cũng chính là nỗi niềm của anh, “Đừng đi, Inari! Ta yêu em.” Zannanza kéo mạnh tay của nàng khiến Inari ngã vào lòng anh.

Trước khi Inari kịp phản ứng lại, thì nụ hôn của Zannanza đã đổ ập xuống, bao trùm lấy đôi môi của nàng, tham lam và mãnh liệt cắn mút lấy chúng. Giờ phút này, trong lòng Zannanza rất hỗn loạn, anh gì gắng xé bởi nhiều cảm xúc, nhưng . . . anh lại không thể cưỡng lại được cảm xúc thật của con tim mình. Mặc kệ rằng hành động này của anh có thể làm tổn thương đến Kail, người anh em mà anh quý trọng nhất. Nhưng nếu đặt vị trí là Kail ở chỗ anh lúc ấy, khi nhìn thấy sự đau đớn ánh lên trong đôi mắt nàng, thì anh tin rằng chắc chắn Kail cũng sẽ hành xử như anh bây giờ.

Bấy lâu nay anh đã mù quáng trốn chạy, để một mình nàng phải tự mình mò mẫm từng chút cảm xúc của anh. Đến cuối cùng khi nàng đặt cược tất cả chỉ với một lời nói, anh lại suýt chút nữa đánh mất nàng. Như lời bài hát của những người dân du mục mà Inari từng nghe thấy, có lẽ cảm xúc của Zannanza cũng như thế này.

“Có lúc chỉ muốn nói em nghe

Những điều cất giấu cứ xoáy trái tim anh

Những điều quán lấy nhức nhối trái tim anh

Đánh mất chính bản thân anh

Có lúc đã mất hết vô tư

Quanh mình chỉ những sóng gió những ưu tư

Anh lại nhớ đến những lúc ta an nhiên

Nói những câu chuyện thâu đêm

Mình anh bên những tháng năm âm thầm đổi thay

Mình anh bên những chất chứa chưa một lần nói

Mình anh với trăng vương bên thềm

Gọi nhớ ai hương tóc mềm

Để thấy không gian dài rộng thế

Mình anh mỗi đêm ru anh vào

Một giấc mơ có em về

Dù mai đây

Ai thay anh yêu em

Mình anh với riêng anh trong đời

Vết nắng trên cao vời vọi

Thời gian nhẹ khâu vết thương anh” (1)

(1) Lời bài hát được trích từ bài Mơ của Vũ Cát Tường

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giấc Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tình địch (1)

Zannanza và Inari nằm cạnh nhau trên tấm thảm trải trên tầng thượng, bầu trời đầy sao như trải rộng không giới hạn. Không khí thoáng đãng và dễ chịu trái ngược lại với vẻ ngột ngạt ở Hattusa. Inari gối đầu lên cánh tay của anh, giọng nói của nàng cứ như con chim nhỏ, kể cho anh nghe rất nhiều chuyện. Zannanza chưa bao giờ hạnh phúc như lúc này, được nằm kế bên nàng, lắng nghe những gì nàng nói.

Và quan trọng hơn tất cả mọi thứ, anh biết được rằng nàng cũng yêu anh, thật may mắn khi nàng cũng yêu anh. Nếu không anh chỉ còn biết chôn vùi thứ tình cảm không được phép có kia trong trái tim mình đến cuối đời mà thôi. Dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra, lần này anh sẽ không buông tay nàng hay đẩy nàng về phía người khác nữa. Zannanza nhất định sẽ đứng cạnh nàng, cùng nàng vượt qua mọi việc, bất chấp mọi khó khăn trước mặt.

“Kail hiểu những gì chúng ta phải trải qua, có lẽ điều em làm là rất ích kỷ, nhưng em cũng không thể sống giả dối đến hết đời mình. Vì thế Zannanza, em không bắt buộc anh phải lựa chọn giữa em và Kail, em biết anh sẽ không thể lựa chọn được. Nhưng em cũng anh hiểu rằng, dù có chuyện gì đến, em cũng sẽ mãi đứng bên cạnh hỗ trợ bạn anh.” Inari chồm người dậy, đặt khuôn mặt nhỏ bé của mình lên lồng ngực Zannanza. Sự kiên quyết trong mắt nàng làm anh cảm thấy hồ thẹn.

“Đừng nói thế Inari, giữa em và hoàng huynh sẽ không có sự lựa chọn nào cả. Nếu có phải đánh đổi cả mạng sống để bảo vệ em, anh cũng sẽ làm, quan trọng hơn cả giấc mơ của anh, em mới là duy nhất.” Zannanza bộc lộ cảm xúc của mình, lời nói của anh đổi lại được nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt nàng: “Em đã từng nói, sẽ giúp anh đạt được giấc mơ của mình, ngày đó sẽ đến sớm thôi Zannanza, cô gái của định mệnh nhất định sẽ hoàn thành rất tốt vai trò của mình. Em tin chắc là như vậy!”

Zannanza đã từng cau mày lại khi nghe Inari kể về lời tiên tri của mình, anh không thể hiểu nổi tại sao nàng lại có thể nghĩ rằng, anh sẽ vứt bỏ nàng để yêu một người con gái không hề quen biết. Nhưng cái cách nàng nói, anh tin nàng nghĩ rằng điều đó là sự thật. Zannanza khẽ thở dài vì cô gái bé nhỏ trước mặt: “Em rất ngạc nhiên, em có biết không?” Inari lại phì cười trước giọng điệu của anh: “Nếu so ra thì trong từng ấy năm lãng tránh em, anh mới là kẻ ngốc.”

Lần này thì đến lượt Zannanza nín lặng trước lý lẽ của nàng, quả thật anh rất ngốc đúng không. Inari cứ cười mãi, bờ vai cứ run run từng đợt, còn đôi gò má thì đã đỏ bừng. Zannanza nghiêng răng lại, lật người đè lên Inari, trong đôi mắt ánh lên tia châm chọc, : “Nếu em còn cười nữa thì anh sẽ dạy em một bài học đấy!” Inari mở to mắt làm vẻ kinh ngạc: “Thật vậy sao? Em thì lại không tin điều đó lắm, Zannanza.”

Vừa nói, nàng vừa đưa tay chọc vào bộ ngực trần của anh, động tác của nàng làm Zannanza nổi giận thực sự. Bờ môi của anh áp xuống đè nghiêng đôi môi non nớt của nàng, chà sát như muốn trừng phạt, ngang nhiên cướp hết dưỡng khí của nàng. Môi và lưỡi cứ quấn lấy nhau, những hơi thở bắt đầu trở nên gấp gáp và hỗn hển, đôi tay của Zannanza không biết từ khi nào đã đặt lên thắt lưng của nàng.

“Xoẹt .” Chiếc thắt lưng được nhẹ nhàng tháo ra, lúc này Inari như bừng tỉnh, đôi mắt xanh biếc nghi hoặc nhìn anh. Nhưng sau nụ hôn nồng nhiệt vừa rồi, có một màn sương mờ ảo phủ lên đôi mắt càng khiến nó thêm mị hoặc. “Zannanza. . . Zannanza. . .” Khi nàng khó khăn để gọi tên anh, thì Zannanza đã lướt nụ hôn của mình xuống chiếc cổ của nàng. Đầu lưỡi chạm vào làn da trắng mịn, cảm nhận sự run rẩy trong hơi thở của Inari.

Sự run rẩy này rất giống với một chú cừu con mới sinh đang e sợ với thế giới bên ngoài. Điều này đã làm anh dừng lại, Zannanza thở dài một tiếng, gục đầu vào bờ vai của Inari. Anh đang làm gì thế này, chẳng phải anh đang quá vội vã rồi chăng? Anh phì cười về những cảm xúc quá mãnh liệt của mình, nhưng khi anh dừng lại, Inari lại cảm thấy mình như thờ phào nhẹ nhõm.

Dù nàng là một công chúa sống ở thời đại vua chúa phong kiến này, có những điều nàng có thể chấp nhận, nhưng cũng có những điều không đồng tình. Những đôi trai gái yêu nhau ở Hittite đều rất thoáng trong việc “trao nhau tình yêu”, điển hình là Kail và những người tình của anh. Nàng không chỉ trích nó vì đó là tập tục của những người bản xứ nơi đây, nhưng nàng lại không muốn như vậy. Dù là với người nàng yêu mến nhất, tính đi tính lại tuổi của nàng cũng chỉ mới mười lăm, thật sự còn quá miễn cưỡng khi nhắc đến những chuyện nhạy cảm đó.

Zannanza từ từ bình tĩnh lại, anh ngồi dậy một cách chậm rãi, sau đó chỉnh trang lại y phục cho nàng. Sau khi cột nút thắt cuối cùng cho bộ trang phục, Zannanza mới ôm nàng vào lòng, quay người lại để nàng đối diện với khung cảnh trải rộng bạt ngàn: “Hôm nay ta dừng lại không có nghĩa là ta sẽ không làm tiếp, chẳng qua ta nghĩ rằng em còn rất bé, đợi thêm vài năm nữa, đến lúc đó em không được phép từ chối ta.” Nụ hôn được đặt xuống lần nữa, ở ngay phía sau tai của Inari, hơi thở của Zannanza rất gần khiến Inari đỏ bừng cả mặt.

Sống qua cả hai kiếp người, kiếp trước dù Zahan và nàng rất yêu nhau, nhưng cũng chỉ dừng lại ở việc nắm tay, ôm hôn, còn những chuyện khác cả nghĩ cũng chưa từng có. Nay lại phải tiếp xúc quá thân mật với Zannanza khiến trái tim bình thản của nàng đập liên hồi. Zannanza hứa sẽ đợi nàng lớn thêm, nhưng cũng không nói sẽ không thương thức vẻ đẹp của nàng. Nụ hôn cứ thế càng lúc càng sâu, mỗi lần đi qua lại để một dấu hôn hồng hồng bắt mắt trên tấm lưng của Inari.

Chẳng còn biết làm gì nữa, dù sao trước mặt Inari lúc này Zannanza chỉ là một người đàn ông bình thường. Có bất kỳ người đàn ông nào đối diện với người con gái mình yêu mà có thể kiềm chế được không? Inari cố gắng để kiềm nén những tiếng kêu ngượng ngùng trong cổ họng, nhưng điều này lại làm Zannanza cảm thấy thú vị. Nàng càng trốn anh, anh lại càng trêu chọc nàng, cho đến khi sự trêu chọc hoàn toàn đốt cháy lý trí của cả hai.

Zannanza mới bế bổng cả Inari lên, lúc này toàn thân nàng đã mềm nhũn không còn chút sức lực, những ngón tay nhỏ bé chỉ biết bám lấy cổ anh mà thôi. Bước chân của anh rất dài và nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã đến được phòng mình, anh đưa mắt ra hiệu cho những người lính canh đóng cửa lại. Gần như không thể đợi thêm được nữa, anh đặt Inari xuống giường ngay lập tức, những hơi thở lại tiếp tục bùng cháy trong màn đêm tuyệt đẹp. . . .

Inari vẫn giữ được thói quen dậy sớm của mình, điều đầu tiên nhìn thấy khi nàng mở mắt ra đó chính là khuôn mặt đang say ngủ của Zannanza. Nụ cười

hạnh phúc cũng không hề phai dù anh đang ngủ, Inari nén cười trước điệu bộ của anh, dù tối qua anh rất khó chịu, nhưng đến bước cuối cùng anh vẫn đứng lại. Chẳng qua cho dù thế thì khắp cơ thể của nàng vẫn tràn ngập những dấu hôn, chỉ cần nhìn vào sẽ khiến bất kỳ ai cũng phải đỏ mặt.

Khi muốn rời khỏi giường thì Inari chợt phát hiện ra, vòng tay của anh đang ôm lấy nàng rất chặt, làm nàng không thể cựa cựa được. Bằng sự khéo léo của mình, Inari nhích từng chút một ra khỏi giường để Zannanza không thức giấc. Nàng kéo theo một góc chăn nhỏ che lấy cơ thể mình rồi bước đến đồng hành lý được đặt nơi góc phòng. Những thuộc hạ của anh đã cẩn thận đặt những đồ đạc nàng mang theo vào trong phòng. Vì thế nàng không mất nhiều thời gian để tìm thấy y phục cần thay.

Sau khi xác định mọi thứ đều hoàn hảo, nàng đẩy nhẹ cửa rồi bước ra ngoài, đúng như dự đoán của nàng, người đứng ngoài cửa không ai khác là Tito. Cậu bạn này, haizz nàng thật sự không biết phải nói thế nào nữa, Kail chắc chắn sẽ không thể an tâm nếu để nàng một mình. Và còn ai có thể thích hợp với vị trí giám sát nàng thay anh ngoài Tito kia chưa. Suốt cả chặng đường nàng đến đây, Inari luôn có cảm giác bị theo dõi, nhưng nàng lại không thể phát hiện ra điều khả nghi.

“Cậu vẫn đi theo tôi sao?” Inari thở dài, khoanh tay trước ngực nhìn chăm chú vào cậu bé. Tito cũng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng: “Dù cho người lựa chọn vứt bỏ tôi, thì tôi cũng sẽ không bao giờ phản bội người.” Về mặt của cậu chứa đựng sự mệt mỏi, suốt đêm qua cậu đã phi ngựa đuổi theo Inari và đến được đây lúc nửa đêm. Với dấu ấn của quan hầu cận công chúa, cậu dễ dàng vào được thành mà không gặp phải bất kỳ sự cản trở nào.

Nhưng khi cậu hỏi công chúa đang ở đâu, thì những người ở đây lại tỏ ra lúng túng, điều đó làm trái tim cậu nhảy lên không yên. Chẳng lẽ nàng chưa đến được đây sao, trên đường đã xảy ra chuyện gì chăng? Không hề cậu phải lo lắng vô ích, một người đã vội vàng lên tiếng: “Hiện giờ công chúa đang ở cùng với trị sự.” Một câu nói của họ làm trái tim đang treo lơ lửng của cậu về lại vị trí ban đầu, nhưng cũng đồng thời khoét một cái hố sâu trong tim cậu. Nàng ấy đang ở cùng hoàng tử Zannazan, Tito thở dài, phát tay tỏ ý không cần phải làm phiền đến họ nữa.

Và từ lúc đó, cậu đã luôn đứng ở cửa phòng chờ nàng bước ra, cả đêm không hề ngủ. Không biết cảm xúc của cậu đã bị dằn vặt biết bao nhiêu lần, đến khi Inari bước ra khỏi phòng. Nàng vẫn không thay đổi, hỏi cậu bằng giọng điệu không vui, nàng muốn cậu ở lại bên cạnh điện hạ Kail. Nhưng cậu lại làm nàng thất vọng khi chạy đến đây như thế này, và cậu cũng đã trả lời bằng cảm xúc thật, cậu sẽ không rời bỏ nàng.

“Cậu không biết giờ cuộc chiến ở quê nhà cậu đang rất cam go sao?” Inari không hiểu nổi Tito, ở Alinna, có cả gia đình của cậu ở đó, tại sao lại không trở về chứ. “Tôi tin điện hạ Kail, và tôi cũng đã từng nói muốn công chúa đến Alinna cùng với tôi mà.” Tito mỉm cười ngây ngô, Inari im lặng không nói gì thêm nữa, nàng bước ngang qua chỗ cậu đang đứng. Khi nàng làm vậy, Tito nghe thấy như trái tim mình có một tiếng nứt nhỏ, cậu mỉm cười lần nữa, đầy chịu đựng.

Bỗng nhiên, cậu lại nghe tiếng nàng gọi, “Tito, mau giúp tôi chuẩn bị bữa sáng nào, cậu biết rằng tôi không thể nấu bất kỳ thứ gì mà.” Lời nói của nàng làm cậu bừng tỉnh, Tito quay đầu lại nhìn vào khuôn mặt của nàng, nụ cười càng trở nên rạng rỡ hơn bao giờ hết: “Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tình địch (2)

Không như mọi lần, Inari chỉ đứng bên cạnh nhìn cậu làm bếp, lần này nàng tham gia cùng với cậu. Khi nhìn thấy bộ dạng long ngóng của nàng bên cạnh mình, Tito không thể không lắc đầu ảo não, nhìn nàng bằng ánh mắt tha thiết: “Công chúa! Người có thể dừng hành hạ miếng bột đó được hay không?” Lời nói của cậu làm nàng nghi hoặc, nàng ngẩng đầu lên nhìn cậu, “Tito, là nó bất nạt tôi.” Tito không còn biết nói gì, miếng bột trắng hình tròn xinh xắn bàn đầu sớm đã bị nàng nhào nặn vò nát thế thảm.

Không chỉ thế, bột trắng được phủ bên ngoài còn dính cả lên khuôn mặt và mái tóc của nàng, xung quanh cũng không khá hơn là mấy, lấm lem toàn bột làm bánh. Tito bước đến cạnh nàng, ra hiệu cho nàng đưa hai tay ra phía trước, nàng đưa tay lên theo ý cậu. Lúc này cậu mới nhẹ nhàng xấn hai tay áo lên cho nàng, nhưng chỉ vừa xấn được một nửa, thì cậu ngừng lại. Thứ đập vào mắt cậu lúc này chính là những dấu vết màu hồng, đủ mọi gam màu của nó chạy dọc khắp cánh tay nàng, giống như bị ai đó siết rất chặt đã tạo thành vết bầm.

Inari cũng nhận ra sự mất tập trung của cậu, nàng nhìn xuống cánh tay của mình, đúng là lúc này không để ý, ở đó đều là những vết tích do Zannanza để lại. Nàng vội vàng lui lại đằng sau, nở nụ cười gượng gạo trong khi kéo ống tay áo xuống: “Cậu nói đúng, đáng lý ra tôi không nên vào bếp.” Nói xong nàng quay lưng đi như muốn bỏ chạy khỏi nơi này, thì đột nhiên cánh tay của nàng bị giữ lại. Inari ngạc nhiên, Tito đã nắm lấy cánh tay của nàng, nụ cười vẫn thuần khiết như cũ, “Công chúa, người đứng yên nào, để như vậy không tốt đâu.”

Cậu dắt nàng đến chiếc ghế đặt cạnh bàn bếp rồi ấn nàng ngồi xuống đó, bản thân cậu lại xoay lưng trở lại bếp lò, cho thêm củi rồi bắt đầu luộc hai quả trứng. Vì cậu quay lưng về phía nàng nên Inari không thể nhìn thấy được biểu cảm trên khuôn mặt cậu. Hàng chân mày của Tito càng lúc càng cau chặt lại, những cảm xúc xao động mạnh mẽ trong đáy mắt. Bản thân cậu hiểu cơ thể của Inari còn hơn cả bản thân nàng, làn da là thứ nhạy cảm nhất trên cơ thể nàng.

Ngày còn bé, có một lần trong lúc tập cưỡi ngựa nàng đã bị con ngựa hất ngã xuống đất, dù luôn miệng nói là không sao với Zannanza. Nhưng chỉ có mình cậu biết khi trở về phòng nàng đã thở hắt ra trong đau đớn, đau đến nỗi phải bám lấy cạnh bàn thì mới có thể đứng vững. Lúc đó cậu đã rất sợ hãi, muốn đi gọi người đến giúp ngay lập tức nhưng nàng lại giữ chặt lấy cậu. Đến khi cơn đau dịu đi, nàng mới từ tốn bảo cậu đi luộc mấy quả trứng gà lại.

Cậu nhanh chóng làm theo lời nàng, mang những quả trứng đã được luộc đến, khi Inari vén làn váy qua khỏi đầu gối, thì vết thương đã tím bầm nhìn rất đáng sợ. Lực té không phải là nhẹ, may mắn là không bị chảy máu mà thôi, nàng cầm lấy một quả trứng thoa nhẹ vào vết bầm trên chân. Hơi nóng từ quả trứng sát lên vết bầm khiến nàng cau mày lại, ngay lập tức cậu đã giật lấy nó từ tay nàng: “Đề tôi làm!” Và rồi bằng sự nhẹ nhàng nhất cậu đã chườm nó lên vết thương của nàng, để làm tan vết máu bầm.

Cũng với sự tỉ mỉ như khi đó, bây giờ cậu vẫn làm vậy, nhẹ nhàng lăn quả trứng gà trên những vết bầm của nàng. Những hình ảnh cậu dường như được trong đêm đó như nhấn chìm lý trí của cậu, điện hạ Zannanza đã phải dùng lực mạnh ra sao mới để lại dấu vết thế này. Ngại ả không biết rằng công chúa không thể chịu được hay sao, cơ thể nàng rất mong manh cơ mà? Nàng sẽ không bao giờ dám rên rỉ dù chỉ là một chữ nhỏ trước mặt ngài ả, nhưng sau lưng ngài, công chúa của cậu đã phải chịu đựng những gì.

Trong một phút không kiềm chế được, quả trứng trong tay bị Tito bóp nát, lòng trắng lẫn lòng đỏ nát vụn trên tay cậu rơi xuống cánh tay của nàng. Khi cậu nhận ra thì đã muộn, chỉ biết cười gượng đưa tay bóc vỏ quả trứng còn lại, nhưng khi cậu làm thế Inari đã mở lời: “Zannanza chưa làm gì tôi cả!” Câu nói của nàng làm cậu ngẩng đầu lên, Inari cũng rất bối rối đến mức không thể nhìn thẳng vào cậu bạn của mình, một tay nàng chống cằm còn khuôn mặt thì quay hẳn sang một phía.

Không đợi nàng nhắc lại lần thứ hai, thì Tito đã ôm chầm lấy cậu, cảm nhận được hơi ấm của nàng trong vòng tay, cậu khẽ thì thầm, nụ cười chịu đựng đã trở nên rạng rỡ như trước: “May quá, thật may quá!” Inari cũng hoàn toàn bất ngờ trước hành động này của cậu, ánh mắt của nàng càng lúc càng sâu, nàng không ôm Tito như cậu đang ôm mình. Hóa ra nàng đã cảm nhận đúng điều cậu bạn đang lo sợ trong lòng, Tito, cậu thật ngốc mà.

“Tại sao lại cứ phải hành hạ bản thân như vậy? Biết rất rõ sẽ không đến đâu, tại sao cậu vẫn cứ cố chấp yêu một người không xứng đáng như tôi chứ, Tito?” Inari thở dài trong vòng tay của cậu, Tito nghe những lời nàng nói, cậu liên tục lắc đầu: “Không đâu, người đừng nói như vậy, yêu người chính là phúc lành của tôi.” Inari cau mày lại: “Tito. . .” Nhưng Tito đã không để nàng nói hết, cậu nhanh chóng buông nàng ra rồi quay về với công việc bếp núc của mình. “Người chỉ cần biết tôi yêu người là được, còn những thứ khác tôi sẽ không để ý đến, cũng không cần người phải đáp lại.”

Inari buồn bã nhìn Tito, nhưng nàng vẫn phải nói hết: “Cậu và tôi ở cạnh nhau mười hai năm, có thể nói ngoài tôi ra cậu có rất ít cơ hội để tiếp xúc với những người bạn khác giới. Tình cảm mà cậu nói là yêu, có khi chỉ là sự ngộ nhận của một tình bạn duy nhất mà thôi Tito.” Một lần nữa nàng lại làm Tito phải dùng động tác lại, câu nói của nàng thể hiện rõ sự thật tàn nhẫn với cậu, nàng sẽ không bao giờ chấp nhận cậu. Nhưng nụ cười lại nở trên môi của Tito lần nữa, “Nếu nói như vậy, chẳng phải tiểu thư Yuuri cũng rất đặc biệt sao, chỉ cần tiếp xúc thì có thể yêu? Vậy đáng lẽ tôi phải yêu tiểu thư Yuuri rồi mới đúng chứ!”

Inari không trả lời cậu, nàng đứng dậy rời khỏi phòng bếp, bỏ lại cho Tito một câu: “Cậu không hiểu được đâu, Tito.” Cho đến khi Inari hoàn toàn khuất dạng, “Rầm” một tiếng Tito dùng hết sức đâm mạnh hai tay xuống bàn. tay cậu nắm chặt đến nỗi hiện lên cả gân xanh. Nàng luôn là nữ chủ nhân của phủ hoàng tử trong lòng cậu, cũng như Ilvani, cậu luôn mong muốn có một ngày nàng sẽ bước lên vị trí Chính phi của Kail. Nhận được mọi sự chúc phúc và quý giá trên thế gian này, để nàng có thể an bình và vui vẻ cả đời không lo không nghĩ.

Nhưng nàng lại lựa chọn vứt bỏ mọi thứ nàng có ở Hatussa mà chạy đến đây với hoàng tử Zannanza đã chứng tỏ một điều. Người nàng yêu là ngài ả, người xuất sắc như điện hạ Kail lại chưa từng có chỗ trong trái tim của nàng. Nếu người nàng yêu là điện hạ Kail cậu sẽ mãi mãi đứng phía sau ngắm nhìn nàng ngồi trên ngai vị Vương phi trị vì Hittite cùng với ngài ả. Cho đến khi nàng trút hơi thở cuối cùng trên mảnh đất này, cậu sẽ vẫn dõi theo nàng, vui cùng niềm vui của nàng, buồn cùng nỗi buồn của nàng.

Nhưng nếu nàng yêu hoàng tử Zannanza, thì cậu vẫn còn có hội, nàng từng nói với vị trí và sức mạnh của gia tộc Hati, cậu hoàn toàn có thể cưới bất kỳ cô công chúa nào mà cậu muốn. Vậy thì cậu sẽ không bỏ qua những lợi thế mà mình đang có trong tay đâu, nhất định phải làm nàng nhận ra, ngoài hoàng tử Zannanza, cậu cũng có thể mang đến hạnh phúc cho nàng. Với những suy nghĩ đó, tâm trạng của cậu dần bình tĩnh lại, hoàn thành công việc đang dang dở.

Zannanza tỉnh dậy khi Inari đi chưa được bao lâu, anh mở mắt ra và nhìn vào chỗ trống bên cạnh mình. Ánh mắt của anh lóe lên một tia không chấp nhận được, chẳng lẽ mọi thứ anh thấy, cảm nhận được chỉ là một giấc mơ sao? Một giấc mơ quá hạnh phúc, quá chân thật, Zannanza cau chân mày lại, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve chỗ trống bên cạnh, “Inari, em làm anh phát điên lên mất.” Ánh mắt nặng trĩu tâm tư, dường như vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi dòng cảm xúc tiêu cực.

Vừa định xuống giường để thay quần áo thì bỗng nhiên cánh cửa phòng bị đẩy vào, người bước vào không ai khác chính là Inari. Trên tay nàng đang bế con mèo màu trắng, mỉm cười trêu chọc anh: “Em còn tưởng ngài trị sự của chúng ta còn đang ngủ chứ?” Theo sau câu nói là tiếng mèo kêu nũng nịu: “Ngao, ngao!” Con mèo dùng móng vuốt cào cào mái tóc của nàng, cứ như rất thích thú vậy. Zannanza nhanh chóng khôi phục tinh thần, giấu sự vui mừng vào đáy mắt, nghiêm mặt lại, vừa khoác chiếc áo choàng lên người vừa nói: “Đương nhiên rồi, anh làm việc rất chăm chỉ mà.”

Inari thả con mèo xuống để nó tự do lêu đêu theo bước chân của nàng, rồi đi về phía chiếc tủ đựng đồ sau đó mở nó ra. Những trang phục của anh được xếp gọn gàng bên trong, từ quần áo đến giày dép và thắt lưng đủ các kiểu. Inari chọn ra một bộ có họa tiết đơn giản, kèm với thắt lưng cùng màu, rồi mang đến trước mặt anh. Không đợi anh phản ứng đã bắt đầu giúp anh thay quần áo, từ đầu cho đến cuối nàng rất chăm chú và tỉ mỉ, đến khi cột xong chiếc thắt lưng nàng mới dừng lại.

Ngắm anh từ đầu đến cuối rồi tỏ vẻ hài lòng: “Em phải công nhận một điều, anh càng lúc càng xinh đẹp.” Zannanza nổi đầy gân xanh trên trán, sự cảm động đã sớm bị câu nói của nàng dập tắt, anh nghiêng rằng: “Inari, từ ‘xinh đẹp’ không phải là một từ để chỉ một người chiến binh.” Inari làm như không nghe thấy phản ứng của anh, cúi người xuống bế lấy chú mèo nhỏ, cười đùa vui vẻ: “Em đói bụng rồi, nếu anh còn lè mề, em sẽ ăn hết thức ăn đấy.”

Sự vui vẻ của nàng làm anh phải phì cười bất lực, chỉ cần đi vài bước anh đã đuối kịp nàng, “Anh không tin em có thể ăn hết nhiều đồ đến thế.” Inari trừng mắt nhìn anh: “Ai nói em không thể, suốt những năm qua anh đã ở đâu khi em ăn hết đồ ở phủ hoàng tử hả?” Nhắc đến việc đó anh thật sự không thể nói thêm câu nào, nhưng khi nhìn đến chỗ nào đó trên người Inari anh lại buột miệng nói: “Nếu ăn nhiều đến vậy, tại sao chỗ đó lại nhỏ đến thế?” Câu

nói mập mờ của anh khiến Inari đỏ bừng mặt, nàng giận dữ ném con mèo vào người Zannanza rồi chạy đi mất: “Anh đi chết đi, Zannanza!”

Zannanza nhanh tay bắt lấy con mèo trên bị nàng ném tới, tiếng cười cất lên vui vẻ hòa với bước chân vội vã của nàng đang bỏ chạy. Không như lần đầu gặp, chú mèo đã thuần tính hơn rất nhiều, giương đôi mắt xanh biếc nhìn thẳng vào anh. Anh vẫn giữ nụ cười trên môi nhìn vào đôi mắt của nó: “Mau đuổi theo nàng ấy thôi, nếu không ta sợ nàng ấy sẽ trốn ở chỗ nào đó cả ngày mà không ra mắt.” Nói rồi anh tăng thêm tốc độ nhanh chóng đuổi theo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tình địch (3)

Zannanza không hề ngạc nhiên vì sự có mặt của Tito vào buổi sáng ngày hôm nay, anh đã quá hiểu tính cách của cậu. Đối với Tito, việc bắt cậu phải rời xa Inari trong một khoảng thời gian dù là rất ngắn, cũng là điều tàn nhẫn đối với cậu bé. Mối liên kết giữa Inari và Tito là một sự gắn bó lệ thuộc vào đôi bên, hai con người đã lớn lên bên nhau qua từng ấy năm dài. Nếu Tito mất đi chỗ dựa là Inari, Zannanza không thể tưởng tượng được điều đó sẽ phá hủy cậu đến mức nào. Còn với Inari, chỉ cần nàng còn sống, nhất định nàng sẽ không bao giờ có thể hoàn toàn phớt lờ cậu bé, Tito đã trở thành một phần của nàng.

Đôi lúc anh cảm thấy ghen tỵ vì sự đồng điệu trong hành động cũng như suy nghĩ của cả hai người bọn họ. Giống như bây giờ, Tito đứng ngay bên cạnh anh và nàng phục vụ bữa ăn sáng, mọi cử động của nàng đều rơi vào tầm mắt của Tito. Chỉ cần nàng muốn ăn thứ gì, chưa kịp chạm tay vào món đó, thì Tito đã nhanh nhẹn mang đĩa thức ăn đến trước mặt nàng. Còn Inari thì giống như đã quá quen đến mức chẳng để tâm nữa, thoải mái ăn uống như bình thường.

Trước giờ anh không hề có khái niệm phải dè chừng bất cứ ai bên cạnh nàng, vì anh luôn nghĩ, vị trí vốn có của nàng là ở bên cạnh Kail. Nhưng giờ đây mọi chuyện đã khác, anh và nàng đã không còn tự dằn vò bản thân và đối phương nữa. Khi bắt đầu nhận thức rõ ràng nàng là của mình, Zannanza đột nhiên cảm thấy một nỗi bối rối dấy lên trong vô thức. Anh có nên đề phòng “tình địch” lớn nhất đang hiện hữu bên cạnh mình không nhỉ?

Vừa suy nghĩ như vậy, anh cũng lập tức bác bỏ nó ngay lập tức, anh không cần phải đề phòng bất kỳ ai cả. Vì nếu Inari đã quyết định điều gì thì chắc chắn nàng sẽ không bao giờ thay đổi, nhất là khi có một người ưu tú như Kail luôn ở bên mà nàng vẫn chẳng động lòng. Thế thì một người bạn lớn lên từ nhỏ, sẽ không phải là vấn đề anh đáng bận tâm. Zannanza tiếp tục thưởng thức bữa ăn của mình, quăng những điều phù phiếm ra sau lưng, giờ phút anh rất hạnh phúc, đã đủ lắm rồi.

Sau khi bữa ăn sáng kết thúc, Zannanza lại bắt đầu một ngày làm việc của mình, không có gì khác thường ngày là mấy. Nhưng mà người dân thành Kitzzwatna lại thấy điều gì đó bất thường, đó chính là việc có một thiếu nữ xinh đẹp với vóc người nhỏ bé luôn theo sát trị sự của họ. Từ người nàng toát ra sức sống mãnh liệt và khí chất cao quý không đo đếm được, khiến cho bất kỳ ai cũng phải dời mắt theo nàng.

Thiếu nữ này là ai? Tại sao nàng lại có thể tham gia vào công việc với ngài trị sự của họ? Và điều quan trọng hơn, người nổi tiếng không ham mê nữ sắc như ngài trị sự lại luôn luôn đề mắt đến nàng dù cho ngài có bận việc đến đâu. Ánh mắt của ngài trị sự nhìn người thiếu nữ thể hiện một sự chiếm hữu hoàn toàn, và như một lời tuyên bố đanh thép, không ai có thể cướp nàng ra khỏi tay ngài ấy.

Inari lướt đôi mắt xanh biếc qua những con người đang nhìn mình, nàng khẽ cau hàng chân mày thanh tú, trông nàng như một con chim ưng đang săn mồi vậy. Zannanza quan sát tiến độ sửa chữa thành trì qua bản vẽ của quan giám sát, anh nhận ra sự thay đổi cảm xúc xung quanh nàng ngay lập tức. Anh quay đầu lại, bất gặp cái cau mày và bộ dạng đôi đầu của nàng với những cái nhìn tò mò khiến anh phì cười.

“Nếu em còn tiếp tục nhìn họ bằng ánh mắt của dã thú đi săn như vậy, không biết chừng sẽ có người đứng tim mà chết mất.” Câu nói của Zannanza làm Inari bừng tỉnh, nàng thu hồi lại cái nhìn lạnh lẽo, nụ cười cũng nở bên môi: “Em là hiện thân của nữ thần ánh sáng Cahya kia mà, cứu sống người là nhiệm vụ của em, làm sao em có thể làm ai đó đứng tim mà chết chứ.” Zannanza lắc đầu rồi đưa tay xoa đầu nàng: “Em vẫn còn là trẻ con, Inari, lại đây nào, nhìn xem và nói cho ta biết bản vẽ này cần nên sửa chữa chỗ nào?”

Inari thuận theo bàn tay của Zannanza rồi tiến về phía trước, cầm lấy bản vẽ trên tay người thợ, ngắm nhìn một lát rồi ngẩng mặt lên. Zannanza đưa cho nàng một chiếc bút, Inari trải bản vẽ lên mặt bàn rồi bắt đầu công việc đo đạc và chỉnh sửa của mình. Những quan hầu cận đằng sau cũng tiến lên vây xung quanh nàng, vừa nhìn những nét vẽ thanh thoát dần hiện ra trên tờ giấy. Vừa nghe cách giải quyết về những vấn đề trên công trường từ miệng của nàng, bọn họ đều trầm nhận định. Vị công chúa này hoàn toàn không phải một vị tiểu thư mềm yếu được nuôi dưỡng chiều chuộng chốn hậu cung.

Nàng có những kiến thức mà các bậc lão luyện trong bọn họ phải mất nhiều năm mới đúc kết ra được. Nhưng họ cũng giật mình thức tỉnh, nàng là vị công chúa được đích thân Quốc vương và Vương phi Hinti nuôi dưỡng. Chưa kể đến việc nhắc đến công chúa Inari, ai ai cũng biết nàng là niềm tự hào của Tam hoàng tử Kail, người học trò duy nhất của ngài ấy chính là nàng. Người như vậy thì làm sao có thể tầm thường được chứ? Như vậy thì họ cũng không nên có thái độ ngạc nhiên như vậy.

Inari vạch một đường ngang cuối cùng chia đôi mảnh giấy ra làm hai rồi nhắc mình khỏi mặt bàn: “Nếu cứ theo tiến độ này mà làm, ta tin chắc rằng chưa đến một tháng tường thành nhất định sẽ được sửa xong, và ít nhất sẽ vững chắc hơn lúc trước gấp năm lần.” Các quan hầu cận kính cúi người nhận lấy bản vẽ, sau đó chia nhau ra thực hiện công việc của mình. Để lại chỗ đó một mình Inari đứng với Zannanza, nàng quay lại nhìn anh, nụ cười giao hoạt đã xuất hiện nơi đáy mắt của anh làm nàng rung mình.

“Anh cảm thấy, việc em đến đây đúng là một điều tốt, có em, công việc của một trị sự như anh sẽ đỡ vất vả hơn rất nhiều.” Zannanza dựa lưng vào bàn, ánh mắt chưa từng rời khỏi Inari, câu nói châm chọc của anh làm nàng trừng mắt: “Đừng có ý lại vào em, thật ra đây chính là bản thiết kế của Ilvani dùng trong lần xây dựng tường thành cách đây nhiều năm, em chỉ sao chép lại và giảm quy mô xuống cho phù hợp với thành Kitzzwatna mà thôi. Thật ra em chẳng giỏi giang gì đâu, anh nhìn cũng biết là em đang sao chép vậy mà cũng không nói với bọn họ. Tốt rồi, sẽ có thêm người nghĩ em thật sự là thần thánh đây!”

“Anh lại cảm thấy điều đó không có gì là xấu cả, em thử nghĩ xem, với danh tiếng của em hiện tại đã không có ai dám bắt kình với em rồi. Thể hiện một chút cũng không hại đến ai!” Zannanza đưa tay che đi ánh nắng gay gắt chiếu vào khuôn mặt của nàng, anh phẩy tay với cận vệ, một chiếc áo choàng được đưa đến rất nhanh chóng. Anh khoác nó lên người nàng, còn đội cả mũ trùm đầu nữa, giống như anh muốn giấu nàng đi vậy. “Em. . .” Khi nàng định lên tiếng phản đối thì bất chợt Zannanza cúi sát xuống thì thầm bên tai nàng: “Da của em vốn rất nhạy cảm chỉ va chạm một chút đã để lại dấu vết ngay, vì thế đừng cãi lời.”

Inari im lặng, thì ra anh biết, từ sáng đến giờ khi Zannanza cư xử với nàng đã rất lạ lùng, những động tác hết sức dịu dàng, cứ như sợ rằng nàng sẽ vỡ tan như thủy tinh vậy. “Vậy mà lúc nhỏ, anh vẫn bắt em phải tập cưỡi ngựa đến khi thành thạo mà thôi, anh có biết em đã té bao nhiêu lần không?” Inari nghiêng răng đầy oán trách, một tia đau lòng thoáng qua nơi đáy mắt của anh, anh nắm lấy tay nàng vừa dặt đi vừa nói: “Lúc ấy, anh chỉ nghĩ sẽ có một ngày em trở thành Chính phi của hoàng huynh, mà người có thể nắm tay anh ấy thực hiện ước mơ xây dựng đế quốc hùng mạnh thì không thể yếu đuối được.”

Một lời nói ra làm Inari hiểu tất cả, anh bắt nàng chịu thương tổn, để nàng rèn luyện sức chịu đựng, vì chính anh cũng lo sợ cho tương lai quá nhiều chông gai của nàng. “Mỗi lần thấy em gắng gượng về phòng mà không thốt ra một tiếng rên rỉ nào, thật sự anh rất muốn tự đâm mình đến tàn phế thì thôi. Nhưng mà. . . tại sao dù đau thế nào em vẫn ráng chịu đựng như vậy chứ? Lúc đó chỉ cần em nói không muốn, anh nhất định sẽ dừng lại mà.” Nỗi day dứt hiện rõ trong lời nói của anh.

Inari vươn tay ra chạm vào khuôn mặt của Zannanza, nàng từ tốn nói từng lời: “Nếu em không thể mạnh mẽ thì làm sao có thể thực hiện lời hứa hoàn thành giấc mơ đó cho anh.” Trước đến giờ nàng đều sống vì anh, mỗi hơi thở của nàng đều dựa vào nhịp đập trái tim của anh mà tồn tại. Làm sao nàng có thể phụ sự kỳ vọng của anh như chứ, ngoài cố gắng ra thì nàng đâu còn sự lựa chọn nào khác. “Không cần nữa, không cần em phải hoàn thành lời hứa gì cả, sau này chỉ cần em muốn cứ làm bất kỳ điều gì mình thích. Hiểu không, Inari?”

Inari gật đầu với anh, “Em biết rồi, Zannanza. Nhưng nếu chúng ta cứ đứng đây nói chuyện thì công việc của anh sẽ không thể xong nổi trong hôm nay đâu.” Lời nói của nàng làm phá tan bầu không khí ảm đạm xung quanh, cùng lúc nhắc nhở Zannanza về công việc của mình. Anh thở hắt ra một hơi, bàn tay nắm tay nàng rất chặt, luôn dặt nàng theo bên mình. Lúc này đây, trên tòa thành cao phía xa, có một đôi mắt đang quan sát hai người bọn họ.

Nhìn từng cử chỉ thân thiết của anh và nàng, nỗi chua chát dần đọng đầy trong mắt người đó. Đôi mắt ấy nhắm lại, để không phải bị giày vò bởi những hình ảnh trước mặt nữa. Nhưng vì sao dù đã nhắm mắt, trong tâm trí vẫn hiện hữu rõ ràng như vậy? Không được, bằng mọi cách nhất định phải làm nàng để ý đến, bằng mọi giá phải để nàng thấy được không chỉ có Zannanza là người yêu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Công chúa Karla

“Inari, em có từng nghĩ đến việc trong chiến tranh thứ gì sẽ giúp chúng ta chiến thắng đối phương không?” Zannanza dẫn nàng đi xung quanh khu luyện gạch, nhìn vào những ánh lửa bập bùng nơi bếp lò rực đỏ rồi hỏi nàng. “Em chưa từng nghĩ đến điều đó!” Inari thật thà lắc đầu, nàng chưa bao giờ nghĩ đến những thứ như một cuộc chiến tranh thật sự. Nói đúng hơn là nàng không mong chờ nó sẽ xảy ra vì thế nàng luôn cố tránh để nghĩ đến nó.

Ngay cả việc thiết kế nỏ lần trước giúp nành đối địch với Zuwa cũng chỉ là một món đồ chơi do Harvey và nàng cùng nhau nghịch ngợm. Nếu không có Đại tư tế Kaban hoàn thiện khâu cuối cùng, rất có thể chiếc nỏ ấy sẽ chẳng có cơ hội xuất hiện trên đời. Zannanza đưa tay chạm vào một lô gạch mới ra khỏi lò nung đang được phơi để chờ nguội bớt, cảm nhận sức nóng của nó lan tỏa trên tay, Zannanza quay đầu lại nhìn thẳng vào Inari.

“Xây thành cần bản vẽ tốt, thợ thầy giỏi và cả nguyên liệu vững chắc nhất.” Nói đến đây thì anh tin nàng sẽ hiểu điều anh đang muốn nhắc đến là gì, Inari nghi hoặc nhìn anh: “Ý anh muốn nói đến là vũ khí?!” Zannanza gật đầu xác nhận, “Đúng vậy, vũ khí, chính là công cụ để giúp chúng ta chiến thắng một cuộc chiến. Bấy lâu nay anh ở Kitzzwatna đã luôn tìm mọi cách để nghiên cứu và cải tiến vũ khí của đế quốc chúng ta, nhưng từ đó đến nay vẫn chưa có được một bước đột phá nào đáng kể.”

Anh đưa nàng lên chỗ cao hơn, rộng rãi và ít người hơn, rồi bắt đầu câu chuyện muốn nói: “Điều đó có thể là do anh chưa thật sự tìm đúng người giỏi trong lĩnh vực vũ khí hoặc tìm đúng phương hướng để đi. Tuy nhiên Ilvani đã điều tra gia tộc Hatti ở Alinna lại có thể sẽ là con át chủ bài của chúng ta trong lĩnh vực này. Việc Tito được gửi đến Hattusa cách đây mười hai năm đã chứng minh Ilvani thực sự đã có tính toán sẽ sử dụng gia tộc Hatti trong cuộc chiến này.”

“Nhưng mà, việc muốn sử dụng họ và họ nghĩ như thế nào lại là hai việc khác nhau, việc gửi đứa con trai duy nhất của mình đến bên cạnh hoàng huynh để thể hiện sự trung thành và cũng là để thử thách xem sự thật lòng của chính chúng ta. Nhờ có em, và tình bạn thân thiết của em và Tito đã thúc đẩy mỗi giao hảo gần bó giữa chúng ta và gia tộc Hatti. Việc dẫn quân đến Alinna lần này cũng là một dịp tốt để hoàng huynh và gia tộc ấy hiểu nhau hơn, nhưng phần lớn cũng là vì sự liên kết của em và Tito.” Inari chăm chú nghe từng lời anh nói, không để sót một chữ nào, càng nghe lòng nàng càng nặng trĩu.

Trước giờ nàng chỉ biết về sự tồn tại của gia tộc Hatti với danh hiệu những chiến binh ngoan cường và dòng dõi quân nhân thành Alinna. Chứ không hề biết được bí mật thực sự đằng sau gia tộc ấy lại là cả một nghệ thuật về rèn luyện vũ khí. Ngay cả Kail cũng chưa từng nhắc đến vấn đề này với nàng, tại sao lúc đó lại đưa Tito đến bên cạnh nàng mà không phải ai khác. Có lẽ đã là sự tính toán sắp đặt cẩn thận của Ilvani, tạo dựng mối liên kết giữa nàng và cậu bé, vì Ilvani biết, dù tương lai có ra sao, thì nàng sẽ vĩnh viễn không phản bội Kail, cũng như Tito sẽ không bao giờ phản bội nàng.

Chỉ cần người thừa kế của gia tộc gắn liền với thể lực của Kail, thì trong trò chơi để giành lấy ngai vàng này, bọn họ đã nắm trong tay một con cờ rất lớn. “Chưa từng có ai nói với em về điều đó, trước giờ em vẫn luôn nghĩ đơn giản rằng vì để tỏ sự trung thành với Kail mà họ gửi Tito đến, em lại chưa từng nghĩ đến. . . Ilvani giữ Tito lại bên cạnh em vì những thứ khác. . .” Sự bối rối của nàng làm Zannanza đau lòng, anh biết nàng đang tự trách bản thân vì đã quá ngây thơ.

Ngay cả tình bạn vốn trong sáng và thuần khiết giữa nàng và Tito cũng có thể bị đưa ra làm bàn đạp chính trị. Dù từ nhỏ nàng đã phải tự đứng lên đối mặt với mọi thử, nhưng đó là với kẻ thù nàng căm ghét nhất, còn đây lại là những người thân thiết với nàng nhất. “Hoàng huynh, phản đối kế hoạch đó của Ilvani, huynh ấy không muốn sử dụng những thủ đoạn bẩn thỉu như lợi dụng tình cảm của con người để đạt được mục đích, và nhất là tình cảm của em, Inari. Vì thế những năm qua, Tito sống ở bên em rất thoải mái không hề chịu sự gò bó nào, ngay cả việc được học tập để trở thành người đứng đầu nhà Hatti đã là một ngoại lệ chưa từng có ở con tin rồi.”

“Huynh ấy chưa bao giờ xem Tito như con tin cả, và ngay cả em cũng vậy, chính điều đó mới là điểm khiến gia tộc Hatti thực sự tôn kính Kail. Nhưng dường như họ vẫn chưa đủ tin tưởng!” Zannanza nắm lấy bả vai của Inari, lắc thật nhẹ để nàng phải ngẩng đầu lên nhìn anh: “Chưa đủ tin tưởng?” Inari lặp lại một lần nữa câu nói của anh, “Anh đang sợ rằng, lần này nhân dịp Kail đến Alinna, họ sẽ đề cập đến việc tạo dựng một mối giao kèo mang tính ràng buộc. ”

Đôi môi của Zannanza mím lại, ánh mắt càng lúc càng sâu: “Giao kèo mang tính ràng buộc, chưa đủ tin tưởng, mối liên kết giữa em và Tito, lòng trung thành và sự thật lòng, còn gì bền chặt hơn nếu có một cuộc hôn nhân được diễn ra để nối kết gia tộc Hatti và Kail chứ?” Inari tự mình thốt lên những điều Zannanza vẫn không nói, nàng mỉm cười lạnh lùng, không hiểu gia tộc Hatti đã quá coi thường Kail hay xem nhẹ giá trị của nàng trong mắt Ilvani, nàng chắc chắn mình sẽ không bao giờ bị biến thành vật hy sinh trong cuộc mặc cả này.

“Điều anh lo lắng không phải là hoàng huynh và Ilvani sẽ đồng ý với yêu sách của họ, mà sợ rằng liệu việc này có đi xa đến mức Tito sẽ bất chấp mọi thứ hay không?” Zannanza tin rằng Inari sẽ hiểu, Tito ở bên cạnh nàng mười hai năm trời, người hiểu cậu bé nhất chỉ có thể là nàng, “Tito sẽ bất chấp!” Inari thờ ơ buông lời khẳng định, không đặt giả thuyết không suy đoán mà là khẳng định, Inari đã quá hiểu con người cậu bé. “Em định sẽ làm gì?” Dù biết Tito có thể gây ra những việc nghiêm trọng như thế nào nhưng nàng sẽ không thể xuống tay một cách tuyệt tình được.

Inari thờ dãi một cách buồn bã: “Tại sao số phận lại trêu đùa em như vậy Zannanza, hết lần này đến lần khác biến những người em yêu thương nhất trở thành người em phải đối địch. Bắt đầu là Phụ vương, bây giờ lại là Tito, em thật sự cũng không hiểu được, tại sao lại như thế này. Chỉ vì một mong muốn ích kỷ là được gặp lại anh một lần nữa cho nên em đang phải trả giá cho cuộc sống mới này sao?”

Lời nàng nói, Zannanza không hiểu được, cái gì gọi là cái giá phải trả để có được cuộc sống mới, và gặp lại anh là như thế nào? Anh cũng rất tò mò muốn biết, nhưng với tâm trạng của nàng lúc này, anh cũng không tiện hỏi rõ. Chỉ có thể đứng bên cạnh nàng, vạch ra những điều cần làm tiếp theo mà thôi.

Ở thành Kitzzwatna có một vị công chúa nữa ngoại trừ Inari ra, nàng là con gái của vị trị sự tiền nhiệm, vị này lại là một trong những người anh em cùng cha khác mẹ với Quốc vương. Sau khi Quốc vương lên ngôi, thì phụ thân của nàng vẫn tiếp tục cai quản Kitzzwatna thêm vài năm nữa cho đến khi hoàng tử Zannanza đến tiếp quản vùng đất này. Và từ , đến nay, gia đình nàng chưa từng rời khỏi Kitzzwatna, có thể nói, nơi nàng sinh ra là Hattusa, nhưng Kitzzwatna mới là nhà của nàng.

Nàng được sinh ra cùng năm với nàng công chúa nổi tiếng nhất đế quốc, nhưng khác xa với nàng ấy, dường như không ai nhớ đến nàng cả. Công chúa Inari sinh ra vào đầu mùa xuân ấm áp, còn nàng lại sinh vào mùa đông lạnh lẽo. Và được đặt tên là Karla, có nghĩa là con người tự do, và đúng như cái tên ấy, phụ thân của nàng cũng mong muốn con gái mình sau này cũng sẽ có được một cuộc sống tự do như vậy. Dù đã kết thúc nhiệm vụ của mình ở đây, nhưng ông vẫn xin Quốc vương cho phép gia đình ông được ở lại thành Kitzzwatna, và ông đã được như ý nguyện.

Ông chọn cuộc sống cách xa chốn kinh thành hoa lệ, để giữ cho bản thân và gia đình được bình an, ông muốn con gái ông được lớn lên với những điều đơn giản, không toan tính hay sợ hãi. Thật sự với cương vị là một người cha, ông đã làm rất tốt vai trò của mình, chỉ một lòng mong muốn Karla lớn lên khỏe mạnh, không hề muốn lợi dụng nàng vào bất kỳ mục đích nào. Karla thật may mắn!

Thường ngày, Karla sẽ vẫn thường hay lui tới nơi ở của Zannanza để trò chuyện với anh, thỉnh thoảng nàng còn làm vài món ăn cho người ấy. Cuộc sống của nàng bấy nhiêu năm nay vẫn như vậy, gia đình ấm áp, dân chúng thành Kitzzwatna yêu mến, và còn có cả một người để gửi gắm trái tim. Karla yêu Zannanza, nàng ngưỡng mộ vị chiến thần của Hittite kiêu hùng, sự tận tụy trong công việc và bản tính thuần hậu đã thu hút nàng.

Có lẽ nàng nhìn thấy được ở Zannanza những hình ảnh mà nàng từng nhìn thấy ở phụ thân của mình. Vì thế nàng đã yêu anh tự đáy lòng, mà không hề biết rằng trái tim anh đã sớm chứa hình bóng của người khác. Nàng không tình ý nhận ra thứ tình cảm anh dành cho nàng chỉ là tình thân giữa anh trai và em gái, vì nàng được nuôi dạy một cách đơn giản. Sự lương thiện và ngây thơ chính là điều làm cho dân chúng thành Kitzzwatna yêu mến nàng.

Nàng vẫn thường nghe anh nhắc đến vị công chúa nổi tiếng kia, nàng công chúa Inari, hiện thân của nữ thần ánh sáng Cahya. Mỗi lần như vậy, nàng chỉ cảm thấy ngưỡng mộ và tự ti, vì bản thân cũng là một công chúa, nhưng những điều nàng làm được lại không thể so sánh với người chị của nàng ở kinh thành Hattusa. Nhưng nàng cũng không buồn bã lâu, nàng bằng lòng với cuộc sống hiện tại, không phải nàng đã có tất cả rồi sao, nàng không mong muốn gì thêm nữa cả.

Cho đến khi nàng nhìn thấy người con gái ấy, người con gái trong lời đồn đại, mái tóc đen tuyền cắt ngắn xõa sau tai, đôi mắt màu xanh biếc hút hồn của bầu trời. Nở một nụ cười như khiến cả thế gian bừng sáng, vẻ đẹp ấy có thể so sánh với mặt trời lúc bình minh, chiếu rọi cả không gian u tối. Và quan trọng nhất, nàng nhìn thấy tình yêu trong đôi mắt người thiếu nữ dành cho hoàng huynh của nàng. Nếu chỉ có điều đó thôi sẽ không khiến nàng sợ hãi, chẳng qua từ ánh mắt của hoàng huynh, nàng cũng nhận ra được tình yêu cháy bỏng dành cho người thiếu nữ xinh đẹp kia.

Lần đầu tiên trong đời nàng biết hoảng sợ là gì, và cảm giác sắp bị đánh mất thứ quan trọng nhất cào cào con tim của nàng. Karla sợ hãi, nàng sợ người con gái đó, lần đầu tiên nàng gặp người con gái đó, khi ấy nàng bước đến bên và hỏi bằng chất giọng run rẩy: “Người là ai? Tại sao lại tự tiện bước vào căn phòng của ngài trị sự?” Nàng ấy bình thản nhìn nàng, trong con ngươi xinh đẹp ánh lên tia tò mò và khó hiểu: “Vậy còn người là ai? Tại sao ta phải trả lời câu hỏi của người kia chứ?”

Karla cô trăn trối và trả lời: “Ta là công chúa Karla, con gái của trị sự tiền nhiệm, còn người?” Người con gái đó nghe được câu trả lời của nàng, bỗng nhiên một nụ cười rạng rỡ xuất hiện bên môi: “Thì ra em chính là Karla, ta đã được nghe rất nhiều câu chuyện về em từ Zannanza, chào em, ta là Inari.” Người con gái bước xuống khỏi bậc cửa sổ và tiến nhanh về phía nàng. Vừa nghe được tên của người ấy, Karla bỗng giật mình lùi lại, Inari? Là công chúa Inari trong lời đồn sao? Thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Tin báo mừng chiến thắng.

Tito đứng bên cạnh giá vẽ của Inari, trên tay cậu cầm băng màu, đôi mắt chưa từng rời khỏi những cử động của nàng. Trên tờ giấy trắng, những đường nét dần dần hiện ra, mái tóc dài đến thắt lưng, vàng trăn cao dịu dàng, khuôn mặt mềm mại như nước. Chốc lát Inari lại ngẩng đầu lên nhìn về phía người đang ngồi làm mẫu cho mình, mỗi lần như vậy, Karla đều mỉm cười đáp lại nàng. Inari rất thích cô em gái này, từ nhỏ đến lớn bao quanh nàng chỉ có những người anh trai, chưa từng có bất kỳ một cô em gái nào thân thiết với nàng cả.

Khi đến đây, tránh xa nhịp sống xô bồ ở Hattusa làm tinh thần của nàng cũng thoải mái hơn nhiều. Ngoài những bận tâm nhỏ về gia tộc Hatti ra thì hầu như Inari rất dễ chịu, Zannanza tránh để nàng làm việc quá sức của mình. Nhưng anh cũng không cấm nàng tham gia vào công việc trị sự ở thành Kitzawatna, chỉ yêu cầu nàng phải luôn nhớ nghỉ ngơi. Và hai người được giao trọng trách giám sát nàng không ai khác lại là Karla và Tito. Từ lần đầu tiên gặp Karla, Inari đã có cảm giác rất thân thuộc với cô bé, vì thế nàng đã tỏ ra rất phấn khích khi được ở cạnh cô bé cả ngày.

“Em chưa bao giờ rời khỏi thành Kitzawatna để đi đến bất kỳ đâu sao?” Inari vừa xoắn cây cọ trong tay điểm tô thêm vào đôi mắt của Karla trên bức vẽ vừa hỏi nàng ấy. Karla hơi giật mình vì câu hỏi đột ngột, rồi nàng cũng nhanh chóng trả lời: “Vâng, đúng là như vậy.” Inari đặt cây cọ xuống nhìn chăm chú vào đôi mắt của người thiếu nữ trong tranh: “Hóa ra là thế, đôi mắt của em rất sáng, trong suốt như mặt nước vậy, hoàn toàn không vướng bận chút tạp niệm nào. Cuộc sống của em chắc hẳn phải rất hạnh phúc, vì nó đơn giản đến quen thuộc, không hề có bất kỳ điều gì phiền muộn.”

Nghe Inari nhắc đến hai chữ phiền muộn, Karla lập tức rơi vào trầm lặng, một cảm xúc khác thường lóe lên trong con ngươi của nàng. Không có phiền muộn sao? Nhưng bây giờ hình như nàng đã cảm nhận được điều gì gọi là phiền muộn rồi. Karla đứng lên đi về phía Inari, bước ra sau lưng nàng ấy rồi đưa mắt nhìn vào bức tranh. Tay nghề của Inari càng ngày càng tiến bộ, những đường nét được phát họa chân thật đến nỗi chỉ cần không để ý một chút, có thể thiếu nữ trong tranh sẽ ngay lập tức chuyển động vậy.

“Chị vẽ rất đẹp, Inari!” Karla cất lời khen ngợi, rồi ánh mắt của nàng chuyển dần lên người Inari, người đang tỉ mỉ chỉnh sửa những nét cuối cùng. Hành động của nàng thu hút sự chú ý của Tito, cậu bé ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào khuôn mặt của Karla. Bị người khác phát hiện ra cái nhìn lén lút của mình, Karla giật mình thu ánh mắt lại, nhưng cơ thể nàng cũng run lên một chút. Vì trong đôi mắt của Tito, nàng cảm nhận được một cảm xúc mãnh liệt, là cảnh cáo! Cậu bé đang cảnh cáo nàng! Thông qua ánh mắt ấy, Tito đã nói: “Dù là bất cứ kẻ nào, ta nhất định cũng sẽ không bao giờ tha thứ nếu kẻ đó làm hại đến Inari.”

Inari làm sao không biết được phía sau lưng nàng đang xảy ra chuyện gì, chẳng qua nàng giả vờ như không biết. Karla đúng là một cô gái thuần khiết, mọi tình cảm đều thể hiện hết qua đôi mắt trong suốt của mình. Khi Karla nhìn Zannanza, Inari đã bắt gặp thứ tình cảm nồng đậm trong đôi mắt ấy, đầy lòng nàng khê nhói đau. Vì nó còn ẩn chứa một tia bất lực khi ánh mắt chuyển về phía nàng, Karla biết, nàng ấy biết tất cả. Về tình yêu không thuộc về mình đang ở ngay trước mặt, và tình địch lại chính là nàng. Nhưng dù cho có thế nào, Inari nhất định sẽ không từ bỏ Zannanza đâu, nàng đã phải đánh đổi những gì để được ở bên anh ấy là điều không thể đo đếm được.

Có thể Karla chỉ mất đi một môi tình đầu đẹp đẽ, nhưng nếu mất Zannanza thì toàn bộ cuộc sống của nàng sẽ trở nên vô nghĩa. Inari mỉm cười nhìn bức tranh mà mình vừa hoàn thành, nhẹ nhàng nói: “Đôi mắt của em rất đẹp, thật sự muốn ngắm mãi mà thôi.” Khi nàng nói, nàng có thể cảm nhận được sự thay đổi trong hơi thở của người thiếu nữ đứng sau lưng mình. Một chút đè nén, một chút mất mát, một chút không cam lòng, và nhiều hơn hết là sự buồn bã. “Cuộc sống của em ở đây chính là ước mơ của chị, được bao bọc trong những điều đơn giản nhất. Nếu em mất môi tình đầu tiên, em sẽ đau đớn trong bao lâu? Còn chị nếu mất đi anh ấy, tất cả sẽ chấm dứt.” Inari nói tiếp, những lời nói ấy cứ như những mũi tên cắm thẳng vào trái tim Karla.

Nàng ấy hiểu những gì Inari đang muốn nói, dù không tận mắt nhìn thấy, nhưng Karla cũng biết muốn đạt được những thứ hiện tại Inari đã phải vượt qua rất nhiều khó khăn. Danh hiệu nữ thần ánh sáng Cahya không phải tự nhiên mà có, được mệnh danh là công chúa được yêu mến nhất để quốc cũng không hề dễ chịu. Phụ thân của nàng từng kể rằng, những ngày tháng ở Hattusa chính là khoảng thời gian mà ông không muốn nhắc đến nhất. Vì ở nơi đó ông chỉ toàn cảm thấy lo sợ, không biết đến lúc nào thì mình sẽ sơ suất rơi vào cạm bẫy của kẻ khác.

Inari không nói thêm gì nữa, nàng gỡ bức tranh khỏi giá vẽ rồi đứng dậy xoay người lại, đưa nó cho Karla. “Công chúa, chúng ta đi thôi!” Tito lên tiếng nhắc nhở, Inari gật đầu với cậu rồi đi lướt qua Karla đang đứng. Lúc này, nàng cần cho Karla thời gian để bình tâm lại, ngay cả nàng cũng không giúp được gì cho cô bé cả. Có những điều cả đời cũng không thể dạy chỉ có thể tự hiểu ra mà thôi.

Bước qua khoảnh sân vườn được ánh nắng chiếu sáng rực rỡ, bỗng nhiên có điều gì đó thu hút ánh mắt của Inari. Giữa không trung có một cánh chim đang chao lượn, vừa nhìn thấy cánh chim ấy, một nụ cười đã nở trên môi Inari. Là chim ưng đưa thư từ Ai Cập, chắc hẳn tên Ramses ấy lại gửi thư gì đó đến cho nàng rồi. Trong lúc nàng gỡ bức thư từ chân chim ưng xuống, thì một viên quan hầu cận cũng bước đến. Hắn cúi chào rồi dâng cho nàng một bức thư, là thư từ Alinna.

Inari đưa con chim ưng cho Tito đang đứng bên cạnh, nhìn hai bức thư trên tay mình một lát rồi mở bức thư từ Alinna trước. Khi những con chữ đập vào mắt nàng, nụ cười ban đầu lại rạng rỡ thêm một chút, Tito nhìn nàng vui vẻ như vậy liền hỏi: “Là tin thắng trận từ điện hạ Kail sao à?” Inari gấp lá thư lại, bỏ qua một bên rồi ngẩng đầu nhìn cậu: “Đúng như cậu đã nói, anh ấy chiến thắng rồi, cả Yuuri cũng hoàn thành tốt vai trò của mình. Trong trận chiến vừa rồi công của cô ấy không nhỏ đâu, dân chúng cũng đã bắt đầu xưng tụng cô ấy là nữ thần chiến tranh. Kail hỏi rằng tôi có muốn đến đó hay không? Nếu đến hãy đưa cậu theo, vì người nhà của cậu đang rất muốn gặp cậu.”

Tito mỉm cười khi nghe đến đây, bấy lâu nay cậu luôn muốn trở về Alinna cùng với Inari. Cậu muốn chỉ cho nàng thấy quê hương nơi cậu được sinh ra, và cả gia tộc Hatti hùng mạnh với những chiến binh ngoan cường nữa. “Vậy người sẽ đến Alinna chứ?” Inari chống cằm “Lâu lắm rồi cậu không về Alinna, nếu tôi nói không đến đó có phải cậu định cũng không trở về à? Haizz, đi chuẩn bị một chút đi Tito, chúng ta sẽ đến Alinna.” Nhìn bộ dạng giả vờ bất đắc dĩ của nàng, Tito phì cười, cậu cúi mình nhận lệnh rồi nhanh chóng đi chuẩn bị.

Nhìn theo bóng lưng của Tito, Inari lập tức thu lại nụ cười trên môi, Zannanza cho người mang bức thư đến cho nàng, chứng tỏ anh cũng đã biết tin rồi. Lần này, không chỉ có nàng và Tito đến Alinna, chắc chắn sẽ có cả Zannanza nữa, anh ấy đã nói sẽ không buông tay nàng ra nữa và nàng tin vào điều đó. Ánh mắt của nàng chuyển về phía lá thư chưa được mở, Inari cầm lấy nó rồi mở ra. Mùi gỗ bạch đàn thoang thoảng trong không khí, Ramses đã tẩm hương liệu vào giấy viết thư.

Inari rất tò mò, khi hắn trở về không phải sẽ rất bận rộn sao, còn có thời gian làm những chuyện này ư? Những nét chữ tượng hình Ai Cập trên trang giấy kể lại cho nàng nghe về câu chuyện của Ramses. Hắn than vãn về tướng quân Hombre lại bắt hắn tăng cường luyện tập cho quân lính mới. Thời tiết thì nóng bức mà khẩu phần ăn chẳng được tăng thêm còn phải chịu tính khí thất thường của vị đại tướng quân kia. Từ ngày nàng về Nerasofiti rất cô đơn, Nepheruto cũng hay thường xuyên đến thăm bà, có vẻ hai người đã dần dần coi nhau như những người bạn. Còn cả việc pharaoh và hoàng hậu của cậu ta đang gây nên cuộc biến động lớn như thế nào trong triều đình. Khiến người làm quân thần như hắn phải giải quyết hậu quả vất vả ra sao.

Tuy chỉ toàn những lời kêu ca và than vãn, nhưng Inari vẫn thấy được một tình cảm mãnh liệt nằm trong những con chữ ấy. Hắn thật sự rất khâm phục và tôn trọng pharaoh của mình, còn cả sự kính phục với người thầy đầu tiên của hắn là tướng quân Hombre. Ngay cả chuyện không liên quan đến hắn như lo lắng rằng Nerasofiti sẽ cô đơn hẳn cũng quan tâm tới. Hắn thật mẫu thuẫn, rõ ràng xung quanh hắn bao phủ toàn những thứ chết chóc và đáng sợ, nhưng bên trong lại là một con người nhiều tình cảm như thế này.

Bất chợt, bàn tay đang cầm lá thư của Ramses bỗng nhiên buông lỏng, vì sao đến giờ nàng vẫn còn tiếp tục nhận và trả lời những lá thư này kia chứ? Hắn ta vốn dĩ là một quân nhân Ai Cập, quá khứ, hiện tại hay tương lai hẳn mãi mãi sẽ là kẻ thù của Hittite. Nàng nên nhận định rõ ràng mới phải, không nên xây dựng tình bạn với người này, để rồi khi những chuyện không ngờ đến xảy ra, nàng sẽ phải cư xử ra sao đây. Đã suy nghĩ được như thế nhưng tại sao nàng lại không muốn chấm dứt nó, cả Inari cũng không hiểu chính mình.

Từ lần đầu tiên gặp Ramses, nàng đã cảm thấy hắn rất kỳ lạ, dù hắn và Zannanza hoàn toàn khác xa nhau, nhưng khi ở trước mặt hai người này nàng không bao giờ phải ngại ngùng cả. Mọi cảm xúc thật đều được phơi bày ra ngoài, chưa bao giờ nàng để phòng hay có ý định sẽ che giấu cảm xúc cả. Khi nàng chìm trong cơn cảm xúc hỗn độn thì có người tiến lại gần nàng từ đằng sau. Chỉ trong nháy mắt, cả cơ thể của Inari đã lọt thỏm trong vòng tay của người đó, “Em đang suy nghĩ gì? Nghe nói Karla đã trở về nhà rồi, hình như tâm trạng rất tệ, em đã ra tay loại bỏ “tình địch” rồi sao? Bỗng nhiên, anh cảm thấy em rất đáng sợ.”

Zannanza vừa trêu chọc vừa hôn nhẹ lên mái tóc của Inari, hành động của anh khiến nàng bồng tính, Inari cúi thấp đầu giấu khuôn mặt vào lòng Zannanza. “Nếu một ngày em bắt buộc phải đi đến một nơi rất xa, lúc đó anh sẽ làm gì?” Câu hỏi đột ngột của Inari không làm Zannanza do dự, anh trả lời ngay lập tức: “Nếu có ngày đó, thì em hãy mang anh đi cùng, hoặc là anh sẽ tự mình bám dính lấy em.” Inari bật cười với câu trả lời ấy, nàng cẩn thận ghi nhớ vào lòng, nhưng nàng lại không biết rằng, sẽ có lúc lời nói ấy đã không trở thành sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Bức thư thất lạc.

Cả đoàn người dài xuất phát đến Alinna, vốn dĩ nàng muốn đi đến đó một cách đơn giản nhất. Chỉ có nàng, Zannanza, Tito, và một số lính nếu cần, nhưng không ngờ được rằng, Karla cũng muốn đi cùng. Karla đã nhận lời giao phó của phụ thân mình, mà đến Hattusa diện kiến Quốc vương. Vì lần đầu Karla xa nhà, nên ông ấy không thể yên tâm, mà đã tìm đến Zannanza giao phó con gái. Chính bởi lẽ đó, mà đoàn tùy tùng trong dự tính của Inari lại

phải thay đổi, trở nên đông đúc và ồn ào hơn trước.

Inari im lặng ngồi trong xe ngựa, nàng không nói chuyện với Karla theo lẽ thường, chỉ chăm chú vào quyển sách trên tay mình. Dù tò mò về nghiêm túc thế nào thì thật ra những con chữ cũng không thể khiến nàng chú ý được. Bây giờ, tâm trí của nàng đã bay đi rất xa, về những chuyện đang chờ đón nàng ở Alinna. Nàng cũng không có tâm trạng lo lắng thêm về vấn đề Karla đang suy nghĩ những gì, những thứ khác đã làm nàng quá tải rồi.

Zannanza và Tito không ngồi chung xe với bọn họ, hai người đều cưỡi ngựa đi song song với xe. Từ ngoài cửa sổ, Zannanza có thể nhìn thấy tình hình trong xe, anh âm thầm thở dài một tiếng. Inari vì chuyện đi mà căng thẳng, còn Karla vì Inari mà căng thẳng, anh liếc mắt nhìn sang Tito bên cạnh. “Tito, người thấy Karla là một người như thế nào? Con bé cũng trạc tuổi người và Inari nhỉ?” Tito vừa thúc ngựa đi thẳng vừa trả lời: “Là một tiểu thư quý tộc ngây thơ. Tôi không biết cô ấy nghĩ gì khi muốn đến Hatussa, nhưng công chúa đã từng nói kinh thành không hợp với cô ấy. Mà công chúa thì chưa bao giờ nói sai cả.”

Một câu nói nhưng lại mang nhiều tầng nghĩa khác nhau, Zannanza mỉm cười thích thú, quả không hổ danh là người kế thừa gia tộc Hatti. Cậu bé đang ngầm trách cứ anh, vì đã để cho một người không liên quan chen vào cuộc hành trình. Am chỉ Karla là một cô gái luôn tỏ ra đơn giản, nhưng tại sao lại chọn thời điểm này để đến Hatussa, tham gia vào chuyến đi của họ. Cuối cùng thì cậu thể hiện thái độ không thích của mình với Karla, với cậu chỉ có một mình Inari là trên hết.

“Inari đang căng thẳng đấy, người không nhìn ra sao? Nếu đã nhìn ra thì chắc cũng hiểu lý do nhỉ?” Zannanza không kiềm được nụ cười trên môi, nhìn thẳng về phía trước hỏi thêm một câu. Lần này, Tito lại nhìn sang Zannanza, lặp lại câu nói ấy một lần nữa: “Căng thẳng?” Sau đó ánh mắt dời về phía Inari, cậu lập tức hiểu ra ý tứ của Zannanza. Sống bên cạnh nàng lâu như vậy, từng thói quen nhỏ nhặt nhất của nàng cậu luôn ghi nhớ.

Vì luôn phải che giấu cảm xúc thật trước mặt người khác, nên Inari đã tập được thói quen dùng khuôn mặt bình thản đối diện với mọi việc. Nhưng ít ai biết rằng, mỗi khi nàng trở nên căng thẳng, thì một phần da sau tai sẽ ứng đỏ lên như bị sốt. Không ai có thể giải thích tại sao như thế, chỉ biết rằng bẩm sinh đã là vậy. Lúc này, phần da sau tai của Inari đang ứng đỏ, mặc dù đã được nàng cẩn thận lấy tóc phủ lên, nhưng cậu vẫn nhìn thấy được.

“Vi sao, người phải căng thẳng chứ?” Tito buột miệng mà không chú ý, Zannanza thu lại nụ cười ban đầu trầm mặc trả lời: “Vì Inari không mất cậu, và cũng như không thể mất hoàng huynh. Để lựa chọn cuộc sống ở bên ta, nàng ấy đã đánh đổi mọi thứ mình có.” Tito ngẩng phắt đầu lên nhìn chăm chăm vào Zannanza, ánh mắt của cậu như muốn nói: “Không phải tất cả đều là tại ngài hay sao?” Zannanza phớt lờ ánh mắt của cậu, như nhớ đến điều gì đó, một sự dịu dàng nâng lên nơi đáy mắt: “Nhưng ta sẽ không buông tay Inari ra đâu, tuyệt đối sẽ không.”

Tito tức giận khi nghe câu trả lời của anh, nhưng khi cậu nhìn về phía nàng, thì ánh mắt lại dịu dàng trở lại. Tuyệt đối cậu cũng sẽ không làm nàng đau lòng, cậu cũng giống như anh ấy dễ muốn mang đến những điều tốt nhất cho nàng. Inari ngồi trong xe không hề biết gì về cuộc đối thoại vừa rồi, đột nhiên cảm thấy có ai đó cứ nhìn mình chăm chú, nàng ngẩng đầu lên. “Tito!?” Bị Inari phát hiện cũng không khiến cậu ngập ngừng, cậu thảo bình sữa dê bên hông ngựa đưa cho nàng qua khung cửa sổ.

“Lúc này có một gặp được một đoàn dân du mục đi ngang qua, thấy họ có chần bầy dê nên tôi đã lại hỏi thử. Không ngờ là có thể mua được sữa dê nguyên chất, người nếm thử xem sao?” Nghe Tito nói, Inari bỏ cuốn sách sang một bên, đón lấy bình sữa dê, sau đó đưa mắt về phía Karla đang ôm con mèo ngồi một góc: “Karla! Em có muốn uống thử một chút không?” Karla chơi đùa với con mèo đến nỗi nó sắp bị bức bối đến điên lên rồi, may mắn sao Inari vẫn còn nhớ đến nàng, con mèo cũng coi như được giải thoát.

Karla nhìn bình sữa dê Inari đang lắc lắc, mỉm cười nhẹ rồi nói: “Em bị dị ứng với sữa dê, chỉ cần nhấp môi một chút sẽ nôn ra ngay. Chị cứ uống đi ạ!” Inari cũng không chần chừ nữa, mở bình sữa, uống từng ngụm nhỏ, sự căng thẳng cứ đeo bám nàng từ đầu hành trình đến giờ cứ như được dòng sữa ngọt ngào cuốn trôi. Sau khi uống hết, tâm trạng của Inari cũng thoải mái hơn lúc trước, phần ứng đỏ sau tai đã biến mất tự lúc nào.

Tito nhìn thành quả của mình rồi mỉm cười hài lòng, đón lấy bình da dê đã cạn sữa treo lại bên hông ngựa của mình. Cậu không biết rằng, ở phía trước Zannanza cũng đang mỉm cười, anh biết cách tốt nhất để nàng bình tâm chính là Tito. Và anh cũng tôn trọng tình bạn giữa hai người bọn họ, chỉ cần Tito không làm hại đến nàng, thì anh sẽ không xen ngang vào mối quan hệ đó. Đột nhiên có tiếng chim ưng rít gọi khiến anh phải chú ý, Zannanza nheo mắt lại tránh ánh nắng mặt trời chói chang. Giữa trời xanh bát ngát, cánh chim ưng sai lượn tự do, kêu lên những tiếng oai hùng. Đó là con chim ưng của Inari!

Inari cũng nghe được tiếng, nàng nhào người ra khỏi cửa sổ, huýt sáo một hơi dài gọi nó. Cánh chim ưng nhanh chóng xé gió lao vút về phía nàng, ngoan ngoãn đậu lên cánh tay của Inari. Nàng mang nó vào trong xe, kiểm tra người nó một chút, cả Zannanza cũng quay đầu ngựa chạy gần cổ xe: “Nó bị thương sao, Inari?” Inari lắc đầu, trả lời anh: “Không hề, em đã kiểm tra rồi, nó không bị thương, vậy tại sao lại phát ra tiếng gọi em?”

Nhưng ngay sau khi nàng hỏi xong, thì cũng ngay lập tức trả lời được rằng: “Là do em chưa gửi thư hồi đáp!” Zannanza nghe câu nói của nàng, nghi hoặc: “Hả?” Inari đưa mắt nhìn anh: “Bình thường mỗi lần nó mang thư đến, em sẽ lập tức trả lời rồi thả nó đi. Nhưng lần này là ngoại lệ, đã ba ngày rồi em vẫn chưa trả lời thư. Có lẽ vì thế mà nó đã kêu em!” Sau khi đã hiểu được rõ ràng, Zannanza phì cười: “Xem ra bà luôn mong ngóng em nhỉ, ngay cả chim ưng cũng huấn luyện chu đáo đến mức này, biết nhắc nhở em mau trả lời bà!”

Inari nhìn bộ dạng vui vẻ của anh, nhưng nàng không cười nổi, việc nàng vẫn liên lạc thư từ qua lại với Nerasofiti thì ai cũng biết. Còn việc nàng cũng gửi cả thư cho Ramses thì không hề có ai biết cả, ngay cả Tito luôn túc trực bên người nàng cũng không biết. Đó cứ như một bí mật nhỏ của riêng nàng vậy, Inari ngăn người nhìn con chim ưng trong tay. Bất chợt nàng cảm một miếng vải trắng trùm lấy con chim ưng và bao bọc nó lại. Mọi người xung quanh ai cũng ngạc nhiên nhìn nàng, nhất là Karla.

“Chị, chị đang làm gì vậy?” Karla chợt có một dự cảm không lành, nàng nhìn sắc mặt của Inari rất lạ, nhưng Inari chỉ lắc đầu mỉm cười thoáng qua: “Không có gì đâu, Karla, em ở yên trong xe đừng ra ngoài.” Nói rồi Inari ra lệnh cho cỗ xe dừng lại, còn nàng thì bước xuống xe. Không một ai hỏi rằng nàng đang muốn làm gì cả, tất cả chỉ tự nhiên đợi chờ hành động của nàng mà thôi trừ Karla. Họ đều là thuộc hạ của nàng đương nhiên sẽ không bao giờ nghi ngờ quyết định của nàng.

“Công chúa, ngựa đây!” Tito dắt một con ngựa đến cho nàng, rồi để mặc cho nàng tự do, Inari nhảy lên lưng ngựa, tay trái cầm theo bọc vải trắng chứa con chim ưng. Sau khi phóng ngựa đến một chỗ cách đoàn người khá xa, nàng dừng ngựa lại, rút thanh kiếm được gài sẵn bên hông ngựa ra. Đặt bọc vải đó lên một tảng đá phẳng, “Éc. . .Éc. . .” Đường kiếm hạ xuống dứt khoát và nhanh gọn, con chim ưng đã chết dưới lưỡi kiếm của nàng. Máu của nó nhuộm đỏ cả mảnh vải trắng, Inari lặng người nhìn cái xác trước mặt.

Nó đã theo nàng hai năm, kể từ lần đầu tiên nàng đến Ai Cập, Ramses đã tặng nó cho nàng. Dạy nàng cách chăm sóc loài bá chủ bầu trời này, rồi dạy nàng cách điều khiển nó, và sau đó còn dùng chính nó để liên lạc với nàng. Còn bây giờ, nàng tự tay cắt đứt mối liên hệ duy nhất đó, trước sau gì hân và nàng cũng phải đối mặt với nhau ở hai đầu chiến tuyến. Vì thế để dẹp bỏ những cảm xúc không đáng có khi thời khắc quan trọng đến, nàng phải hy sinh tình bạn này. Inari dùng chính thanh kiếm kia đào một cái hố nhỏ rồi chôn con chim ưng xuống, sau đó nàng cầm thanh kiếm dính đầy máu tươi và bùn đất lên chỗ vừa lấp đất thay cho bia mộ.

Hoàn tất mọi việc xong xuôi, nàng lên ngựa trở về đoàn xe đang chờ, trên người không hề bị lấm bẩn dù chỉ một chút. Chẳng qua, cả Tito và Zannanza đều biết kết cục của con chim ưng kia, vì thanh kiếm bên hông ngựa đã không còn. Riêng Karla thì vẫn lo lắng về thái độ của nàng nên đã buột miệng hỏi: “Con chim ưng đâu rồi ạ?” Inari tiếp tục trầm tư nhìn vào quyển sách: “Thả đi rồi!” Nghe đến đây, Karla mới bình ổn lại trái tim đang đập thình thịch, tóm lấy con mèo tiếp tục chơi đùa với nó.

Đoạn đường đến Alinna càng lúc càng ngắn lại, tâm trạng của Inari cũng càng lúc càng trầm xuống, điều gì đang chờ đón nàng ở Alinna đây?

Đã là ngày thứ năm kể từ khi chim ưng được thả đi, nhưng vẫn không nhận được hồi âm từ nàng. Ramses ở trong doanh trại gần như sốt ruột đến phát điên lên, lại một lần nữa hân làm trái quân lệnh rồi khỏi doanh trại mà đến dinh thự của Nerasofiti. Dường như bà đã đoán trước rằng hân sẽ đến, cửa đã mở sẵn và người hầu thì đứng chờ. Không cần thông báo trước, hân được đưa thẳng vào trong gặp bà, khi hân nhìn thấy bà, cũng là lúc bà đang cầm một lá thư trên tay.

Dù không nhìn kỹ nhưng những nét chữ mềm mại lướt qua khiến hân nhận ra ngay đó là thư của Inari. Khuôn mặt nặng nề của hân lập tức giãn ra, hân còn đang lo sợ rằng nàng đã xảy ra chuyện gì ở Hittite nữa chứ. “Có phải đó là thư của Inari không?” Ramses vừa vào đã hỏi, khiến đôi mắt của Nerasofiti nheo lại: “Là thư của ta. Cậu vẫn như trước nhỉ, không chào hỏi ta một tiếng sao?”. Ramses phớt lờ lời của bà trực tiếp hỏi thẳng: “VẬY còn của tôi?”, Nerasofiti cũng không hề để bụng bà đã quá quen với thái độ này rồi.

“Từ nay con bé sẽ không viết thư cho người nữa, hãy coi như bức thư người gửi đã bị thất lạc rồi.” Bà nhấp một ngụm trà bình thản nói. “Bức thư thất lạc? Người đang đùa tôi sao?” Hân không có tâm trạng để vui đùa với bà, Nerasofiti không nói nhiều, chỉ trực tiếp đưa lá thư cho hân. Bà biết lời bà nói hân cũng sẽ không nghe lọt tai, chỉ bằng để hân tự mình đọc xem Inari nói gì. Dù được viết bằng chữ Hittite, nhưng hân cũng không phải không hiểu, từ lúc bé hân đã được dạy rất nhiều thứ. Kể cả tiếng của những nước lân bang cũng không thể thiếu.

Từ bức thư của nàng gửi cho Nerasofiti, hân đọc được suy nghĩ của nàng: “Hai đầu chiến tuyến, trở thành địch thủ của nhau, không muốn làm ảnh hưởng đến tương lai của Kail và Zannanza? Rốt cuộc thì tại sao nàng ấy làm như thế? Nếu thật sự hai tên kia coi trọng nàng, thì chẳng lẽ chỉ vì nàng viết thư cho tôi mà sẽ vứt bỏ nàng sao? Hay nàng đang coi thường tôi? Không xứng đáng làm địch thủ bọn chúng?” Nerasofiti để mặc cho Ramses tức giận, bà chỉ để lại một câu trước khi rời đi: “Con bé coi người là bạn!”

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chào đón 1

Alinna đã gần kề ngay trước mặt, thấp thoáng từ đằng xa, Inari vẫn có thể thấy được màu sắc của cờ hiệu đang tung bay trong gió, là biểu tượng của Kail. Nàng vui vẻ mỉm cười với Zannanza, vậy là một chốc nữa thôi, cặp song hùng của Hittite sẽ đoàn tụ. Không chỉ có nàng vui mừng, mà ngay cả những người đang đợi nàng ở Alinna cũng hết sức mong chờ.

Dường như chế tốc độ của đoàn xe quá chậm, Kail nhăn mặt lại, rồi liếc nhìn về phía sau một chút, Kikkuri lập tức hiểu ý anh. Anh dắt đến cho Kail một con ngựa đã được gài yên sẵn sàng, Kail nắm lấy dây cương rồi phóng mình lên ngựa, thúc về phía đoàn xe. Bóng áo choàng của anh phấp phồng theo từng chuyển động, hình ảnh ấy in sâu vào đôi mắt của cô gái bé nhỏ vẫn luôn đứng bên cạnh anh. Người đó không ai khác chính là Yuuri, trong đôi mắt của cô thoáng ẩn hiện một nỗi buồn sâu kín.

Dù đã biết trước, Kail sẽ phản ứng như vậy, nhưng tại sao trái tim của cô vẫn có chút gì đó không đành lòng. Thời gian qua ở bên cạnh Kail, cô cũng muốn giúp đỡ anh dù chỉ một chút, thay cho cả phần của người bạn Inari. Và may mắn thay, danh hiệu nữ thần chiến tranh Ishtar đến với cô thật bất ngờ. Nhờ có nó, mà cô có thể tự tin hơn khi đứng cạnh anh, không làm vật cản đường anh nữa. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, vẫn chưa là gì so với những tháng năm Inari đã ở bên Kail.

Yuuri mặc niệm trong lòng, Ilvani là người đầu tiên đọc ra sự mâu thuẫn đó của cô. Anh đưa mắt dõi theo bóng dáng của Kail đã áp sát cỗ xe ngựa, vừa mở miệng nói: “Có vẻ như công chúa đã hồi phục hoàn toàn sau chuyến viếng thăm hoàng tử Zannanza, điện hạ Kail chắc chắn sẽ rất vui mừng.” Anh vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận vị trí của Yuuri bên cạnh Kail, anh luôn nhắc nhở cô gái nhỏ về sự tồn tại của Inari. Ilvani là một kẻ ngoan cố và cứng đầu, nhưng lại là một quân sư tài năng và giỏi tính toán, thật sự không thể coi thường anh.

Inari ngồi trong xe ngựa, nghe được tiếng vó ngựa dồn dập bên ngoài, không cần nhìn cũng biết người đó là ai. “Hoàng huynh!” Zannanza mừng rỡ ôm chầm lấy Kail, hai huynh đệ bọn họ cũng đã lâu không gặp được nhau. Cái ôm của Kail dành cho Zannanza rất mạnh mẽ và chân thành, đây là người anh em duy nhất khiến Kail tin tưởng, giống như một phần của con người anh vậy. Khi buông Zannanza ra, anh nhìn về phía Inari, lúc này nàng đã bước ra khỏi xe, ngồi ở vị trí kẻ đánh ngựa quan sát hai người.

“Inari!” Kail gọi tên nàng, đáp lại lời anh, nụ cười của nàng cũng nở bừng: “Kail!” Anh áp sát cổ xe, bế nàng lên lưng ngựa, khi Kail bế bổng nàng lên không trung vô tình đã che đi ánh mặt trời trên đầu mình. Vào lúc này, những người xung quanh đều nhìn thấy, ánh hào quang tỏa ra từ bóng lưng của nàng, xinh đẹp như mặt trời rực rỡ. “Zannanza, em đã dùng cách nào để vị công chúa biếng ăn này mập lên như vậy? Rõ ràng là đã tăng cân hơn lúc rồi đi.”

Kail đặt nàng ngồi phía trước mình rồi quay đầu lại trêu đùa Zannanza, anh cũng nhanh chóng đáp lại lời Kail: “Hầu như chỉ ăn và ngủ, còn chẳng biết đến chỗ em với sứ mệnh gì, không tăng cân cũng không được.” Câu nói của anh làm tất cả mọi người ở đó bật cười, riêng Inari thì giả vờ không nghe thấy, chuyên tâm làm một pho tượng đất. Đúng như lời hai người họ nói, cân nặng của Inari có tăng lên một chút, sống trong môi trường yên bình như vậy, muốn không tăng cân cũng không được.

Nàng quay đầu lại gọi một tiếng: “Karla, em ra đây đi!” Cùng với tiếng gọi nàng, Karla chậm rãi vén rèm bước ra. Kail cũng nhìn về phía nàng vừa gọi, ngạc nhiên xen lẫn tò mò: “Inari, đây là ai vậy?” Kail bất chợt hỏi, nàng vội vàng giới thiệu: “Karla, đây là Tam hoàng huynh của chúng ta, Điện hạ Kail! Kail, đây là công chúa của trị sự tiền nhiệm ở Kittawana, là người em đã nhắc đến trong thư!”

Karla cúi đầu chào Kail theo đúng thứ bậc, còn Kail thì gật đầu coi như đáp lại lời chào của Karla. “Chắc Karla cũng mệt rồi, hãy vào trong nghỉ ngơi, đừng cố sức, lần đầu xa nhà nếu có bất kỳ điều gì không quen, hãy nói với ta. Ta sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ, đừng ngại, vì chúng ta là huynh muội mà!”

Karla cảm thấy có một áp lực vô hình đè nén lên mình, nàng miễn cưỡng mỉm cười: “Vâng, thưa điện hạ!” Không như Zannanza luôn mang đến cho nàng cảm giác ấm áp, từ Hoàng tử Kail, nàng chỉ toàn cảm thấy sự uy quyền và mạnh mẽ đến đáng sợ. Vậy tại sao công chúa Inari lại có thể ở bên cạnh ngài một cách tự nhiên đến thế?

Sau màn chào hỏi của Karla và Kail, Inari ngẩng đầu lên nói với Kail: “Em muốn cưỡi ngựa một mình!” Ánh mắt của nàng nhìn anh rất kiên quyết, khiến anh không thể làm gì khác là chiều theo ý nàng. Chẳng mấy chốc, Tito đã mang đến một con ngựa cho nàng, Inari lật mình lên ngựa, thúc ngựa lên phía trước đi song song với Kail và Zannanza. Kail cảm thấy có chút gì đó mất mát, hơi âm ban này dần phai đi nơi những đầu ngón tay. Lúc này nàng mới thật sự mỉm cười: “Kail, Zannanza, lâu rồi chúng ta chưa đua ngựa, lần này hãy xem thử ai là người về đích đầu tiên.”

Nói rồi không đợi hai người kia đồng ý, Inari đã quất roi vào mông ngựa vọt lên phía trước. Hai người họ nhìn nhau một chút rồi cũng mỉm cười thúc ngựa đuổi theo, trong mây chốc ba bóng dáng cứ rượt đuổi nhau giữa không gian rộng lớn. Tiếng vó ngựa gõ xuống nền đất đầy mạnh mẽ, lục lạc buộc trên cổ chúng ngân vang. Dáng vẻ của ba người khi cưỡi ngựa đều rất đẹp, khung cảnh hòa hợp đến mức tưởng chừng không một ai có thể phá vỡ nó vậy.

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Chào đón 2

Kết quả là Inari đã thắng, nụ cười không lúc nào tắt trên môi, nàng xuống ngựa, gửi lời chào đến Ilvani và ôm Yuuri vào lòng: “Ilvani, anh vẫn khỏe chứ? Yuuri mình đã nghe rất nhiều chuyện về cậu!” Yuuri nhắm mắt lại, ôm Inari thật chặt: “Mừng cậu đã về.” Ilvani đứng đằng sau hai cô gái, kính cẩn nghiêng mình với nàng: “Thần vẫn khỏe, chào mừng công chúa đã về.”

Lúc này, đoàn người cũng đã nhanh chóng đuổi kịp bọn họ, nhận được sự sắp xếp của Kikkuri rồi tuần tự vào thành. Tito chậm rãi tiến về phía Inari, cậu đưa mắt nhìn mọi người, như đang tìm kiếm bóng dáng của ai đó. Bất chợt, có một bàn tay nắm lấy tay của cậu, giọng nói vui mừng vang lên: “Tito, là em thật sao?” Tito quay đầu lại, trước mặt cậu lúc này chính là ba người chị gái của cậu Hadi, Ryui và Shala. Trước khi cậu kịp thốt lên bất cứ điều gì thì đã bị bọn họ ôm chặt vào lòng: “Thằng nhóc chết tiệt, có biết bọn chị đã nhớ em thế nào không?”

Những giọt nước mắt lăn xuống thấm đẫm vạt áo của Tito, điều đó khiến cậu bé thất thần. Chị của cậu, bọn họ đang khóc sao? Những người mạnh mẽ nhất thành Alinna, cũng có ngày rơi nước mắt chỉ vì cậu sao? Bàn tay của Tito vươn ra ôm lấy cả ba người: “Em về rồi!” Inari đứng cách cậu không xa, nàng nhìn thấy cảnh tượng sum họp đầm ấm đó, đáy lòng của nàng cũng dịu hẳn đi. Những ngón tay của nàng bất giác nắm rất chặt tay Zannanza, khiến anh phải cúi đầu xuống nhìn nàng.

Bàn tay còn lại xoa nhẹ đầu nàng, những lọn tóc mềm trượt qua kẽ tay, “Dù em muốn thế nào, ta cũng sẽ ủng hộ em!” Inari ngẩng đầu lên, đôi mắt màu nâu của Zannanza như tỏa sáng, sự tin tưởng, ủng hộ và thành thật. Nàng gật đầu thật mạnh: “Em chỉ cần bấy nhiêu đó là đủ rồi!” Lúc này, Kail đang giới thiệu Karla với Yuuri, dù sao thì trên danh nghĩa Yuuri cũng là Thứ phi của anh. Karla nhắc ta vấy nhún người với Yuuri: “Hoàng tẩu, em là Karla, rất vinh hạnh được gặp chị.” Yuuri ngượng ngùng đỡ lấy cô bé: “Công chúa, người đừng như vậy!”

Inari xoay người lại, đỡ lấy Karla giúp Yuuri: “Karla, em cứ coi Yuuri như chị vậy, không cần câu nệ nhiều thứ vậy đâu!” Yuuri gửi đến cho Inari ánh mắt

cảm kích, nhưng ngay lập tức đã có một điều khác thu hút ánh mắt của cô. Người đứng bên cạnh Inari rất lạ, dường như không giống với các cận vệ thông thường, ánh mắt của anh chưa từng rời khỏi Inari. Nàng cảm nhận được ánh mắt khác thường của Yurri, Inari giật mình một cái, không phải là ... lời định mệnh đã thật sự bắt đầu rồi chứ.

Nụ cười trên môi trở nên gượng gạo, Inari ngược đầu lên nhìn Zannanza, giới thiệu với Yurri: “Zannanza, đây là người em vẫn luôn nhắc đến với anh, Yuuri, Thứ phi của Kail. Còn Yuuri, đây lại là Hoàng đệ mà Kail thương yêu nhất, Hoàng tử Zannanza.” Khi anh nghe thấy lời nàng nói, ánh mắt của anh chuyển dời về người trước mặt. Một cô gái còn rất trẻ, nếu như không muốn nói rằng đó chỉ là một cô bé, vóc người tương tự như Inari, còn khuôn mặt thì rất bình thường. Nhưng dù vậy, từ cô bé này lại tỏa ra một sự hoạt bát và linh động khiến người khác phải chú ý đến.

Anh đưa mắt nhìn Kail, khoe môi khẽ nhếch thành một nụ cười trêu chọc: “Hoàng huynh, không ngờ được khẩu vị của anh lại khác người đến vậy!” Kail cứng đờ trước lời nói này của anh, còn Inari thì lại không nhìn được cười, bờ vai run run khổ sở kiềm nén. Kail nhìn bộ dạng của Inari rồi bình thản trả lời: “Ta cũng không ngờ, đến em cũng nhìn thấy như vậy.” Zannanza trừng mắt với Kail: “Hoàng huynh! Anh thật đáng sợ!” Inari lại bật cười rũ rượi, mọi người xung quanh cũng phì cười, chỉ có Karla và Yuuri là không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Khi Tito đổ dành các chị của mình xong thì cũng là lúc cậu nghe được tiếng cười Inari, cậu bé quay đầu nhìn về phía nàng. Chuyện gì mà khiến nàng cười vui vẻ như vậy, đúng rồi, được gặp lại điện hạ Kail chắc hẳn đã làm nàng rất hạnh phúc. Ba người chị của cậu nhìn thấy biểu hiện lạ lùng trong mắt em trai mình, bọn họ cũng ngẩn ngơ. Ở bên đó không phải là nhóm người của Điện hạ Kail hay sao? Tiếng cười lúc này, là của vị công chúa nổi tiếng đó. Hadi gật đầu với hai cô em gái của mình rồi lên tiếng: “Tito, bọn chị muốn đi gặp Công chúa Inari, em có thể dẫn bọn chị đi được không?”

Vừa nhắc đến Inari thì lập tức sắc mặt của cậu lại trở nên vui vẻ, cậu nắm tay các chị hào hứng kéo về phía nàng: “Thật đúng lúc, em vẫn luôn muốn để các chị gặp người, mau đi thôi.” Hành động của Tito lại càng khiến Hadi thêm chắc chắn, vị công chúa này rất quan trọng đối với Tito. Inari đã ngưng cười, lau đi nước mắt nơi khóe mi, trong lúc Kail định nói gì đó thì bỗng nhiên có tiếng gọi nàng: “Công chúa!” Nàng quay đầu lại, là tiếng của Tito, khi nàng quay đầu nhìn lại thì đã thấy trước mặt mình ngoài Tito còn có thêm ba người khác nữa.

Nhìn dáng vẻ của họ giống Tito đến năm sáu phần, Inari cũng đã có thể tự đoán ra được thân phận của họ. Tito vui vẻ dẫn ba người đến giới thiệu với nàng: “Công chúa! Đây là các chị của tôi, chị cả Hadi, hai chị kế song sinh Ryui và Shala.” Cùng với lời giới thiệu đó, ba chị em Hadi nhanh chóng quỳ xuống đất hành lễ với nàng, thân phận của họ đặc biệt không giống nhau. “Chúng tôi xin thay mặt cha mình, chào mừng người đến với Thành Alinna.” Nói xong, họ đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn nàng, tất cả đều nín thở, quả thật rất giống với người đó.

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Ly rượu độc.

Inari không muốn để những người chị của Tito phải quỳ lâu, nàng đưa tay ra đỡ họ dậy: “Các chị không cần phải hành lễ như vậy với em đâu, em coi Tito là bạn của mình, là chị của cậu ấy cũng là chị của em.” Theo cánh tay nàng đỡ, bọn họ đứng dậy, chỉ có ánh mắt của Hadi nhìn nàng là khác lạ, còn hai chị em song sinh thì mang theo ý tứ dò xét. Inari cũng không để ý nhiều như vậy, Kail đợi Inari nói hết rồi cũng lên tiếng: “Được rồi, mau vào trong nghỉ ngơi đi, chẳng phải đã đi cả một quãng đường dài rồi sao?”

Nàng gật đầu với anh rồi khẽ đẩy Tito về phía Hadi, “Thời gian ở lại thành Alinna, cậu hãy ở cạnh gia đình mình nhiều một chút, đây là mệnh lệnh!” Sau đó nàng mỉm cười với Yuuri, hai cô gái trẻ nắm lấy tay nhau thủ thỉ chuyện trò. Còn Kail, Zannanza và Karla lại đi phía trước, Zannanza đã nhận lời ủy thác của hoàng thúc, vì thế anh cũng cố gắng hết sức mình để Karla cảm thấy thoải mái nhất.

Khi nhóm người của Kail đi mất ở chỗ đây chỉ còn lại bốn chị em nhà Hadi. Lúc này, Hadi mới nói với Tito: “Mẫu phi của công chúa Inari có phải là phu nhân Halia không, Tito?” Tito nghi hoặc nhìn chị gái của mình rồi trả lời: “Đúng vậy! Điều đó thì có vấn đề gì sao hà chị?” Ryui và Shala nhìn nhau một cái: “Phu nhân Halia đã từng là một trong những người bạn quan trọng của cha.” Tito ngạc nhiên, vậy mà bao nhiêu năm qua lại không có ai nhắc đến việc này với cậu cả. Hadi kéo tay Tito, vừa đi nàng vừa nói: “Cha đang rất muốn gặp em, mau đi nhanh đi, đừng để người đợi lâu.”

Bữa tiệc chúc mừng thắng trận được dời lại một ngày để Inari, Zannanza và Karla cũng có thể tham gia. Nhưng đó lại là việc của ngày mai, đêm nay các nàng cần nghỉ ngơi sau chuyến đi dài. Yurri ngồi gần lò sưởi trò chuyện cùng với Inari, “Sức khỏe của cậu đã hồi phục chưa?” Inari cuộn áo choàng chặt thêm một chút: “Không khí ở đó rất trong lành, cũng không hề phải lo lắng bất kỳ điều gì, có thể không hồi phục được sao? Đầu thế so sánh với trách nhiệm của cậu ở đây, việc tìm một chỗ đứng thích hợp bên cạnh Kail chưa bao giờ là điều dễ dàng.”

Yurri mỉm cười với nàng: “Chỉ là may mắn cả thôi. Lần này thu hoạch của cậu đầu thế ít hơn tở được. Lúc đi chỉ một mình, khi trở về thì lại mang theo những ba người.” Inari nghiêng người tựa đầu vào thành ghế: “Karla và Zannanza, mối quan hệ giữa bọn họ có thể gọi là mối tình đầu thuần khiết đấy.” Yurri nhìn sâu vào đôi mắt của nàng, cô tìm thấy bóng hình của mình phản chiếu trong đó: “Cậu không ghen sao?” Inari mỉm cười, “Vậy cậu có ghen với những người tình trước đây của Kail không?” Yurri hơi sững sốt rồi lắc đầu: “Tớ không biết!”

Inari chỉnh lại tư thế ngồi để bản thân mình được thoải mái nhắc rồi nói: “Cậu không cần phải quan tâm đến những người ấy, họ sẽ chẳng bao giờ là mối bận tâm của cậu. Đối với cậu, họ chỉ là những người xa lạ, không đủ sức để khiến cậu lo lắng. Người cậu nên ghen là tớ, kẻ đã khiến cậu lâm vào cảnh khó khăn như thế này, Yurri, cậu luôn luôn phải đề phòng mình, nhất định phải nhớ điều này.”

Yurri khó hiểu: “Tại sao cậu lại nói như thế?” Nàng nhìn cô gái trẻ trước mặt: “Vì Zannanza tớ có thể làm tất cả, nếu đến một ngày tớ phải lựa chọn cách

từ bỏ huyết thống giữa mình và Kail để được ở bên Zannanza thì tớ cũng sẽ làm. Lúc đó, cậu có thể đứng nhìn Kail đau lòng không? Chính vì điều này mà tớ mới phải nhắc nhở cậu.” Lời nói của nàng khiến cô thần thờ, những việc này cô chưa từng nghĩ đến, và nếu Inari không nói thì có lẽ cả đời này cô cũng sẽ không để tâm.

Inari đứng dậy, vỗ lên bờ vai của Yurri: “Cũng đã khuya lắm rồi, chúng ta có thể dời cuộc trò chuyện đến sáng ngày mai được không?” Yurri vội vã đứng dậy, cử động của cô cứng ngắc như một con rối, cô nhanh chóng từ biệt nàng rồi trở về phòng mình. Nàng thờ dài một tiếng, đêm nay có lẽ Yurri sẽ mất ngủ vì những lời nói của nàng rồi. Inari xoay người về phía lò sưởi, chất thêm vài thanh củi vào lửa rồi ngồi xuống chiếc ghế mềm bên cạnh. Mặc dù cuộc hành trình đến Alinna đã làm nàng rất mệt, nhưng nàng lại không có cảm giác thèm ngủ. Ngay lúc này, đầu óc của nàng lại vô cùng tỉnh táo, những suy nghĩ miên man cứ xoáy sâu vào đầu nàng.

Đột nhiên, tiếng gõ cửa vang lên khiến nàng giật mình, chẳng lẽ là Yurri sao? Cô ấy để quên thứ gì ở phòng nàng à? Nàng đứng dậy, nghi hoặc mở cửa phòng, đối diện trước mặt nàng bây giờ không phải là Yurri như nàng đã tưởng. Zannanza đứng bên cạnh Kail, trên tay anh đang cầm một vỏ rượu nóng, chỉ cần nghe mùi đã biết đây là loại rượu hảo hạng. Còn Kail lại mỉm cười nhìn nàng, những chiếc cốc như nhảy múa trong tay anh: “Inari! Chúng ta đi uống rượu nào!” Inari trừng mắt nhìn hai người bọn họ, nhưng nàng lại không từ chối lời đề nghị hấp dẫn này. Bàn tay nhỏ bé vươn ra nắm lấy tay của hai người họ thật chặt: “Đi thôi! Phải kiểm thử gì đó thật ngon để vừa ăn vừa thưởng thức rượu chứ.”

Zannanza nhìn Kail, ánh mắt của anh chạm vào mắt hoàng huynh của mình. Một cái gật đầu nhẹ biểu thị tất cả, Kail sẽ vẫn như trước, đối với anh tình thân mới là quan trọng nhất. Và Zannanza, Inari chính là thứ tình thân khắc cốt ghi tâm ấy, mãi mãi sẽ chẳng bao giờ đổi thay. Anh mỉm cười nhẹ nhõm, siết chặt lấy bàn tay nhỏ của nàng, từ bây giờ anh sẽ không buông đôi tay này ra nữa. Không chỉ có anh luôn ở bên cạnh bảo vệ nàng, mà ngay cả hoàng huynh cũng vậy, Inari vẫn mãi là em gái mà Kail yêu thương nhất.

Chẳng biết ba người bọn họ làm cách nào, mà đã thành công lấy được từ gian bếp một con gà nướng và bánh mì mật ong. Sau đó bỏ qua sự kinh ngạc trong mắt lính canh cổng mà ôm vỏ rượu cùng nhau leo lên tường thành Alinna. Khuôn mặt Inari hơi ửng đỏ vì rượu, nàng ngoan ngoãn ngồi giữa tầm thẳm, trên tay là một mẫu bánh mì đang ăn dở, im lặng lắng nghe cuộc trò chuyện giữa Kail và Zannanza.

“Sau khi quay về Hattusa, ta sẽ bẩm báo với phụ vương chủ trì lễ kết hôn cho hai đứa!” Kail nâng cốc rượu lên môi nhấp một ngụm, chất rượu cay nồng thấm vào huyết quản, dù rất khó chịu nhưng mùi vị lan tỏa lại rất hấp dẫn. Zannanza không trả lời anh vội, ánh mắt chuyển về phía Inari đang gật gù với gương mặt ửng đỏ: “Inari muốn nhìn thấy hoàng huynh lập Chính phi, muốn tự tay làm tư tế tiến hành các nghi thức trong Đại lễ thành hôn. Muội ấy muốn làm chủ hôn chúc phúc cho người, và cuối cùng muội ấy còn muốn chứng kiến người con gái kia sẽ nắm tay đi đến hết phần đời sau này. Mãi mãi hạnh phúc! Trước khi làm được điều đó, Inari sẽ không kết hôn với ai đâu.”

Kail ngẩng đầu lên nhìn Zannanza, bắt gặp nụ cười thuần khiết trên môi anh ấy, Kail cười nhẹ, rồi vươn tay xoa đầu Inari. “Theo em thì giờ cô bé này còn hiểu những gì chúng ta nói không?” Zannanza lắc đầu: “Tư lượng của Inari trước giờ đều không tốt, nhưng mỗi khi say lại rất ngoan ngoãn, chỉ ngồi yên một chỗ không làm phiền ai cả. Chỉ là khi tỉnh dậy sẽ không nhớ gì mà thôi.” Bàn tay của Kail rất nhẹ, dịu dàng như đang chạm vào thứ gì đó vô giá: “Hãy chăm sóc Inari thật tốt, anh giao cho em niềm tự hào nhất của anh.”

Anh rót thêm rượu vào ly, “Đến khi em không còn thờ nữa, thì linh hồn em vẫn sẽ đi theo Inari.” Kail hài lòng trước câu trả lời của Zannanza, tiếng ly rượu chạm nhau vang lên trong đêm tối. Đêm nay, hai người họ uống rất nhiều, và cũng đã nói rất nhiều việc, chỉ là Inari đều không thể nhớ được. Nàng chỉ biết, khi nàng đang mơ màng gật gù, thì đã tựa đầu vào vòng tay ấm áp của ai đó, để rồi sau đó chìm vào giấc ngủ say. Những nỗi lo sợ trong lòng nàng đều không trở thành sự thật, vì chính Zannanza đã giải quyết tất cả rồi. Và ngay cả Kail, anh ấy cũng hiểu nàng đang sợ hãi điều gì, nhưng nhất định anh sẽ bảo vệ cả nàng và Zannanza thật chu toàn.

“Dù Talos có muốn điều gì, nhưng ông ta cũng không phải là người ra quyết định cuối cùng. Tito sẽ không làm điều khiến Inari chịu tổn thương, cậu bé chính là lá chắn kiên cố nhất bảo vệ Inari trước gia tộc Hatti. Một khi họ có ý đồ xấu xa với cô bé, Tito sẽ không ngại ngần mà chọn cách đứng về phía Inari.” Kail nhìn Zannanza, anh đọc được những nỗi phiền muộn của Inari thông qua người em trai này. Phải chăng khi lên đường tới Alinna, em gái của anh đã phải lo lắng rất nhiều về những vấn đề này.

Anh thờ dài một tiếng, sự khó xử của nàng anh có thể hiểu được, nhưng khi đứng giữa những lựa chọn. Nàng sẽ chọn cách không làm tổn thương ai hết, rồi ôm những gánh nặng cho bản thân mình. Inari không cần phải làm như vậy, vì nàng đã có anh và Zannanza rồi. Zannanza khoác thêm cho Inari chiếc áo choàng. “Nhưng bây giờ, ngay cả Inari cũng không chắc về những suy nghĩ đang diễn ra trong đầu Tito nữa. Muội ấy đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nếu bắt buộc phải làm thì dù có phải từ bỏ Tito, Inari vẫn sẽ thực hiện.”

“Cũng giống như việc, nếu anh là kẻ thù của em, thì Inari cũng sẽ từ bỏ anh cũng như sẽ từ bỏ Tito ư?” Kail hỏi anh, đây không còn là một câu hỏi đơn thuần nữa, mà đó chính là lời khẳng định. Zannanza ngẩng đầu nhìn Kail, “Phải! Inari nhất định sẽ làm thế. Nhưng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra, vì em sẽ không bao giờ tàn nhẫn đến mức đứng nhìn muội ấy khổ sở chống lại người thân của mình. Inari sẽ không bao giờ phải lựa chọn giữa em và anh, dù người nắm tay cô bé đi hết cuộc đời là em, thì anh vẫn mãi là người anh trai mà chúng em tôn kính nhất. Một gia đình thật sự, sẽ không có sự chia lìa.”

Kail đắm vào vai Zannanza một cái, nụ cười thỏa mãn nở trên môi anh, Zannanza nói rất đúng. Quá khứ, hiện tại và tương lai, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra thì Zannanza và Inari vẫn mãi là gia đình của anh. “Chúng ta có thể không cần phương thức rèn luyện bí mật đó, cũng không cần phải đáp ứng yêu cầu của Talos. Ông ta chưa bao giờ hiểu rõ thứ mà mình cầu xin là thứ gì, Inari không phải là thứ hàng hóa để có thể đưa ra trao đổi. Cô bé em gái của ta, con gái của quốc vương Suppiliuliuma vĩ đại, và là Nữ thần ánh sáng Cahya cao quý. Không một ai có thể cầu xin một điều vượt ngoài tầm tay của mình như thế được. Ta không cho phép!”

Kail nghiêng răng, nói qua hơi thờ giật dử, lời nói của anh khiến Zannanza phì cười. Cuộc chiến này em đã thắng được vấn đề đầu tiên rồi Inari, hoàng huynh không bao giờ hy sinh hạnh phúc của em để đạt được mục đích. Mà không, phải nói là ngay cả khi chưa bắt đầu, Talos đã thua em rồi, Inari!

Bạn đang đọc truyện *Viết Lại Giác Mơ Ở Hattusa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

